

UNIVERSITY OF CHICAGO

13 764 533

В. А. ЖУКОВ

ТАЙНЫ ЕДИНЕНИЯ

И

ПОДВИГАХЪ СТАРЦА

ТОЛКОВА

НА ЧЕТВЕРОСТИШЕ

ПЕРВАЯ КНИГА

С.-ПЕТЕРБУРГЪ

ТИПО-ЛИТОГРАФІЯ Н. БОРА

1889.

ЖУКОВСКИЙ.

ВЪЗНѢШЕНІЯ СЪ БОГОМЪ

ВЪ

СТАРЦА АБУ-СА'ИДА.

—*—
ПРИКЛЮЧЕНІЕ

СТАРЦА АБУ-СА'ИДА.

—*—
ИЗЪ АРАБСКИХЪ ТЕКСТОВЪ.

ПЕТЕРБУРГЪ.

ВЪ КНИЖНИЦѢ ИМПЕРАТОРСКОГО УЧЕБНАГО ЗАВѢДѢНІЯ.

1899.

UNIVERSITY OF CHICAGO

13 764 533

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PLANNING AND SCHEDULING

FOR THE YEAR 1960-1961

BY

ROBERT A. FERLITZ

AND

JOHN H. HARRIS

CHICAGO, ILLINOIS

1960

UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

530 N. DEARBORN AVENUE

CHICAGO, ILLINOIS 60607

U.S. POSTAL SERVICE PERMIT NO. 1000

CHICAGO, ILLINOIS

POSTAGE WILL BE PAID BY ADDRESSEE

IF THIS MAIL IS OPENED WITHOUT YOUR ORDER

IT IS THE PROPERTY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

AND WILL BE RETURNED TO THE UNIVERSITY OF CHICAGO

IF IT IS NOT DELIVERED TO THE ADDRESSEE

IF YOU CHANGE YOUR ADDRESS PLEASE NOTIFY THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

530 N. DEARBORN AVENUE

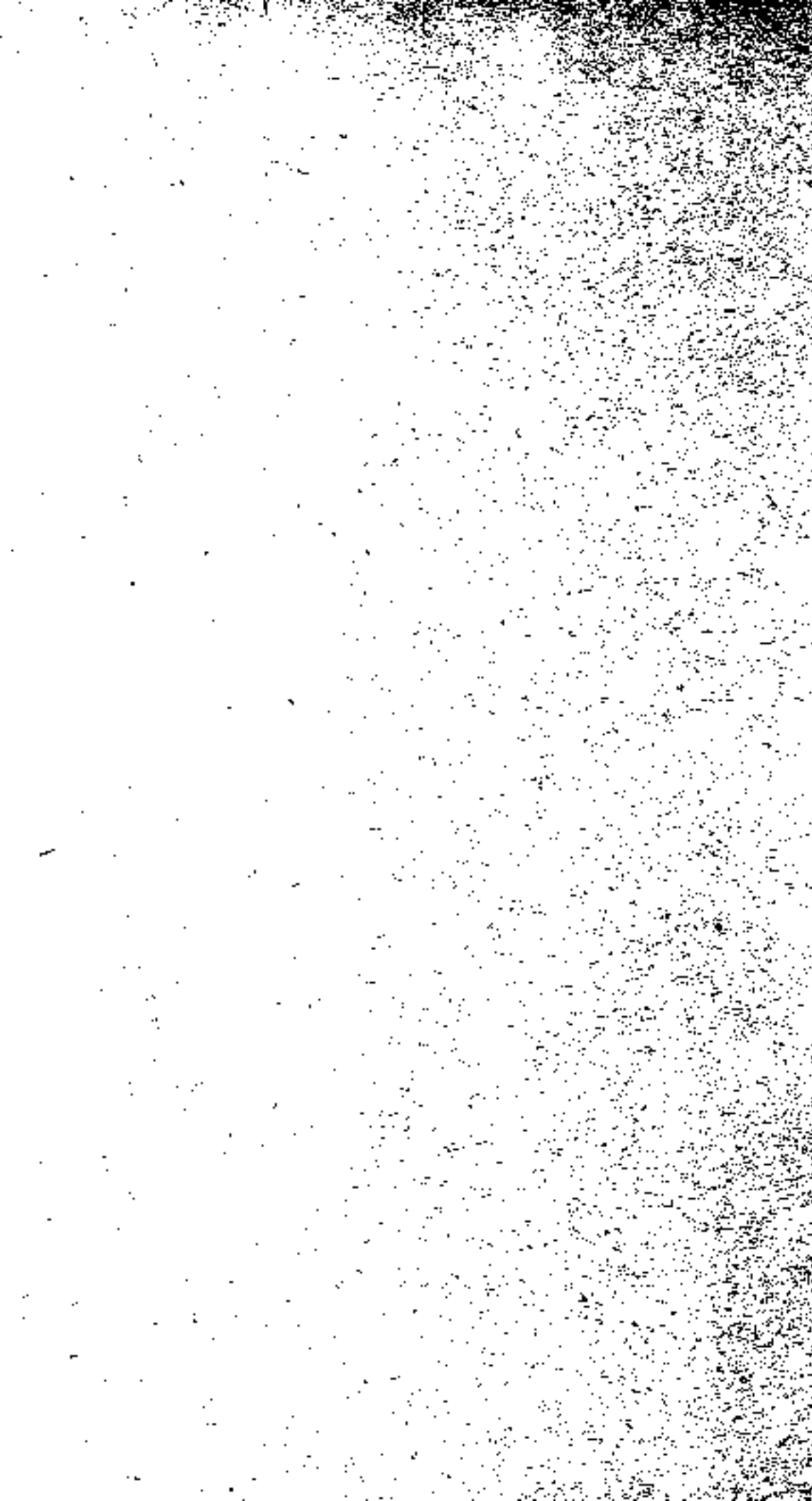
13 764 533

BP 80 Muḥammad ibn al-
 •A236 Munawwar, fl. 1157
 M79 1202.
 Asrār al-tawb-
 Id fī maqāmāt
 al-Shaykh Abī
 Sa'īd

BP 80 Muḥammad ibn al-
 •A236 Munawwar, fl. 1157
 M79 1202.
 Asrār al-tawb-
 Id fī maqāmāt
 al-Shaykh Abī
 Sa'īd

BP 80 Muḥammad ibn al-
 •A236 Munawwar, fl. 1157
 M79 1202.
 Asrār al-tawb-
 Id fī maqāmāt
 al-Shaykh Abī
 Sa'īd

В. А. ЖУКОВСКИЙ.

ТАЙНЫ ЕДИНЕНІЯ СЪ БОГОМЪ

ВЪ

ПОДВИГАХЪ СТАРЦА АБУ-СА'ИДА.

ТОЛКОВАНІЕ

НА ЧЕТВЕРОСТИШЕ АБУ-СА'ИДА.

ПЕРСИДСКІЕ ТЕКСТЫ.

С. ПЕТЕРБУРГЪ.

ТИПО-ЛИТОГРАФИЯ И. ПОРАТАВСКАГО И К.

1899.

Напечатано по опредѣленію Факультета Восточныхъ Языковъ Императорскаго С.-Петербургскаго Университета отъ 27 Ноября 1898 года.

Деканъ Бар. В. Розень.

(Handwritten signature)

ПРЕДИСЛОВІЕ.

Просматривая какъ-то разъ инвентарный списокъ мусульманскихъ рукописей ИМПЕРАТОРСКОЙ Публичной Библіотеки, я обратилъ вниманіе на персидскую рукопись Ш. I. 8, о которой было сказано, что она—تذکرۃ الاولیاء، неизвестнаго автора, старая, № 60 изъ коллекціи Кауфмана и описательнаго ярлыка не имѣеть.

Самаго поверхностнаго взгляда на рукопись было достаточно, чтобы убѣдиться, что свидѣтельство инвентарнаго списка по существу совершенно не соотвѣтствуетъ дѣйствительности. Рукопись—правда, перебитая въ листахъ и дефектная—имѣла и свое правильное заглавіе и имя автора, только эти необходимыя для опредѣленія сочиненія данныя находились въ ней не на надлежащемъ мѣстѣ: первая половина книгъ и попала вмѣсто начала въ конецъ. Рукопись предъ яла сочиненіе اسرار التوحید فی مقالات الشيخ ابی سعید т. Тайны единенія съ Богомъ въ подвигахъ. старца Абу-Са'ида¹⁾, которое было не что иное, какъ самая подробная исторія жизни и дѣяній весьма извѣстнаго старца Абу-Са'ида, сына Абу-л-Хейра, родившагося въ 357 (968) г. въ Мейхенѣ и скончавшагося тамъ-же въ 440 (1049) г.

Сочиненіе это, чрезвычайно рѣдкое и до сихъ поръ извѣстное въ единственной рукописи Копенгагенской Королевской Библіотеки, нынѣ издаваемое, заслуживало самаго полнаго вниманія по слѣдующимъ соображеніямъ:

1, оно было однимъ изъ немногихъ довольно старыхъ, какъ увидимъ ниже, прованческихъ памятниковъ персидской литературы;

2, оно было почти древнѣйшею¹⁾ изъ извѣстныхъ

¹⁾ Выражаясь такъ, мы имѣемъ въ виду только краткія собранія свѣдѣній

и дошедшихъ до насъ исторій отдѣльныхъ суфійскихъ „старцевъ“ на персидскомъ языкѣ;

3, оно представляло богатѣйшій матеріалъ не только для характеристики названнаго „старца“, но и для яркой картины-жизня-бытя дервишей вообще;

4, оно служило первоисточникомъ, по нѣкоторымъ отдѣламъ, для богатѣйшихъ біографическихъ сборниковъ „святыхъ“ 'Аттара и Джами.

Сочиненіе наше принадлежитъ перу Мухаммед-ибн-ал-Мунаввар-ибн-Аби-Са'ид-ибн-Аби-Тахир-ибн-Аби-Са'ид-ибн-Аби-л-Хейр-ал-Мейхени, который, стало быть, доводился нашему „старцу“ праправнукомъ по прямой линіи. Еще въ юношескіе годы заинтересовался онъ свѣдѣніями о своемъ славномъ предкѣ и сталъ собирать ихъ путемъ разспроса разныхъ шейховъ, доводившихся родственниками Абу-Са'иду, при чемъ по мѣрѣ возможности обращалъ вниманіе на цѣль передатчиковъ, черезъ которыхъ доходили до него разныя желаемыя сообщенія. Это было время, когда слава о жизни и подвигахъ Абу-Са'ида была необыкновенно свѣжа въ памяти его послѣдователей. Затѣмъ наступили тяжелые дни нашествія Гузовъ и разгрома Хорасана. Въ одномъ Мейхенѣ погибло до 150 прямыхъ потомковъ „старца“, много имамовъ исчезло, ученію „таряката“ нанесенъ былъ сильный ударъ и уронъ. Желая возстановить свѣтлый образъ Абу-Са'ида и, такъ сказать, указать путеводную звѣзду для желающихъ

объ Абу-Са'идѣ, послужившій первоисточникомъ автору разбираемаго труда и составившій раиѣ его только на нѣсколько десятковъ лѣтъ в можетъ быть, в того мѣстѣ. Что касается свода нѣкоторыхъ данныхъ о жизни умершаго въ 425 г. старца Абу-л-Хасана Харамидскаго, то хотя онъ и сохранился въ Британскомъ Музее От. 249 въ спискѣ 698 г., но вопросъ о времени составленія его остается открытымъ.

стать на путь „тариката“, авторъ нашъ рѣшился составить, на основаніи ранѣ собраннаго матеріала, трудъ, посвященный жизни Абу-Са'ида.

Въ основу этого труда онъ положилъ краткій сборникъ, составленный его двоюроднымъ братомъ незадолго передъ тѣмъ, при жизни имама Джемал-ал-дин-Абу-Раук-Лутфаллах-ибн-Аби-Са'ида, по настоятельной просьбѣ одного мурита. Сборникъ этотъ былъ раздѣленъ на пять главъ; въ каждой главѣ сначала приводились, съ указаніемъ имени передатчиковъ, хадисы о пророкѣ Мухаммедѣ, затѣмъ шли по поводу ихъ разсужденія и наконецъ излагались сжато и кратко случаи изъ жизни старца Абу-Са'ида и его рѣчи¹⁾.

Хотя Мухаммед-ибн-ал-Мунавваръ нигдѣ не называетъ автора этого сборника по имени, равно не приводитъ его заглавія, всеже можно заявить, что онъ сохранился и дошелъ до насъ въ единственной рукописи Британскаго Музея *Or. 249*, издаваемой мною одновременно съ *اسرار التوحيد* подъ заглавіемъ *حالات و سخنان شيخ*
ابو سعيد فضل الله بن ابي الخير البهني

Чтобы убѣдиться въ тождествѣ *حالات و سخنان* съ сборникомъ, которымъ пользовался Мухаммед-ибн-ал-Мунавваръ, вполне достаточно сравнить его вышеприведенныя слова о составѣ и содержаніи этого сборника со словами самого автора его, въ которыхъ онъ, въ началѣ первой главы, сообщаетъ планъ своего изложенія²⁾.

Не имѣя нужды останавливаться здѣсь съ большими подробностями на этомъ сборникѣ ввиду его изданія, мы замѣтимъ только, что онъ составляетъ лишь одну шестую часть представляемаго Мухаммед-ибн-ал-Мунавваромъ матеріала и не использованъ имъ вполне, можетъ

1) См. изданіе автора вообще и стр. 1, 10.

2) Стр. V, 2—7.

быть, по соображеніямъ о недостаточной достовѣрности и полнотѣ нѣкоторыхъ свѣдѣній.

Придавая большое значеніе „санаду“ каждаго отдѣльнаго разсказа при сборѣ ихъ, Мухаммед-ибн-ал-Мунавваръ считъ возможнымъ, при ихъ изложеніи, для достиженія краткости и во избѣжаніе скуки, опустить длинную цѣль передатчиковъ и ограничиться только первымъ ея звеномъ: онъ называетъ въ большинствѣ случаевъ только лицо, ближайшее по времени къ Абу-Са'иду, обыкновенно современное ему и даже близкое. Въ числѣ такихъ лицъ мы встрѣчаемъ родственниковъ „старпа“, его учениковъ, слугъ, чтецовъ, шейховъ, приходившихъ съ нимъ почему либо въ соприкосновеніе и т. д. Значительное меньшинство разсказовъ не имѣетъ рѣшительно никакого „санада“: имъ предшествуетъ обыкновенно простая оговорка—*أوردنا* „передали“ или *از چندین نیکوسیرت شنیدم* „отъ многихъ мужей доброй жизни я слышалъ“.

Кромѣ устныхъ разсказовъ авторъ имѣлъ подъ руками, независимо отъ названнаго „Сборника“, мелкія, вѣроятно, записи, потому что пять разъ въ своемъ трудѣ онъ говоритъ: *من خط دیدم که بنده بود* „я видѣлъ написаннымъ рукою (такого-то)“¹⁾.

Свѣдѣнія, которыя казались автору сомнительными, мало достовѣрными или недостаточно обоснованными, по его собственному заявленію, опущены и у насъ нѣтъ рѣшительно никакого повода недовѣрять ему, —напротивъ, есть одинъ особенно убѣдительный примѣръ его крайней добросовѣстности въ выборѣ матеріала и его освѣщеніи: излагая одно чудо Абу-Са'ида со словъ сельджукскаго султана Санджара и, повидимому, сомнѣваясь въ немъ, авторъ замѣчаетъ: „этотъ разсказъ я не

1) См. стр. 29, 4; 117; 1, 117. 2, 4; 117, 1.

слышала ни отъ кого другого, кромѣ султана Санджара, и отвѣтственность лежитъ на немъ¹⁾.

Точный годъ составленія труда авторомъ не указанъ, но мы можемъ указать его предѣлы предположительно. Ввиду того, что авторъ говоритъ о султанѣ Санджарѣ, скончавшемся въ 552 (1157) г.; какъ о покойномъ²⁾, упоминаетъ о нѣкоторыхъ событіяхъ, послѣдовавшихъ вскорѣ послѣ его кончины³⁾, и посвящаетъ трудъ свой гурридскому султану Гіяс-ал-дин-Мухаммед-ибн-Саму⁴⁾, умершему въ 599 (1203) г., мы можемъ думать, что трудъ былъ написанъ не ранѣе 553 и не позже 599 года⁵⁾. Такимъ образомъ, памятникъ этотъ весьма немногимъ старѣе извѣстнаго написаннаго при Санджарѣ историческаго труда *مجل التواريخ*, единственный экземпляръ котораго хранится въ Парижской Национальной Библіотекѣ⁶⁾.

Одного списка Публичной Библіотеки, притомъ дефектнаго, для изданія сочиненія было конечно недостаточно: по моей просьбѣ, заслушанной Факультетомъ Восточныхъ Языковъ 21 Сентября 1896 года, въ Петербургъ былъ выписанъ установленнымъ порядкомъ списокъ Копенгагенской Библіотеки.

Сличеніе этихъ списковъ показало, что въ Петербургскомъ (II) были слѣдующіе недочеты: листы должны были слѣдовать въ такомъ порядкѣ—1, 169-206,

1) Стр. ۲۲۹, 1а.

2) Стр. ۲۲۹, А; Fol, А.

3) Стр. Fol, А.

4) Стр. ۹, V и слѣд.

5) Скорѣе ближе къ послѣднему, потому что авторъ въ одномъ мѣстѣ, стр. ۹, говоритъ о тягостяхъ и неудачахъ въ связи съ вѣстостіемъ Гурова, какъ о продолжающихся трудностяхъ даже съ небольшими.

6) См: *Journal Asiatique*, 1841, Fév., p. 136.

2-17, пропускъ, 123-125, 17-18, 126-128, пропускъ, 208, пропускъ, 129-168, пропускъ, 209, 19-122, пропускъ; листъ 207, хотя писанъ тою-же рукою, къ разбираемому сочиненію не относится. Вслѣдствіе дефектности рукописи дата ея написанія остается неизвѣстной: почеркъ—хорошій насхъ, лишь на нѣсколькихъ страницахъ замѣняющійся шекесте-таликомъ—и общій видъ рукописи позволяютъ отнести ее къ VIII в. Г.

Что касается списка Копенгагенскаго (К)¹⁾, то въ немъ недостаетъ только первыхъ 13 листовъ, при чемъ одинъ изъ нихъ въ дѣйствительности сохранился, только не на своемъ мѣстѣ: онъ попалъ въ самый конецъ рукописи и занумерованъ 404-мъ; одинъ листъ 293bis въ общій счетъ не попалъ. На послѣднемъ 407^a листѣ стоитъ: و فرغ في يوم الاحد التاسع شهر المبارك صفر حتم الله بالخير و الظفر سنة احدى عشر و سبعائة و كتب بخطه اضعف عباد الله و اصغر خلق الله مودود بن الفقيه и на ней поднѣйшею рукою написано, какъ и на полѣ, محمود بن عثمان السقار и подъ этимъ нѣсколько словъ, которыя смазаны и чтенію не поддаются.

Такимъ образомъ рукописи прекрасно дополняли одна другую и давали полный текстъ сочиненія *أسرار التوحيد*, необходимый для изданія.

Со стороны внутренняго ихъ достоинства, т. е. правильности текста, пришлось отдать предпочтеніе Петербургской рукописи въ персидской части и Копенгагенской въ нѣкоторыхъ случаяхъ въ арабской.

Редакція текста отдѣльныхъ рассказовъ въ обѣихъ рукописяхъ такъ часто не совпадала, что я почелъ единственно правильнымъ дать параллельное чтеніе *أسرار التوحيد* по двумъ рукописямъ. Къ этому побуждало

1) См. о немъ А. Meigen, *Codices persici,.... bibliothecae regiae Hafniensis*, стр. 8.

меня еще и то обстоятельство, что каждая изъ рукописей, хотя онѣ и одного времени, представляла свои особенности орфографическія, этимологическія и синтаксическія; нѣкоторыя изъ нихъ имѣютъ себѣ полную аналогію въ сборникѣ ('حالات و سخنان'). Отмѣтимъ здѣсь наиболѣе характерныя, ограничиваясь немногочисленными примѣрами.

Употребленіе частицы را при именительномъ падежѣ въ К часто: خودرا بر سر آن بالا روم ۶۵. ۲; شیخ مارا گفت ۷۹. ۶; دهقان را حساب ۹۷. ۱۵; هیچ کس را از اهل خانقاه خبر نداشت ۹۸. ۱۲; آن درویش را نظری داشت ۱۰۲. ۶; شیخ مارا بودند ۹۸. ۱۲; شیخ را نظری بروی داشت ۱۲۲. ۱۳; همسایگان مارا با نصیب باشند ۱۰۲. ۱۷; شیخ را مراعاتش کرد ۱۹۷. ۱; شیخ را از اندیشه مطلع شد ۱۳۶. ۱۲; شیخ را همیشه داشت ۲۷۶. ۱۶; او را اوراق نشان کرده است ۲۹۸. ۱۷; بعضی آنرا رفتند است ۳۰۰. ۱۲; آنرا بر شا وبال باشد ۳۵۷. ۲. Въ П такіе примѣры рѣдки: شیخ مارا فرا گرفت ۵۳. ۶; هر کرا بخاطر دارند ۸۵. ۱; ایشانرا می کردند ۶۶. ۱۹; بران مطلع نہ ۹۲. ۶; تا کسی را ظن نہ برد ۱۰۲. ۱.

Частое опущеніе предлоговъ, только въ К: چون خانقاه آوردم ۱۵۲. ۱۶; بقرم وفات رسید

Выраженіе длительности въ plusquamperfectum, а также употребленіе при немъ ى *следствія*: در آمده ى بر آمده بودى ۲۱۱. ۲; ساختند بودندی ۲۱۲. ۱۲; بودى ى بودى ۲۲۱. ۵.

Необычное выраженіе сослагательнаго наклоненія: بیش از آنک سوال کردى ۱۰۱. ۵; زهره نبود که گفتى ى که باز افکندی, افکندی ۱۴۵. ۱۹; زهره نداشت که خلاف کردى ۱۸۳. ۷.

Употребленіе ى *условія* ь *продолжительности* при 2-мъ лицѣ ед. ч.: کردی ى نگردی ۱۷۶. ۵; بیاسودی ى نبودى ۲۱۴. ۱۶; ۲۱۸. ۲.

۱) См. предисловіе, стр. 5 и 6.

Употребленіе частицы, при неопредѣленномъ наклоненіи: *بنهادن*, П ۷۹, ۴; *بكرتن*, П ۹۴, ۱۰; частіца эта иногда пишется только въ П съ заммой и даже *بوینم*, ۸۲, ۹.

Начертаніе окончанія 2-го лица мн. ч. глаголовъ *بیت* мн. *بد* въ П часто: *بنداریت*, ۱۲۲, ۱; *بنهیت*, ۱۲۳, ۱۰; въ К очень рѣдко: *شدیت*, ۱۸۲, ۱۳.

Слитное начертаніе *که* и *چہ* съ словомъ въ К очень часто: *کچون*, ۱۲۹, ۵; *چیزدست*, ۴۶۹, ۲; въ П рѣдко: *چبود*, ۲۲۵, ۵.

Невыраженіе долгаго *ی* въ П весьма часто: *نوی* мн. *تویی* мн. *دویی*. Въ изданіи отъ этого мною сдѣлано отступленіе.

Обѣ рукописи не различаютъ *پ*^{۱)} и *چ*; П не употребляетъ никогда *ز* послѣ простыхъ гласныхъ, а К употребляетъ его всегда.

Ввиду вышеизложенныхъ соображеній я положилъ въ основаніе чтеніе Петербургской рукописи и подстрокою привелъ буквально всѣ варианты изъ рукописи Копенгагенской. Отступленія, всегда впрочемъ оговоренныя, допущены мною только въ случаѣ безусловной порчи текста П: тогда въ него вносились отдѣльныя слова или цѣлыя фразы изъ К. Всюду, гдѣ въ П встрѣчалась вокализация словъ, она сохранена мною въ неприкосновенности, хотя бы и отступала отъ общепринятой, напр. *عمران*, ۲۱۲, ۵; *مفضل*, ۲۵۹, ۱۶.

Несмотря на то, что текстъ въ общемъ на основаніи двухъ рукописей и устанавливался правильный, нѣкоторыя отдѣльныя мѣста въ немъ остались темными, а подчасъ и совершенно непонятными, — особенно пожалѣть объ этомъ приходится относительно именъ лицъ и мѣстъ, установить настоящее чтеніе которыхъ не

1) Въ П есть нѣсколько случаевъ начертанія *پ*, но оно сдѣлано поодѣльно рукою.

представилось возможным при существующих для того пособияхъ.

Сборникъ *حالات و سخنان*, съ которымъ я ознакомился уже послѣ того, какъ текстъ *اسرار التوحيد* былъ напечатанъ почти весь, вноситъ нѣкоторыя хорошія разночтенія. Ниже слѣдуетъ изложеніе возможныхъ поправокъ къ тексту на основаніи *حالات و سخنان* и моихъ собственныхъ предположеній, равно исправленіе замѣчательныхъ недосмотровъ печатанія¹⁾.

انجاز, ۷, ۳ слѣдуетъ *انجاز*

عاری, ۱۴, ۱۷ в *عاری* ۲۲۶, ۱۱ срав. *عیاری* [۸, ۱۱] и *عاری* [۵۹, ۲۲].

عادی, ۱۶, ۶ срав. *عیاری* [۸, ۲۰].

[۱۲, ۱]. *و ادبهای کوناگون*, ۲۵, ۱۸ лучше читать *کوناگون*

[۱۹, ۱۱]. *خلق اسان بتدیم*, ۲۷, ۱۳ срав.

[۲۰, ۸]. *عبادت تنوان کرد*, ۲۸, ۱۸ слѣдуетъ *کرد*

[۱۲, ۱۶]. *کونخی*, ۲۴, ۹ срав.

? *ند آلت بیر زانست* ۶۰, ۱۰ не читать ли *ند بیر زانست*

امام عز الدین, ۶۹, ۱۳ слѣдуетъ *امام عز الدین*, какъ вариантъ.

[۲۷, ۶]. *جمال الدین*, ۷۰, ۸ слѣдуетъ *جمال الدین*.

На стр. ۱۵۶ по недосмотру произошла путаница въ ссылкахъ: слово *بخوان* въ строкѣ ۸ должно имѣть выноску 15, а всѣ послѣдующія увеличиться на 1; подъ строкою имѣется двѣ выноски 29,—послѣднюю нужно исправить на 30, а послѣдующія увеличить на 1.

فرو شوی, ۱۹۹, ۱۱ срав. [۲۸, ۶].

[۲۴, ۸]. *بیر شوی*, ۲۰۹ и ۲۱۰ слѣдуетъ *بیر شوی*.

[۲۴, ۹]. *بکنی*, ۲۰۹, ۵ слѣдуетъ *بکنی*, какъ вариантъ; срав.

بو عمرو, ۲۲۵, ۲ слѣдуетъ *بو عمرو*.

کارگری, ۲۲۲, ۷ слѣдуетъ *کارگری*.

سکاک, ۲۲۴, ۹ слѣдуетъ *سکاک*.

1) Въ примѣки скобки заключены ссылки на страницы и строки *حالات و سخنان*.

اوجده ۲۸۴, ۱ слѣдуетъ روحه.

خلصان, ۲۸۸, ۲ слѣдуетъ خصلتان.

قلبه جيلته ۲۰۷, ۴ слѣдуетъ قلبه جيلته.

Стр. ۲۱۲ въ выноскѣ 15: сура 38, стихъ 7 слѣдуетъ: сура 38, стихъ 75.

نزل, ۲۲۲, ۱. слѣдуетъ نُزِل: сура 17, стихъ 84:

انتصام, ۲۲۲, ۱۲ слѣдуетъ انتصام: срав. сура 2, стихъ 257.

احاطا, ۲۲۲, ۱۸ не слѣдуетъ ли читать احاطنا?

مقامات العبد, ۲۲۵, ۱۳ срав. [۵۹, ۱۳].

Выше было уже замѣчено, что *اسرار التوحيد* служило 'Аттару и Джами источникомъ при составленіи ихъ жизнеописаній святыхъ. Ближайшее разсмотрѣніе этой связи приводитъ насъ къ вопросу о полнотѣ списковъ *اسرار التوحيد*, нами изданныхъ.

Что 'Аттаръ пользовался трудомъ Мухаммед-ибн-ал-Мунаввара, хотя нигдѣ на него не ссылается, по крайней мѣрѣ въ тѣхъ рукописяхъ *تذكرة الاولياء*, которыхъ у меня были подъ рукою, не можетъ подлежать ни малѣйшему сомнѣнію: жизнь Абу-Са'ида изложена у него по плану *اسرار التوحيد*, при чемъ нерѣдко удержавъ даже порядокъ отдѣльныхъ разсказовъ. На ряду съ этимъ являются однако такія свѣдѣнія и сообщенія, которыхъ нѣтъ въ *اسرار التوحيد*. Подробное простое указаніе на такія добавленія здѣсь было бы бесполезно ввиду неизмѣня изданія *تذكرة الاولياء* и крайняго разнообразія относительно полноты и редакціи имѣвшихся у меня его списковъ. Добавленія эти своевременно будутъ нами такъ или иначе использованы и напечатаны, а здѣсь, чтобы не показаться голословными, мы ограничимся предложеніемъ сличить приводимыя въ *اسرار التوحيد* во второй главѣ приписываемыя Абу-Са'иду стихотворенія съ таковыми же въ *تذكرة الاولياء*.

Джами пользовался *أسرار التوحيد*, которое онъ называетъ *مقامات شيخ أبو سعيد أبو الخير*, гораадо шире: на немъ всецѣло основана не только его статья объ Абу-Са'идѣ, но и черты изъ жизни многихъ другихъ шейховъ. Въ такихъ случаяхъ Джами обыкновенно ссылается на слова самого Абу-Са'ида: «*شيخ أبو سعيد كويد*» — «шейхъ Абу-Са'идъ говорить... сказавъ». Напр. рассказы Джами

объ <i>أبو العباس القصاب</i> (187 ¹)	см. въ <i>أسرار التوحيد</i>	на стр.	174;
« <i>شيخ أحمد</i> 182	« « « « « «	«	170;
« <i>أبو علي الشبلي</i> 188	« « « « « «	«	177;
« <i>أبو القاسم بشر ياسين</i> 188	« « « « « «	12 в слѣд.;	
« <i>أحمد سرخسي</i> 189	« « « « « «	17, 17, 189, 192;	
« <i>معتوق طوسي</i> 197	« « « « « «	«	18;
« <i>أبو عبد الله باكو</i> 205	« « « « « «	«	106;
« <i>بيلك ساري</i> 209	« « « « « «	«	140.

Не всё однако сообщенія Джами, которымъ предшествуетъ ссылка на *مقامات شيخ أبو سعيد* или на слова Абу-Са'ида, находятся въ *أسرار التوحيد*; такъ, мы не имѣемъ въ немъ: 187, 19; 186, 12; 187, 17; 189, 12.

Однѣ изъ указанныхъ случаевъ, 186, 12, ненахождения въ *أسرار التوحيد* прямой ссылки Джами на *مقامات* безусловно говорить за то, что списокъ *أسرار التوحيد*, бывшій въ рукахъ Джами, былъ полнѣе нашихъ списковъ; другія добавленія Джами могли тоже находиться въ его болѣе полномъ списокѣ *أسرار التوحيد*, но могли въ немъ и не быть, — Джами могъ ихъ заимствовать изъ какого нибудь другого, намъ неизвѣстнаго источника, также опирающагося на слова Абу-Са'ида, хотя намъ лично это кажется мало вѣроятнымъ: изложеніе Джами почти всегда буквально совпадаетъ съ изложеніемъ Мухаммед-ибн-ял-Мунаввара.

1) Ссылка въ *نصائح الأئمة*, изд. изд. 1289 г. Г.

Независимо отъ сказанныхъ соображеній, на возможность существованія болѣе полнаго и иного въ отношенія редакціи списка *اسرار التوحيد* указываетъ и несовпаденіе подчасъ нашихъ списковъ. Напр. въ П послѣ разказа, оканчивающагося въ нашемъ изданіи на стр. 177, слѣдуетъ сейчасъ же разказъ, начинающійся только на стр. 178; послѣдній на стр. 167 разказъ совсѣмъ въ П не находится. Такое несовпаденіе ни въ какой связи съ перепутанностію листовъ списка П не состоитъ.

Какъ бы то ни было, липо, которое въ будущемъ пожелаетъ предпринять критическое изданіе житій святыхъ 'Аттара и Джами, должно будетъ считаться съ трудомъ Мухаммед-ибн-ал-Мунаввара.

Вслѣдъ за текстомъ *اسرار التوحيد* нами напечатанъ небольшой комментарий на четверостишіе Абу-Са'ада, помещенное на стр. 170. Составленъ онъ 'Убейдаллах'-ибн-ал-Махмудомъ Шаши, т. е. извѣстнымъ Ходжа-Ахраромъ¹⁾, ум. въ 895 г. Г., и встрѣчается не часто. Рѣѣ говоритъ о немъ на стр. 862^b своего персидскаго каталога, но не называетъ его автора; Шпренгеръ совершенно опредѣленно говоритъ²⁾, что авторъ его неизвѣстенъ.

Нашъ текстъ представленъ на основаніи двухъ, ничѣмъ кромѣ мелочей не разнящихся, списковъ, хранящихся въ Библіотекѣ С. Пбургскаго Университета: № 897, совсѣмъ новаго, и другого, входящаго въ составъ сборника X в. № 386; ни тотъ, ни другой списокъ да-

1) Усердѣнно прошу читателя исправить досадную опечатку: 792, 7 и 604, г.

2) См. о немъ у Н. И. Веселовскаго, „Памятникъ Ходжи Ахрара въ Самаркандѣ“ въ „Восточныхъ Забѣткахъ“ стр. 321-336 и статью В. В. „О Ходжѣ Ахрарѣ“ въ „Туркестанскихъ Вѣдомостяхъ“ № 1621 (= № 3 за 1898 годъ).

3) Catalogue of the... manuscripts of the libraries of the king of Oudh, p. 310.

ты не имѣютъ. Заглавіе رسالة حورائيمъ, въ самомъ комментаріи не встрѣчающееся, взято мною съ начальнаго листа списка № 386.

Въ приложенные къ концу книги указатели именъ собственныхъ и мѣсть внесены всѣ дѣйствительные и допустимые варианты изъ Копенгагенскаго списка اسرار التوحيدъ; имена, представляющія простую опіску или безусловное искаженіе, оставлены въ указателяхъ безъ вниманія.

Въ заключеніе считаю долгомъ выразить глубочайшую признательность Бар. В. Р. Розену и К. Г. Залеману, оказавшимъ мнѣ при этомъ изданіи великую помощь своими учеными указаніями и совѣтами.

بِسْمِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى

در زمان دولت ابد مدت خدیو باذل و خسرو عادل نیکولای دوم امپراطور
اعظم کل مالک روسیه خطه الله ملکه این کتاب مستطاب

اسرار التوحید فی مقامات الشیخ ابی سعید

تألیف

محمد بن المنور بن ابی سعید بن ابی طاهر المیهنی

بإ

رسالة حورائیه

تألیف

عید الله بن العمود الشاشی

در ذیل

بسی و اهتمام

والنتین ژوکوفسکی

مدرس زبان فارسی در دار الفنون مبارکه بطربورغ

آرایش طبع پذیرفت

در دار الفنون بطربورغ

۱۸۸۹
۱۳۱۷

در مطبع الهی میرزا یوسفخانکی و شریکانش

بسم تبارك و تعالى

در زمان دولت ابد مدت خدیو باذل و خسرو عادل نیکولای دوم امپراطور
اعظم کل ممالک روسیه خلد الله ملکه این کتاب مستطاب

اسرار التوحید فی مقامات الشیخ ابی سعید

تألیف

محمد بن المنور بن ابی سعید بن ابی طاهر البیهقی

بأ

رسالة حورائیه

تألیف

عید الله بن العمود الشاشی

در ذیل

بسی و اهتمام

والنشین ژوکوفسکی

مدرس زبان فارسی در دار الفنون مبارکه بطربورغ

آرایش طبع پذیرفت

در دار الخلافة بطربورغ

سنة ۱۲۹۹
۱۳۱۷

در مطبعه فیهام میرزا بوداگسکی و شریکانش

فهرست مندرجات

صفحه	
۲۸۶-۱	اسرار التوحید فی مقامات الشیخ ابی سعید ... ۱-۲۸۶
۱۲-۱	دیباچه مؤلف
۶۷-۱۲	باب اول در ابتداء حالت شیخ
۳۲۲-۶۸	باب دوم در وسط حالت شیخ
۱۲۷-۶۸	فصل اول در حکایاتی کی از کرامات شیخ مشهورست ..
۳۱۳-۱۲۸	فصل دوم در حکایاتی که ازان فایده بحاصل آید ...
۳۷۰-۳۱۴	فصل سیوم در سخنان شیخ
	فصل سیوم در بعضی از فوائد انفس شیخ و سستی از
۳۲۲-۳۷۱	نامها و آیات
۳۱۴-۳۱۸	الدعوات
۳۱۸-۳۲۴	نامها شیخ
۳۲۲-۳۱۸	آیات براهکنده که بر زبان شیخ رفته است
۲۸۶-۳۲۴	باب سوم در انتهاء حالت شیخ
۳۲۲-۳۲۴	فصل اول در وصیتهای وی
۳۵۱-۳۲۴	فصل دوم در حالت وفات شیخ
۴۸۶-۳۵۲	فصل سیوم در بعضی از کرامات شیخ بعد از وفات او
۳۹۲-۴۸۹	رسالهء حورائیه
۵۱۶-۳۹۷	فهرستها
۵۱۱-۳۹۷	فهرست نامها اشخاص و انساب
۵۱۶-۵۱۱	فهرست نامها جایها
Предисловіе	1-13.

BP80

.A236M79

كتاب

اسرار التوحيد في مقامات الشيخ أبي سعيد

تأليف

محمد بن النور البهني

الحمد لله الذي نور قلوب اوليائه بطائيف انواره وجعل احبائه وبواطنهم
 كنوز اسراره وكشف عن قلوب اصفيائه حجب الظلمان واستاره والصلوة
 والسلام على عبده ونبية وخيرته من اخياره وعلى آله واصحابه و
 اعوانه وانصاره وسلم عليهم كثيرا شكر وسپاس و ستایش بی قیاس و
 حمد بی نهایت و ثنا و مدح بی غایت آفریدگار مصنوعات و صانع
 مخلوقات را تعالی و تقدس آن خداوندی که بی غرض و علت و طلب
 فایده و خیریت بلك بمحض کرم و کمال عنایت و لطف و اظهار قدرت
 بی نهایت عالم را بیافرید و بانواع غرائب و بدایح آنرا مخصوص گردانید
 و یکی از آن جمله آن بود که از مٹی خاک آدم صغیرا که بدر آدمیان
 و مستند عالیشان است بیافرید و سالها میان مکه و طائف قالب سرشته
 اورا از حیا منون بگذاشت...^۱ چون از عالم حیات اورا استعداد روح
 و استکمال نفس انسانی...^۲ کشت بزبور و فطنت فیه من روحی قالب
 اورا بیاراست...^۳ سائیت بر وی اطلاق فرمود و چون انسان و انس...^۴
 کلماتی اند از حروف متناسب مرکب حکمت بالغه...^۵ ضا کرد که اورا
 نبوی محتاج گردانید تا وحشت انفراد بموانست آن مونس از خویشی

۱) II a. 16, — исторически: араб оторвалъ и поднесъ другой бумагой, почему
 на этихъ строкахъ начались начальныя буквы словъ, отличаемыя здѣсь точками.
 ۲) На полѣ знака пропуска: ۱) فی نفوس ۲) Недостаетъ, вѣроятно, одного.
 ۳) أمضا؟ ۴) وموانست؟ ۵) وانسائیت؟
 ۱) حاصل؟ ۲) سورا 16, стихъ 29. ۳) ؟ ۴) وانسائیت؟

وجود اصحاب کرامات و ارباب مقامات متصور تواند بود تا خلایق بر احوال
 و اقوال و حرکات و سکنت ایشان وقوف بایند و از عالم صورت روی
 بعالم معنی آرند و معلوم رای ایشان گردد نه بیرون این جهان صورت نمای
 بی معنی عالی دیگرست که آدمی را از جهت آن آفریده اند تا درین عالم
 زاد راه آن عالم بازد و استعداد اتصال بدان خود را حاصل کند و اگر
 بدرجۀ ملائکة روحانی نتواند رسید از طبقۀ بهائم و درجۀ حیوانی ترفع
 گیرد و بعد از حمد و سباس و شکر بی قیاس معبود را عز کبریاؤه فراوان
 صلوات و تحیات و درود و آفرین از میان جان بواسطه سر زبان ما بر
 روان مقدس و تربیت مظهر و روح پاک و روضه معطر سید انبیا و قدوة
 اصغیا محمد مصطفی صلوات الله و سلامه علیه متصل باد اتصالی که انقطاع
 آن بی سکون اجرام ساری و حرکت اوتاد زمین صورت نه بندد و بعد
 از درود بر سید عالم علیه الصلوة و السلام هزاران تحیت و درود و آفرین
 فراوان بروان پاک صحابه طیبین و اهل بیت او که نجوم آسمان هدایت و شوع
 انجم عنایت بودند علی مرور الايام و تعاقب الشهور و الاعوام و اصل
 و متواصل باد آمین رب العالمین. چنین گوید مؤلف این کتاب بنده
 کناه کار محمد بن النور بن ابی سعید بن* ابی طاهر بن الشیخ الکبیر سلطان
 الطريقة و برهان الحقیقة ابی سعید فضل الله بن ابی النیر البیهی قدس
 الله روحه العزیز و نور مصعبه که از بدایت کودکی و عنفوان جوانی همت
 این بجزاره مقصور بودست بر طلب فواید انقاس سمون و آثار و مقامات
 همایون جد خویش سلطان الطريقة و برهان الحقیقة ابو سعید فضل الله بن
 ابی النیر البیهی قدس الله روحه العزیز و از مشایخ اولاد او و اکابر احفاد
 او نور الله مضاجعهم استتبار آن می کرد و در تصحیح اسانید آن باصی
 الامکان می کوشید و چون آن عهد عهد دولت دین و آن روزگار روزگار

۱) Подъ словомъ томъ-же ружомъ: کلمات. ۲) II. г. 1708.

دفع کند پس حواری که ام البشر بود از بهلوی جب او بر وجه ابداع و سبیل اختراع^۱ بدید آورد و شهوت را که از عوارض نفس حیوانیست در نهاد ایشان مرکب گردانید تا بواسطه آن عارض میان ایشان قاعده تولد و تناسل مستحکم و مسترشد و چندین هزار آدمی در حدود زمین و بیط خاک ظاهر و یدا و مبین و معین گشت هر صنفی بصفتی مخصوص و هر طایفه بخاصیتی موصوف و هر قوم را لغتی و زبانی مخالف آن دیگر اصل یکی و فروع و شعب در اختلاف نامتهای^۲ برحصول قدرت آفریدگار دلیلی دال و برهانی باهر باشد و فی کل شیء له آیه تدل علی انه واحد^۳ و بهترین و کزیده ترین فرزندان آدم صفی انبیا و رسل را تقدیر کرد چه آن طایفه میان معبود و عابد^۴ و خالق و مخلوق و سابط آمدند نفوس ایشان را در کمال بختی و در ترفع بدرجه تقدیر فرمود که بصورت با خلق باشند و بصفت باحق جل جلاله تا آتی از حقیقت حق است اقتباس کنند و بخاصیت نور نبوت خلائق را بدان ارشاد و هدایت واجب دارند و از غوایت و ضلالت محنت فرمودن لازم شمرند تا از غمرات جهل و تیه حیرت بساحل نجات و شط رشد شایند و از درجه حیوانی بحد نطق و صفت انسانی مخصوص کردند و پس از طبقه انبیا اولیایا که اصحاب کرامات و ارباب مناجات و مقاماتند و از راه معنی رسول و انبیا نزدیک و فرق میان این طایفه و طایفه انبیا بیش از آن نی که نبی در یکی حال بصفت باحق تواند بود و بصورت باخلق و ولی را مشغولی بحق از مشغولی بخلق^۵ مانع آید و دیگر آن که نبی مأمور بود بدعوت و ارشاد و ولی از آن جراه معافی بکمال کرم و نهایت حکمت ایجاد فرمود چه بهر وقت و در هر قرن بعثت رسل و قاعده رسالت تعذری دارد اما بهر وقت

۱) П. н. 169^a. ۲) Из воле другою рукою добавлено та. ۳) Надъ словомъ тою-же рукою قدر. ۴) Надъ словомъ тою-же рукою عباد. ۵) П. н. 169^b.

از آتش و خاک و غیر آن هلاک کردند^۱ و بشیر شهید^۲ گردانیدند بیرون آنک^۳
 شهرها^۴ دیگر شهید گشتند و در قحط و وبای^۵ این حادثه نماندند^۶ رحمة^۷
 اللہ علیہم اجمعین^۸ و مریدان صادق و مجتبان عاشق را^۹ حال برین قیاس^{۱۰}
 باید کرد بزرگان دین و بیشوابان^{۱۱} طریقت بنقاب خاک محتجب شدند
 و روزگار قحط ملهائی و عزت دین^{۱۲} بدید آمد و کار دین تراجمی تمام
 گرفت و اختلال^{۱۳} هر چه عظیم تر در صغار^{۱۴} طریقت راه یافت و زمان
 انقراض^{۱۵} ایمة دین و انقطاع ببران طریقت فراز رسید و حق سبحانه و
 تعالی وعدة اولم بربوا انا ناتی الارض تنقصها^{۱۶} من اطرافها^{۱۷} بآنجا^{۱۸}
 رسانید و حقیقت نص^{۱۹} ان اللہ تعالی^{۲۰} لا ینزع^{۲۱} العلم انتزاعاً ینترعه
 و لکن^{۲۲} یقبض العلم بقبض العلماء^{۲۳} مبین و برهن گشت طلبها^{۲۴} در باقی
 شد^{۲۵} و اعتقادها فسادی تمام گرفت و بیشتر اهل اسلام از ملهائی
 و شریعت بلسی و از طریقت^{۲۶} و حقیقت برنسی مجرد قانع شدند جاذبه
 فضل ربانی در درون این بسجاره بدید آمد و داعیه^{۲۷} استدعا^{۲۸} مریدان
 بران باعث و محرض گشت که جمعی ساخته شود در مقامات و احوال و
 آثار جد خویش سلطان طریقت و برهان حقیقت شیخ ابو سعید
 ابو الخیر قدس اللہ روحه العزیز تا راغبانرا در دخول راه طریقت رغبت
 زیادت کردد و سالکانرا در سلوک^{۲۹} طریق حقیقت^{۳۰} راهبری و مقتدایی
 باشد که و انا علی آثارهم مهتدون^{۳۱} و جای^{۳۲} دیگر که^{۳۳} ذکر جماعت^{۳۴}

۱) Начиная съ этого слова до слова **فہدیہم** приводится разночтенія по рукописам К: указанное жѣто сохранилось въ нем на листѣ 404b. ۲) هلاک ۳) از آنک ۴) در شهرها ۵) وبا ۶) ماندند ۷) رحمتهم ۸) او. ۹) برین قیاس ۱۰) انقراض ۱۱) بکار ۱۲) اختلالی ۱۳) ص. ۱۱) حقیقت و ۱۴) ص. ۱۰) حال ۱۵) ص. ۱۹) که ۱۶) بآنجا ۱۷) ص. 171. ۱۸) سورة 19, стихъ 41. ۱۹) ص. ۲۰) و ۲۱) لیکن ۲۲) ینزع ۲۳) و ۲۴) بلسی ۲۵) ص. 404b. ۲۶) طریقت و حقیقت ۲۷) ص. ۲۱) جانی ۲۸) ذکر جماعت ۲۹) کی ۳۰) جماعتی ۳۱) کی

طراوت شریعت و طریقت بود و عالم آراسته بوجود ائمه کبار که شمس
 آسان دین و نجوم فلک یقین بودند و زمین مزین بکمان مشایخ بزرگوار
 که اوتاد زمین طریقت و اقطاب عالم حقیقت بودند و مریدان صادق
 و صحبان متفق همگیا مقصور بر طلب شریعت و نهشها موقوف بر رفتن
 طریقت همگان از جهت تبرک و تیس روزگار خویش و از جهت آن
 تا در ملوک هیچ حقیقت ایشانرا دلیلی و معینی باشد که بوسیلت آن بمحضرت
 حق راه جویند و بدلالات آن میان خواطر نفسانی و الهامها رحمانی فرق کنند
 احوال و مقامات شیخ ما و فواید انفاس و آثار او را قدس الله روحه العزیز
 بیشتر یاد داشتندی و روزگار در مذاکره آن گذاشتندی و بدین سبب
 مشایخ ما نور الله مضاجعهم در جمیع آن خوضی نکردند و چون همه
 خاطرها بدان فواید منور بود و همه سماعا از ذکر آن مطیب و همه زبانها
 بذكر و نشر آن معطر بجمعی که منعی باشد از جمل و تفصیل آن و مشغول
 بکلیات و جزویات آن محتاج نکشند چه شهرت آن مقامات و مقالات
 در میان خلص و عام خلق و اقرار صغلی فرقه مذاهب بدان حالات و
 کرامات با انکار ایشان این حدیثرا ایشانرا ازان تالیف مستغنی گردانیده
 بود تا اکنون که حادثه غز و فتنه خراسان بدید آمد و در خراسان
 علی الصوم رفت آنچه رفت و در مینه علی المحصوص دیدیم آنچه دیدیم و
 کشیدیم آنچه کشیدیم و بحقیقت در جمله بلاد خراسان هیچ موضعرا درین
 حادثه آن بلا و محنت و آن خرابی و مشقت نبود که مینه را و اهل
 مینه را و حقیقت این خبر که اشد البلیا للابنیه ثم للاولیاء ثم للامثل
 فالمثل مارا و همه اهل خراسانرا در بلاها اهل مینه شاهد و معاین
 گشت و قصیره عن طوبله اینست که در نفس مینه صد و پانزده تن از
 فرزندان شیخ خود و بزرگ که نسب ایشان بشیخ متصل بود بانواع شکجه

باستدعای مریدی و آنرا پنج باب نهاده و در هر بابی چیزی باسناد روایت کرده و فصلی در معنی آن چیز ایراد کرده چنانکه ازان کمال فضل و فصاحت و بلاغت معهود بودست و تخلص بحالات و سخنان شیخ ما قدس الله روحه العزیز باز آورده اما طریق اختصار و الجاز سیرده و این دعاگوی نخواست که با آن جواهر نفیس شبه خسیس خویش عرضه کند یا این بضاعت مزجاة در مقابله آن نصاب فضل و بلاغت آرد چون خود را اهلیت آن صورت نمی‌کند که جنک در دوال قترک فضل و بندگویی او تواند زد و یا در هیچ فن از فنون هنر در گرد موکب او تواند رسید اما گفته‌اند در رشته کشند با جواهر شبه این قدر آرزو بود که بر آنج آن بزرگ آورده‌است از احوال و مقامات شیخ ما قدس الله روحه العزیز بیفزاید و آنج بدین دعاگوی رسیده‌است و بنزدیک او درست گفته از آثار و کلمات مبارک او نور الله ضریحه در قلم آرد تا آثار و احوال و مقامات او قدس الله روحه العزیز در میان خلق و اهل روزگار بیاند و بعضی از ائح بسبب این تشنها و تشویشها مذهب و مدرس کشته‌است تازه‌گردد و بس از ما یادگار ماند چه معلوم و مقررت که هر چند آدمیان را روزگار دورتر در الجماد در همتها تصور زیادت بود و سالك راه کتر یافت شود و علم هر کس را دست ندهد و معامله خود کبریت احصرت کم ازان نباشد که بعضی آن بزرگ دین و یکانة عهد آساع معتقدان خوش صبردد و دل و جان مدعیان طریقت را استرواحی باشد و جان باشد که صقته‌اند

گر تنک شکر خرید می توانم * باری مکس از تنک شکر می رانم
و نیز گفته بزرگانست عند ذکر الصالحین تنزل الرحمة و چون احوال جمله
آدمیان و صکارها از سد مرتبه بیرون نیست ابتدا و وسط و انتها این

اصفا می فرماید که بنظر عنایت از حضرت عزت بی علت مخصوص
 بوده اند^۱ می فرماید که^۲ اولئك الذين هدى الله فبهديم الله و چون
 بسبب اختلاف روزگار و حدوث غارت و تاراج مره بعد اولی و کره
 بعد اخری احوال میهنه جان کشته بود که از آثار شیخ ما قدس الله
 روحه العزیز جز تریقی و مشهدی قلم نبود بجد و جهد فراوان ازان
 مطلوب^۳ بدست می آمد و از هر جایی برآکنده چیزی یافته می شد و از آنچه
 در خاطر بود بسبب طول عهد و تراخی مدت و اندیشه اطفال و ماندگان
 و غم فراق کدشتگان و انواع بلیات و مشقات از شکجه^۴ سخت غران و بیارها^۵
 بخوف سبب آن و آوارگی از خان و مان بیشتر مذهب شده و بر خاطر
 فراموش گشته و در حجاب شغلی الشیر عن الشعر مانده^۶ و نیز مدت عمر
 شیخ ما قدس الله روحه العزیز هزار ماه بوده است که مبلغ آن هشتاد
 و سه سال و چهار ماه باشد چنانکه بر لفظ جبارک او رفته است در مجلس
 وداع که اکنون ایشانرا هزار تمام شد و درای هزار شار نباشد و چگونه
 این مدت را ضبط توان کرد با مراقبت آن چگونه صورت بندد و این خود
 مجال باشد و از ناممکنات که جعلگی اقوال و افعال و حرکات و سکات
 شخصی را در مدت عمر او نقل توان کردن اما آنچه در حیز امکان این
 دعاگوی آمد و توانایی را دران مجال بود بجای آورد و غایت مجهود دران
 بذل کرد و در تصحیح اسانید آن باقصی الامکان بکوشید و هرچه در روایت
 آن خطی و یا در اسناد آن ریسی و شبهتی بود حذف کرد و از ایراد
 آن تخاصی نمود و بیش ازین در عهد استقامت اجل امام جمال الدین
 ابو روح لطف الله بن ابی سعید بسرعم این دعاگوی جمعی ساخته بود

۱) оп. ۲) بوده آید ۳) оп. ۴) سورة ۸، آیه ۹۰. ۵) Здрава из рукописи
 стоять знача, что на полъ должно выходить добавление, - воле же из со-
 отвѣтствующахъ мѣстъ вырѣзано и подложено бѣломъ бумагом: не произнесено ли
 здѣсь слово چیزی, по аналогіи со слѣдующимъ предложениемъ? ۶) II л. 171b.

باستدعای مریدی و آنرا بیخ باب نهاده و در هر بابی چیزی باسناد روایت کرده و فصلی در معنی آن چیز ایراد کرده چنانکه ازان کمال فضل و فصاحت و بلاغت معهود بودست و تخلص بحالات و سخنان شیخ ما قدس الله روحه العزیز باز آورده اما طریق اختصار و انجاز سبیده و این دعاگوی نخواست که با آن جواهر نفیس شبه خویس عرضه کند یا این بضاعت مزجاة در مقابله آن نصاب فضل و بلاغت آرد چون خود را اهلیت آن صورت نمی کند که چنانکه در دوال فترک فضل و بزرگواری او تواند زد^۱ و یا در هیچ فن از قنون هنر در گرد موبک او تواند رسید اما گفته اند در رشته کشند با جواهر شبه این قدر آرزو بود که بر آنج آن بزرگ آورده است از احوال و مقامات شیخ ما قدس الله روحه العزیز بیفزاید و آنج بدین دعاگوی رسیده است و بنزدیک او درست گشته از آثار و کلمات مبارک او نور الله ضریحه در قلم آرد تا آثار و احوال و مقامات او قدس الله روحه العزیز در میان خلق و اهل روزگار بمسند و بعضی از اینج بسبب این فتنها و تشویشها مذهب و مدرس گشته است تازه گردد و بس از ما یادگار ماند چه معلوم و مقررست که هر چند آدمیانرا روزگار دورتر در انجماد در همتها قصور زیادت بود و سالک راه کمتر یافت شود و علم هر کس را دست ندهد و معامله خود کبریت احمربست کم ازان نباشد که بسخن آن بزرگ دین و یکانة عهد آسماع معتقدان خوش سعردد و دل و جان مدعیان طریقت را امثرواحی باشد و جان باشد که گفته اند

کر تنک شکر خرید می توانم * باری مکس از تنک شکر می رانم

و نیز گفته بزرگانست عند ذکر المصلحین تنزل الرحمة و چون احوال جملة آدمیان و حکارها از سه مرتبه بیرون نیست ابتدا و وسط و انتها این

۱) II a. 1729.

اصغیا می فرماید که بنظر عنایت از حضرت عزت بی علت مخصوص
بوده اند^۱ می فرماید که^۲ اولئك الذين هدى الله فبهديم اقتده^۳ و چون
بسبب اختلاف روزگار و حدوث غارت و تاراج مره بعد اولی و کرة
بعد اخری احوال مهینه جان کشته بود که از آثار شیخ ما قدس الله
روحہ العزیز جز تربیتی و مشهدی قائم نبود بجد و جهد فراوان ازان
مطلوب^۴ بدست می آمد و از هر جایی برآکنده چیزی یافته می شد و از آنچه
در خاطر بود بسبب طول عهد و تراخی مدت و اندیشه اطفال و ماندگان
و غم فراق گذشتگان و انواع بلیات و مشقات از شکمها^۵ سخت غران و بیاریها^۶
مخوف سبب آن و آوارگی از خان و عان بیشتر مذهب شده و بر خاطر
فراموش گشته و در حجاب شغلی الشیر عن الشعر مانده^۷ و نیز مدت عمر
شیخ ما قدس الله روحہ العزیز هزار ماه بوده است که مبلغ آن هشتاد
و سه سال و چهار ماه باشد چنانکه بر لفظ مبارک او رفته است در مجلس
وداع که اکنون ایشانرا هزار تمام شد و وری هزار شمار نباشد و چگونه
این مدت را ضبط توان کرد یا مراد است آن چگونه صورت بدد و این خود
مجال باشد و از ناممکنات که جعلی احوال و افعال و حرکات و سکونات
شخصی را در مدت عمر لو نقل توان کردن اما آنچه در حیز امکان این
دعاگوی آمد و توانایی را در آن مجال بود بجای آورد و غایت بجهود در آن
بذل کرد و در تصحیح اسانید آن باقی الامکان بکوشید و هر چه در روایت
آن خطلی و یا در اسناد آن ریبتی و شبهتی بود حذف کرد و از ایراد
آن تماشی نمود و بیش ازین در عهد استقامت اجل لعالم جمال الدین
ابو روح لطف الله بن ابی سعید بر عم این دعاگوی جمعی ساخته بود

۱) оп. ۲) بوده آید ۳) оп. ۴) Суря ۵, стихъ ۹۰. ۵) Здесь въ рукописи
стоитъ знакъ, что на полѣ должно писаться добавление, - поле же въ со-
ставляющемся члѣтѣ выражено и подлинно блѣю бумагой: не произнесено ли
здѣсь слово چیزی, по аналогіи со слѣдующимъ предложениемъ? ۶) П л. ۱۷۱б.

و طریق رشد توفیق خواسته شد و از جهت اسبجاز و اختصار و تعاشی
و احضار از سامت و ملاقات اسانید حذف کرده آمد حتی سبحانه و تعالی بکمال
فضل و کرم و لطف خویش توفیق رفیق کرداناد تا آنچه مقصود و مطلوبست
از سلوک مناہج حقیقت میرشود و اگر غایت میر نکرده از بدایت قدم
سیر گذرد و آنچه بمصالح دین و عقیدت تعلق کبیر در زیادت دارد
و از تراجم و نقصان در ضمان امان و نعوذ بالله من الخور بعد الکور
فانه خیر موفق و معین بس این دعاگوی بحیر خواست که حضرت بادشاه
اسلام سلطان معظم شاهنشاه اعظم مالک رقاب الام مولی ملوک العرب
و العجم مضی العباد ظلّ الله فی البلاد ناصر اولیاء الله قاهر اعداء الله
معین خلیفة الله غیاث الدنیا و الدین معز الاسلام و المسلمین عضد الدولة
القاهرة تاج الملة الزاهرة جلال النمة الباهرة نظام العالم ابو الفتح محمد بن
سام قسیم امیر المؤمنین اعلی الاله کلمته و عقد بالخلود دولته را خدمتی
کند و تحفه فرستد تا جنانک در هیچ حالت این دعاگوی ابو الحیر از
اقامت رسم دعا دولت و اداء شکر نعمت آن بادشاه عالم عادل فارغ و خالی
نیست حضرت جلال و بسیط ریح او که سجده گاه ملوک و بوسه جای
سلاطین عالست از تحفه و خدمت این داعی مخلص خالی نباشد و بهر
وقت که لطیفه ازان فرآید و دقیقه ازان فوآید دینی بر ماسح اشرف
اسعها الله المسار و البشارات عرضه دارند و بطالعه میون بادشاهی
و بنظر همایون سلطان منظور و ملحوظ گردد ذکر دعاگوی بحیر در بارگاه
اعلی و مجلس اشرف که کعبه آمال و قبله اقبالست بر رای عالی لا زال
عالیا بر وجه تشریف و سبیل تعریف تازه گردد بس هر چند دست طلب
کرد زوایا دل بر آوردم بر هر چه رقم آن خدمتی می کشید اگر همه باط
رح مسکون بود در مقابله آن باط همایون صفت نقصان و ست زبرد

مجموع بر سه باب نهاده آمد

باب اول در ابتداء حالت شیخ ما از آیام طفولیت تا جهل سالکی آنچه درین مدت از تعلّم و ریاضات و مجاهدات او بما رسیده است و ذکر بیران و مشایخ او و نسبت علم و خرقه او تا مصطفی علیه السلام
باب دوم در وسط حالت شیخ ما قدس الله روحه العزیز و این باب سه فصل است

فصل اول در حکایاتی که از کرامات او ظاهر شده است و از روایات ثقات نزدیک ما ثابت و درست گشته

فصل دوم در حکایاتی که متضمن فواید باشد و بعضی از حکایات و سخنان مشایخ که برای فایده بر لفظ مبارک او رفته است

فصل سوم در فواید و نکت برآکنده از سخنان او و بعضی از دعوات او و اشارات متفرق که بر لفظ عزیز او رفته است و نامه چند که
بما رسیده است از آن

فصل سوم

باب سوم در انتها حالت شیخ ما قدس الله روحه العزیز و آن سه فصل است

فصل اول در وصیتها او در وقت وفات

فصل دوم در صغیبت حالت وفات وی

فصل سوم در کراماتی که بعد از وفات وی ظاهر گشته است بعضی آنک در حالت حیات خبر باز داده است و بعضی آنک بعد از وفات او دیده اند

و این مجموع را اسرار التوحید فی مقامات الشیخ ابی سعید نام نهاده آمد و از حق سبحانه و تعالی در اتمام این مجموع^۱ و نمودن راه راست

۱) II x. 172b.

۲) sicl

۳) II x. 170a.

از ملوک دهر و خوبترین پادشاهی است از پادشاهان عصر هم بعد
و هم باعتماد و هم بهذنب و هم بسیرت در سرای بقا و بهشت عدن
بزرگوارترین پادشاهی خواهد بود بدرجه و قربت در حضرت عزت
و بانصبتترین سلطانی از سلاطین آخرت در عرصه ملک جنت بحکم خبر
صاحب شریعت صلوات الله و سلامه علیه که او فرمودست که بن ساعته
عدل پادشاه عادل فاضلتر از چندین ساله عبادت عابد متقی و چون
مصطفی صلی الله علیه و سلم فرمودست که الدنيا مزرعة الآخرة و این
پادشاه در دنیا جز تقصم عدل و انصاف با رعایا و احسان با ضعیفا
و زبردستان و سخاوت و مروت با اهل دین و خیر نمی‌کارد هرآنکه فردا
ربع این نیم جز چنین ثمر می‌تواند بود کذا فی مقعد صیق عند ملوک مقتدر
اومید این دعاگوی ملاحظت فرماید و در بارگاه اعلی اعلاه الله تشریف
قبول مشرف گردد و این بسجاره را در همه حالتی و هر مقامی دعاگوی خاص
آن دولت داند و شاکر انعام و ذاکر اکرام آن حضرت که ملجأ و ملاذ
کافه خلافت است شناسد و اگر از خادم دعاگوی از راه نیان انسانی
عشرتی یا هفتوی در وجود آمده باشد و پادشاه عالم عادل خلد الله
بسلطانه باصابت رای جهان آرای بران مطلع شود بکمال کرم ملکانه بران
هفتوی رقم عفو و تجاوز کند و بفضل بی نهایت پادشاهانه بیوشد
و باز بیوشد آفریدگار تعالی و تقدس آفتاب دولت آن سایه حق را
تا قیام ساعت تابنده دارد و از کسوف زوال مصون و بحروس دارد
و سایه عدل و انصاف آن آفتاب سلاطین دهر و خورشید ملوک عصر را
ابد الدهر بر سر ضحفا رعیت و کافه زبردستان تابنده و باینده دارد
و پادشاهی این سرای فانی بسطنت و مملکت آن سرای باقی مقرون
گرداند و هرچه صلاح دین و دنیا این سلطان عالم عادل درانت

۱) Il. n. 174^b. سورة 54, آیه 56. ۲) هذه словеса тою-же рукою: وساعت قیام.

بکرمات بل کی حقیقت بردن بای ملخ بیش سلیمان داشت بحکم این مقدمه
داعی مخلص کرد خدمت و تحفه که در دنیا عدیم الثل باشد کشتن اولیتز
و بادب نزدیکتر دید چه محقق رای اعلاست که هرچه تحف دنیاویست
همچون دنیا فانیست و از مطالعه آن سعادت باقی نتوان یافت و اگر
در صقل عالم هیچ تحفه نزدیک این دعاگوی بخیر ازین تحفه بزرگتر
و عزیزتر بودی بدان حضرت که بزرگترین حضرتهاست بر وجه خدمتی
آن تحفه فرستادی و چون جوامع همت سلطان اعظم اظهر الله برهانه
و اعظم شانه بر احراز فواید دینی مقصور بودست اعتقاد داعی مخلص
آنست که این تحفه بیفیع و در محل قبول افتد چه هرچه از آن زاد راه
سرای باقی توان ساخت متابعت سنت مصطفی صلوات الله علیه و متابعت
سیرت اولیاست پس این متابعت بعد از علم تمام بر کیفیت روش
و وقوف بر دقائق آداب و سنن ظاهر و باطن ایشان بحاصل آید و چون
بیر و بدر و یثوا و مقتداه این داعی ضعیف شیخ ابو سعید ابو الخیرست
قدس الله روحه العزیز و خادم دعاگوی در مدت عمر خویش روزگار
مصرف و اوقات موقوف داشته بود بر طلب فواید انفس و مقالات و
مقامات او و کیفیت مالک او در راه شریعت و طریقت و بقدر وسع و
امکان خویش جمعی ساخته بود از آن فواید برای روزگاران این درگاه
و مریدان آن بارگاه که بیش ازین خادم جمعی جامع تر و بافایده تر
ازین مجموع هیچ مرید در بیان روش و جمیع فواید مقالات و مقامات بیر
خویش نساخته بود خواست که این تحفه که کمالترین و بزرگترین
تحف است بحضرت آن بادشاه فرستد که بهترین و بزرگوارترین حضرتها
ملوک دنیاست چه او مید بفضل و کرم حق سبحانه و تعالی وائق است
بل کی یقین صادق که این سلطان عادل چنانک در دنیا بزرگترین ملکی است

فرموده است دعاگوی بلفظ ما یاد کرد چون این لفظ در میان بخلق معهود و متداولست و بفهم خوانندگان نزدیکتر اما این معنی می باید دانست که هر کجا که لفظ ما یاد کرده ایم از زبان شیخ بر لفظ مبارک او ایشان رفته است و المهر بکفیه الاشارة و بدانکه بدر شیخ ما ابو سعید قدس الله روحه العزیز ابو الخیر بودست و او را در میهنه بابو بو الخیر گفتندی و او عطار بودست و مردی با ورع و دیانت بودست و از شریعت و طریقت با آگاهی و پیوسته نشست و خواست او با صحاب صفه و اهل طریقت بودست و ولادت شیخ ما ابو سعید قدس الله روحه العزیز روز یکشنبه غره ماه محرم سنه سبع و خمین و ثلثایه بودست و بدر شیخ باجعی عزیزان این طایفه در میهنه نشستی داشتندی که در هفته هر شب بختانسه یکی ازان جمیع حاضر آمدندی و اگر عزیزی و غریبی رسیده بودی او را حاضر مکردندی و چون چیزی بکار بردندی و از نیازها و اورادها فارغ شدندی سماع کردندی بک شب بابو بو الخیر بدعوت درویشان می شد والده شیخ رحمة الله علیها از وی التماس کرد که بوسعید را با خویشان ببر تا نظر درویشان بروی افتد بابو بو الخیر شیخ را با خویشان برد چون بسماع مشغول شدند قوال این بیت بصکفت بیت

ابن عشق بلی عطاء درویشانست * خود کشتنشان ولایت ایشانست

جان کرد فدا کار جوانردانست * دنیا و درم نه زینت مردانست

چون قوال این بیت بگفت درویشانرا حالتی بدید آمد و آن شب تا روز برین بیت رقص می کردند و درین حالت بودند و از بسیاری که قوال این بیت بگفت شیخ باد گرفت چون بختانسه باز آمدند شیخ بدروا گفت تا این بیت که قوال می گفت و درویشانرا از استماع آن وقت خوش گشته بود چه معنی دارد بدر شیخ گفت خاموش که تو معنی آن

بفضل و کرم خویش میسر و محصل گرداناد و الحمد لله رب العالمین
 و الصلوة علی نبیہ محمد و آله اجمعین و حبینا الله وحده
 و هو نعم المولی و نعم المعین

بَابِ اَوَّلٍ

در ابتدای حالت شیخ ما ابو سعید بن ابی الخبیر (ع)
 قدس الله روحه العزیز (ع)

بدانکه شیخ ما قدس الله روحه خویشتن را هرگز من و ما نکند
 و هر کجا که ذکر خویش کردست گفته است ایشان چنین گفتند و ایشان
 چنین کردند و اگر این دعاگوی درین مجموع سخن شیخ برین منوال
 راند که بر لفظ مبارک او رفته است و سیاق سخن از برای تبرک هم بران
 قرار نگاه دارد از فهم عوام دور افتد و بعضی از خوانندگان بل کی
 بیشتر در نظم سخن و ترقیب معانی بخلط افتند و پیوسته این معنی که
 شیخ بلفظ ایشان خویشتن را خوانست در بیش خاطر و حفظ نتوانند
 داشت و بر ایشان دشوار باشد و خاصه کسی که ابتدای کتاب مطالعه نکرده
 باشد و این معنی ندانسته و چون این کتاب بر دارد خواهد که حکایتی
 مطالعه کند پس این دعاگوی بحکم این اعذار هر کجا که لفظ شیخ ایشان

د) II n. 178a.

و بر سر پای نشست و روی بر روی ما باز نهاد و چشمها وی بر آب
کشت پس گفت یا ابا الخیر ما می توانستیم رفت ازین جهان که ولایت
خالی می دیدیم و این درویشان ضایع می ماندند اکنون که این فرزند
ترا بدیدیم این صحتیم که ولایتها را ازین کودک نصیب خواهد بود
پس بدرم را گفت چون از نماز بیرون آیی او را بنزدیک ما آری چون
از نماز فارغ شدیم بدرم مرا بنزدیک ابو القاسم بشر یاسین برد چون
در صومعه وی شدیم و پیش وی بنشستیم طاقی بود نیک بلند دران صومعه
ابو القاسم بشر گفت بدرم را که بو سعید را بر دوش گیر تا قرصی بران
طاقست فرو گیرد بدرم مرا بر گرفت ما دست بر یازیدیم و آن قرص ازان
طاق فرو گرفتیم قرصی بود چون کرم چنانک دست ما را از کرمی آن خبر
می شد ابو القاسم آن قرص از ما بستد و چشم بر آب کرد و آن قرص
بدو نیم حکرد و یک نیمه بن داد و گفت بخور و یک نیمه او بخورد
و بدرم را هیچ نصیب نداد بدرم گفت با شیخ سبب چه بود که ما را
ازین تبرک هیچ نصیب نکردی ابو القاسم بشر گفت یا ابا الخیر مدت سی
سالت تا ما این قرص برین طاق نهاده ایم و ما را وعده کرده اند که این
قرص در دست آنکس کرم خواهد کشت که جهانی بوی زنده خواهد شد
و ختم این حدیث بر وی خواهد بود اکنون ترا این بشارت تمام باشد که
آنکس این بر تو خواهد بود پس ابو القاسم بشر ما را گفت یا ابا سعید
این کلمات یاد گیر و بیوسته می گوی سبحانک و بحمدک علی حلیک
بعد علمک سبحانک و بحمدک علی عفوک بعد قدرک ما این کلمات یاد
گرفتم و بیوسته می گفتیم شیخ ما گفت ما از پیش او بیرون آمدیم و
ندانستیم که آن بهر آن روز چه گفت بعد ازان میرا عمر باخر نمید
تا شیخ ما بزرگ شد و از وی فواید بسیار گرفت شیخ ما گفت چون

در نیایی و ندایی ترا با آن چکار بعد ازان چون شیخ را حالت بدان
 درجه رسید و بدر شیخ بابو بو الحیر برحمت خدای رسیده بود شیخ
 در میان سخن بسیار گفتی^۱ امروز بابو بو الحیر می باید تا ما باو بگویم
 که تو خود نمی دانستی که چه می شنیدی آن وقت و گفته اند که بدر
 شیخ ما بابو بو الحیر سلطان محمود را عظیم دوست داشتی و او در مینه
 سرایی بنا کرده که اکنون معروفست بسرای شیخ و بر دیوار و سقفها
 آن بنا نام سلطان محمود و ذکر خدم و حشم و یلان و مراکب او نقش
 کردند شیخ ما کودک بود بدر را گفت مرا درین سرای^۲ یک خانه بنا کن
 چنانک آن خانه خاصه من باشد و هیچ کس را دران تصرفی نبود بدرش
 او را خانه بنا کرد بر بالای خانه که صومعه شیخ آنست چون خانه تمام شد
 و در کل می گرفتند شیخ فرمود تا بر در و دیوار و سقف آن جمله بنویسند که
 الله الله بدرش گفت ای بر این چیست شیخ گفت هر کس بر دیوار
 خانه خویش نام امیر خویش بنویسد بدرش را وقت خوش گشت و از پنج
 کرده بود بشیان شد و فرمود تا آن همه که نوشته بودند از دیوار سرای او
 دور کردند و ازان ساعت باز در شیخ مجسمی دیگر نگریست و دل بر کار
 شیخ نهاد و شیخ ما ابو سعید قدس الله روحه العزیز قرآن را از خواججه
 امام ابو محمد عتاری آموختست و او امامی متورع و متدین بودست و از
 مشاهیر قرآء خراسان و خاکش رحمة الله علیه بشهر ناست و شیخ ما
 گفت قدس الله روحه العزیز که در کودکی بدان وقت که قرآن می آموختم
 بدرم استاد ابو الحیر مارا بغاز آدینه می برد در راه مسجد بپیر ابو القاسم
 بشر یاسین می آمد بنواز و او از مشاهیر علماء عصر و کبار مشایخ دهر
 بودست و نشست او در مینه شیخ گفت چون نظر او بر ما افتاد گفت
 یا ابا الحیر این کودک آزان کیست بدرم گفت ازان ماست فراتر ما آمد

۱) На полѣ добавлено . ۲) На полѣ добавлено . ۳) П. л. 176r.

بی تو جانا قرار توانم کرد * احسان ترا شمار توانم کرد

گر بر تن من زبان شود هر مویی * یک شکر تو از هزار توانم کرد

ما این همه می گفتیم تا ببرکت این در کودکی راه حق بر ما کشاده
کشت و ابو القاسم بشر یاسین را وفات رسید در میهنه در سنه ثمانین و
نشانیه و شیخ ما قدس الله روحه العزیز هر وقت که بگورستان میهنه
شده ابتدا بزیارت وی کردی شیخ ما گفت روزی در میان سخن که
بود بیری بود ناینا و من بدین مسجد آمدی و بسجد خود اشارت کرد
که بر در شهد شیخ است بنشستی و عصای خویش در بس بشت بنهادی
روزی ما بنزدیک وی در رسیدیم با خریطه بهم که از ادیب می آمدیم
بران بیر سلام گفتیم جواب داد و گفت تو بسر بلبو بو الخیر هستی گفتیم
آری گفت چه می خوانی گفتم فلان و فلان کتاب آن بپر گفت که
مشایخ گفته اند حقیقة الصلح ما کشف علی البرآیر و ما فی دانستیم
امروز که حقیقت را معنی چیست و کشف چه باشد تا بعد از شست
سال حق سبحانه و تعالی معنی آن مارا معلوم گردانید و روشن کرد و
چون شیخ ما ابو سعید قدس الله روحه العزیز از لغت فارغ شد و
اندیشه تفقه داشت عزم مرد کرد و روزی شیخ ما در اثنا سخن گفت
آن روز که ما از میهنه بپرو می شدیم بتفقه سنی هزار بیت از شعر
جاهلی یاد داشتیم پس شیخ ما بپرو شد پیش امام ابو عبد الله المحضری
و او امام وقت بود و مفتی عصر و از علم طریقت باکاهی تمام و از
جمله ائمه معتبر و اصحاب ما در سایل وجوه او بسیار آرد و او شاکرد
ابن سرج بودست و ابن سرج شاکرد مزنی و مزنی شاکرد شافعی مطلبی
رضی الله عنهم اجمعین و شیخ و اصحاب طریقت که بعد از شافعی
رضی الله عنه بوده اند همه بذهب شافعی اتنا کرده اند و کسی که پیش

۱) II. 3. 178.

۲) K. 2. 34.

قرآن پیاموختیم بدرم گفت مبارك باد و ما را دعا گفت و گفت این لفظ از ما باد دار لَنْ يَجْمَعَ هَتَاكَ عَلَى اللَّهِ طَرْفَةً عَيْنٍ خَيْرٌ لَكَ مَا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ مِى كَوَيْدِ كَهْ يَكُ طَرْفَةُ الْعَيْنِ هَتَاً بِأَحَقِّ دَارِى تَرَا بَهْرَ أَرَاكَ رِوِى زَمِيْنِ مَلِكٍ تُو بَاشُدْ مَا اِيْنِ فَايْدَهْ بَاد كَرْخِيْمِ وَ اسْتَاد كَفْتِ مَارَا يَحْلُ كُنْ كَفْتِيْمِ كَرْدِيْمِ كَفْتِ خُدَايِ بِرِ عِلْمِتِ بِرَكْتِ كِنَادِ دِيْكَرِ رُوْزِ بَدْرَمِ مَرَا بِيْشِ خُوْلَجِهْ اِمَامِ اَبُو سَعِيْدِ عِمَادِي^۱ بُرْدِ وَ او اِمَامِ وَ مَفْتِي وَ اَدِيْبِ بُوْدِ مَدَنِيْ بِيْشِ وِي بُوْدِيْمِ وَ دَرِ اِثْنَاءِ اَنْ اَحْوَالِ كَهْ بِيْشِ اَبُو الْقَاسِمِ بَشْرِ بَاسِيْنِ مِي رَسِيْدِيْمِ وَ مَسْأَلَتِيْ اَزِ وِي مِي دَرِ اَمُوخْتِيْمِ شَيْخِ مَا كَفْتِ قَدَسِ اللّٰهُ رُوْحَهْ الْعَزِيْزِ رُوْزِيْ اَبُو الْقَاسِمِ بَشْرِ بَاسِيْنِ قَدَسِ اللّٰهُ رُوْحَهْ مَارَا كَفْتِ بَا اَبَا سَعِيْدِ جِهْدِ كُنْ تَا طَبِيْعِ اَزِ مَعَامَلَهْ بِيْرُوْنِ كُنِيْ كَهْ اِخْلَاصِ بَا طَبِيْعِ كَرْدِ نِيْمَايْدِ وَ عَمَلِ بَا طَبِيْعِ مَزْدُوْرِيْ بُوْدِ وَ بَا اِخْلَاصِ بِنْدِكِيْ بَسِ كَفْتِ اِيْنِ خَبْرِ يَادِ كِيْرِ كَهْ رَسُوْلِ صَلِيّ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَ سَلَمِ كَفْتِ خُدَاوَنْدِ تَعَالٰى سَبْ مَعْرَاجِ بَا مَا كَفْتِ يَا مُحَمَّدُ مَا يَنْتَقِرُ الْتَقَرُّوْنَ اِلَيْ بِمَثَلِ اِدَاةٍ مَا اَفْتَرَضْتُ عَلَيْهِمْ وَ لَا يَزَالُ يَتَقَرَّبُ اِلَى الْعِبَادِ بِالنَّوَافِلِ حَتَّى اَجِبَهُ فَاذَا اَحْبَبْتَهُ كُنْتُ لَهُ سَعًا وَ بَصْرًا وَ بَدًّا وَ مُؤَيِّدًا فَبِيْ يَسْحُ وَ بِيْ يُبْصِرُ وَ بِيْ يَأْخُذُ اَنْتَكَاهِ كَفْتِ فَرِيْضَهْ كَزَارْدِنِ بِنْدِكِيْ كَرْدِنَسْتِ وَ نَوَافِلِ كَزَارْدِنِ دُوْستِيْ نُوْدِنِ بَسِ اَنْتَكَاهِ اِيْنِ بِيْتِ بَكَفْتِ بِيْتِ

کمال دوستی آمد ز دوست بی طبعی * چه همت آرد آن چیزکش بها باشد
عطا دهنده ترا بهتر از عطا یقین * عطا چه باید چون عین کیمیا باشد
شیخ ما گفت قدس الله روحه العزيز که روزی بیش ابو القاسم
بشرباسین بودیم ما را گفت ای بشر خواهی که یا خدای سخن گوئی
گفتیم خواهیم چرا نخواهیم گفت هر وقت که در خلوت باشی این بگویی
و بیش ازین مگویی بیت

۱) II x. 177a.

۲) Така въ рукописи, безъ точности.

۳) II x. 177b.

بود^۱ مذهب امام بزرگوار^۲ ابوحنیفه^۳ کوفی را^۴ رضی الله عنه کلاً و حاشا هرگز این تصور نباید کرد و نعوذ بالله که هرگز این اندیشه بخاطر کسی در آید^۵ و معاذ الله که این شیوه بر اعتقاد شخصی بگذرد^۶ چه بزرگواری و علم و زهد او بیش از آنست که^{۱۰} زبان^{۱۱} و قلم این دعاگوی شرح^{۱۲} تواند داد^{۱۳} که او سراج امت و مقتدای^{۱۴} ملت نبویست صلوات الله و سلامه علیه^{۱۵} و هر دو مذهب^{۱۶} در حق^{۱۷} برابر و^{۱۸} هر دو امام در آنچه فرموده اند و گفته متابعت^{۱۹} کلام مجید حق^{۲۰} سبحانه و^{۲۱} تعالی و متابعت^{۲۲} نص^{۲۳} مصطفی صلوات الله و سلامه علیه^{۲۴} حکمرده اند و اگر کسی بحقیقت نگرود^{۲۵} خود هر دو مذهب بیکت و چون بی تعصبی نظر کند بداند^{۲۶} که در اصول مذهب^{۲۷} میان هر دو امام بزرگوار رضی الله عنهما هیچ خلاف نیست و اگر در فروع^{۲۸} مذهب خلفی هست آنرا بجهت اختلاف امتی رحمة باید دید و اگر یکی از هر^{۲۹} دو امام در مذهب تساهلی فرموده باشد آنرا بجهت ما جعل علیکم فی الدین من حرج^{۳۰} مطالعه باید کرد و بنظر بخت^{۳۱} بالمحنفة^{۳۲} النجحة الهللة دران نگریت نه از راه تعصبی که اغلب^{۳۳} مردمان^{۳۴} بدان^{۳۵} مبتلاند و یقین^{۳۶} دانست که هرچه ایشان فرمایند^{۳۷} الا حق نتواند بود و این ایة بزرگوار

۱) او. ۲) کی ۳) او. ۴) ر. ک. پروریا. ۵) در. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او.

۱) در. ۲) او. ۳) او. ۴) او. ۵) او. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او.

۱) در. ۲) او. ۳) او. ۴) او. ۵) او. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او.

۱) در. ۲) او. ۳) او. ۴) او. ۵) او. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او.

ازان که قدم درین راه نهاده است بذهبی دیگر^۱ تسک نموده است چون حق سبحانه و تعالی با کمال^۲ فضل و عنایت ازلی بی‌علت خویش او را سعادت محبت خویش و اختصاص^۳ که این طایفه را بر درگاه عزت او هست روزی صبرده است^۴ بذهب شافی^۵ باز آمده‌اند^۶ چون شیخ حُضری^۷ که در بغداد بوده است و غیر او از مشایخ که اگر ذکر ایشان و کیفیت آن حال کرده شود بتطویل انجمد و مقصود ما ذکر این حدیث نیست و از مشایخ هر که بیش از شافی^۸ بوده‌اند^۹ بر مذهب سلف و بر مذهب "بیر خویش"^{۱۰} بوده‌اند و جمعی برآنند که شیخ کبیر بابزید بطامی^{۱۱} قدس الله روحه العزیز^{۱۲} مذهب امام بزرگوار ابو حنیفه کوفی رضی الله عنه داشته است و^{۱۳} نه چنانست بسبب آنکه^{۱۴} بابزید قدس الله روحه^{۱۵} مرید جعفر صادق^{۱۶} رضی الله عنه بوده است^{۱۷} و سقایی^{۱۸} او^{۱۹} جعفر رضی الله عنه^{۲۰} او را بابزید سقا گفته است و بابزید مذهب جعفر رضی الله عنه داشتند^{۲۱} که بیر او بوده است^{۲۲} و امام خاندان مبارک^{۲۳} مصطفی صلوات الله و سلامه علیه^{۲۴} و خود بهیچ صفت روا نباشد در طریقت حکم^{۲۵} مرید جز بر مذهب بیر خویش باشد و^{۲۶} یا بهیچ چیز و هیچ نوع از اعتقاد و حرکات و سکات مخالفه^{۲۷} بیر خویش روا دارد^{۲۸} و تا کمان نبرد کسی^{۲۹} که این کلمات^{۳۰} که در قلم آمد که مشایخ^{۳۱} مذهب امام بزرگوار^{۳۲} شافی داشته‌اند^{۳۳} ازین سبب نقصانی^{۳۴}

۲۰۵. ۱) کرده ۲) اختصاصی ۳) بکمال ۴) بذهب دیگری ۵) ازانک ۶)

رضی الله عنه ۲۰۶. ۱۰) کی ۱۱) حضری ۱۲) آمده است ۱۳) رضی الله عنه

۱۴) K. 2. 14b. ۱۵) رحمة الله علیه ۱۶) Рук. прорыва. ۱۷) بوده است ۱۸)

و ۲۰۶. ۲۰) سقا ۲۱) он ۲۲) بود ۲۳) ۲۰۶. ۲۴) он ۲۵) شیخ ۲۶) ۲۰۶.

مصطفی صلی الله علیه و سلم ۲۷) он ۲۸) بود ۲۹) مخالفت ۳۰) کی ۳۱) کی

کلمه ۳۲) و معاذ الله که کسی کمان نبرد ۳۳) مخالفت ۳۴) داشت ۳۵) شیخ

بذین جهت نقصی ۳۶) داشت ۳۷) он ۳۸) شیخ ۳۹)

'بایستند' یا 'شود' که مصطفی صلی الله علیه و سلم^۱ آن کردست^۲ یا
 فرمودست^۳ آن بجای آوردیم و هر چه شنوده^۴ بودیم و در کتابها خوانده^۵ که
 فرشتگان آن کنند یا دانند^۶ آن بکردیم و شرح آن خود^۷ بجای خویش
 آورده شود و همچنین سیرت جمله مشایخ^۸ همین بودست^۹ و همه عمر
 سن مصطفی صلوات الله علیه^{۱۰} و نوافلی که ورد ایشان بودست^{۱۱} بر
 خویشتن واجب داشته اند و در جمله هر چه بذلت^{۱۲} نفس و احتیاط
 در راه دین تعلق داشته است اختیار ایشان آن بوده است و چون در
 مذهب شافعی^{۱۳} ضیعی هست^{۱۴} و او کار دین را^{۱۵} تنگتر فرا گرفت^{۱۶}
 اختیار این طایفه مذهب شافعی را^{۱۷} برای مذلت نفس و حالت او بودست^{۱۸}
 نه آنکه میان هر دو مذهب در حقیقت فرقت^{۱۹} و یا یکی را از هر دو
 امام بر دیگر فضیلتی از راه اعتقاد ما^{۲۰} و بنزدیک ما حال ایشان^{۲۱}
 چون خلفاء^{۲۲} راشدین است رضی الله عنهم^{۲۳} اجمعین که همه را حق گویم
 و از میان دل و جان هر چهار را^{۲۴} دوست داریم و بفرمایید که ایشانرا بودست
 و هست اقرار حکیم^{۲۵} و مسلم داریم و هیچ انکار نکنیم و دعا گویم
 و جمعی را^{۲۶} متابعت کنیم^{۲۷} که از سر هوای نفس و عناد^{۲۸} و تعصب در صحابه
 مصطفی صلوات الله و سلامه^{۲۹} علیه و آئمه سلف رضی الله عنهم و بزرگان
 و مشایخ^{۳۰} دین رحم الله الماضین منهم و کثر الباقین و ادام آیاتهم^{۳۱}

فرموده (۱) کرده است (۲) صلوات الله و سلامه علیه (۳) و در کتابها دیده (۴)

مشایخان (۵) در ابتدا (۶) دیده (۷) شنیده (۸) K. 18b. (۹)

مذلت (۱۰) بوده است (۱۱) علیه الصلوة و السلم (۱۲) بوده است (۱۳)

شافعی (۱۴) کرده است (۱۵) در کار دین (۱۶) بوده است (۱۷) رضی الله عنه

و یکی از هر دو امام از راه اعتقاد فضیلتی (۱۸) فرقت (۱۹) بوده است (۲۰)

دهیم و اعتقاد (۲۱) چهار (۲۲) O.M. (۲۳) K. 174. (۲۴) O.M. (۲۵) بوده است (۲۶)

داریم و بر خلافت هر یک بوقت خویش چنانکه بودست بحقیقت گواهی

رحمهم الله (۲۷) O.M. (۲۸) O.M. (۲۹) O.M. (۳۰) جمعی را که (۳۱) دهیم

و بولبابة مبنی در باورد و جابران و ابو علی فقیه در سرخص رحمة
 الله عليهم اجمعین^۱ پس شیخ ما^۲ بامداد بر ابو علی فقیه^۳ تفریر
 خواندی و نماز پیشین علم اصول و نماز دیگر اخبار رسول صلی
 الله علیه وسلم و درین هر سه علم شاکرد بو^۴ علی فقیه بود و تربت
 این اسامی سرخص است^۵ چون مدتی برین ترتیب پیش وی تحصیل کرد
 روزی لقمان^۶ دید جنانک شیخ ما^۷ گفت "ابو سعید" قدس الله روحه
 العزیز که^۸ ما بوقت طالب علی سرخص بودیم بنزد بو^۹ علی فقیه روزی
 بشارستان می^{۱۰} در شدیم لقمان سرخصی را دیدیم بر نلی خاکتر نشسته و
 باره بر بوسنین^{۱۱} می دوخت و لقمان از عقلا^{۱۲} مجانبین بودست^{۱۳} و^{۱۴} در
 ابتداء^{۱۵} حالت مجاهدات^{۱۶} بسیار داشته^{۱۷} و معاملتی با احتیاط^{۱۸} آنکاه ناگاه
 کشفی ببودش که عقلش بشد جنانک شیخ ما^{۱۹} گفت قدس الله روحه
 العزیز که در ابتدا^{۲۰} لقمان مردی مجتهد و با ورع بود بعد از آن جزونی
 در وی بدید آمد و از آن ترتیب بیفتاد گفتند لقمان^{۲۱} آن چه بود و این
 چیست گفت هرچه^{۲۲} بندگی پیش می کردم پیش می بایست کرد^{۲۳} در
 ماندم گفتم الهی بادشاهانرا چون بنده بیر شود آزادش کنند تو پادشاهی^{۲۴}
 عزیزی^{۲۵} در بندگی تو بیر گشتم آزادم کن گفت ندان^{۲۶} شنیدم^{۲۷} که
 یا لقمان آزادت کردم و نشان آزادی این بود که^{۲۸} عقل از وی باز^{۲۹}
 گرفت شیخ ما^{۳۰} قدس الله روحه العزیز^{۳۱} بسیار گفتی^{۳۲} که لقمان آزاد کرده
 خدایت از امر و نهی خویش شیخ ما^{۳۳} گفت ما نزد وی شدیم و وی

۱) ON. ۲) ON. ۳) ON. ۴) ابو ۵) ON. ۶) ON. ۷) ON. ۸) ON. ۹) ON. ۱۰) ON. ۱۱) ON. ۱۲) ON. ۱۳) ON. ۱۴) ON. ۱۵) ON. ۱۶) ON. ۱۷) ON. ۱۸) ON. ۱۹) ON. ۲۰) ON. ۲۱) ON. ۲۲) ON. ۲۳) ON. ۲۴) ON. ۲۵) ON. ۲۶) ON. ۲۷) ON. ۲۸) ON. ۲۹) ON. ۳۰) ON. ۳۱) ON. ۳۲) ON. ۳۳) ON.

طعن نکند و وقیعت روا ندارند^۱ و همرا حق دانند^۲ و در جمله هر کسی را^۳
 بهتر از خوبستن دانستن نیکوست^۴ و در همه احوال بترك اعتراض گفتن^۵
 "طریقی عظیم پسندیده" و آنچه بضررات دیگری مشغول خواهی گشت باصلاح
 نفس خویش مشغول بودن بصواب نیک^۶ نزدیک^۷ حق سبحانه و تعالی راهی^۸
 که برضاه^۹ او^{۱۰} نزدیک گرداند ما را و جمله خلق را^{۱۱} کرامت کناد بینه و فضله
 باز آمدیم بمقصود بس شیخ ما^{۱۲} ابو سعید^{۱۳} قدس الله روحه العزيز متفق
 و مختلف در مدت پنج سال بر امام ابو عبد الله حضری^{۱۴} رحمة الله
 علیه^{۱۵} خواند چون شیخ تعلیق تمام کرد امام ابو عبد الله برحمت حق
 سبحانه و^{۱۶} تعالی بیوست رحمة الله علیه^{۱۷} و تربیتش بیروست^{۱۸} چون
 وی^{۱۹} در گذشت شیخ ما^{۲۰} بیش امام ابو بکر فقال^{۲۱} مروزی آمد رحمة
 الله علیه و پنج سال دیگر پیش وی فقه خواند و شرکاء او در درس
 فقال^{۲۲} شیخ ناصر^{۲۳} مروزی و شیخ بو^{۲۴} محمد جوینی و شیخ بو علی سنجی^{۲۵}
 بودند^{۲۶} که هر يك مقتدای جهانی^{۲۷} بودند و درین مدت درس^{۲۸} تعلیق بر فقال
 نام کرد بس از مرو قصد سرخس کرد و چون سرخس آمد بیش امام
 ابو علی زاهر بن احمد الفقیه شد^{۲۹} که محدث و مفسر^{۳۰} و فقیه^{۳۱} بود
 و مذهب^{۳۲} شافعی^{۳۳} در سرخس او ظاهر حکرد و از وی بدید آمد
 و این چند امام بودند که از^{۳۴} انفاس ایشان اهل این ولایت از بدعت
 اعتزال خلاص یافتند و بذهب شافعی باز آمدند^{۳۵} حمید زنجویه
 در شهرستانه و فراوه و نا و بو عمر فرابی در استوا و خوبشان

۱) on. ۲) کونند ۳) هر کس را ۴) راهی سخت نیکوست ۵) گفتن ۶) on.

جل جلاله ۷) برضای ۸) K. π. 17b. ۹) تو ۱۰) on. ۱۱) آنچه ۱۲) on.

۱۳) on. ۱۴) on. ۱۵) on. ۱۶) on. ۱۷) حضری ۱۸) خلائق را ۱۹) on.

ابو ۲۰) فقال ۲۱) فقال ۲۲) او ۲۳) بیروست و ۲۴) on.

۲۵) K. π. 18a. ۲۶) جهان ۲۷) دو ۲۸) K. π. 18a. ۲۹) on. ۳۰) بود ۳۱) on.

برکات ۳۲) رضی الله عنه ۳۳) مذهب ۳۴) صاحب حدیث ۳۵) on.

که گویند الله و این را باشید کسانی را که سعی دارند^۱ این کلمه را
 می گفتند می گفتند می گفتند تا همه^۲ این کلمه گفتند چون همگی این را
 گفتند درین کلمه مستغرق شدند آنکاه باک شدند کلمه بر دل ایشان
 بدید آمد و از گفتنش مستغنی شدند^۳ شیخ ما^۴ گفت که این سخن ما را
 صید^۵ کرد و آن شب در خواب نکذاشت بامداد چون از نماز و اوراد
 فارغ شدیم بیش از آفتاب^۶ بر آمدن از بیر دستوری خواستیم^۷ و بدوس
 تفسیر آمدیم بیش بو^۸ علی فقیه چون بنشستم اول درس^۹ دران روز این
 آیت بود^{۱۰} که **قُلِ اللّٰهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِی خَوْضِهِمْ یَلْعَبُونَ** شیخ ما^{۱۱} گفت
 دران ساعت دری در سینه ما^{۱۲} کشاند بساع^{۱۳} این کلمه و ما را از ما
 بستند^{۱۴} و^{۱۵} امام بو^{۱۶} علی آن تفسیر در ما بدید گفت دوش کجا بودی
 گفتیم^{۱۷} بنزدیک^{۱۸} ابو الفضل حسن گفت بر خیز و باز آنجا^{۱۹} شو که^{۲۰}
 حرام بود ترا ازان معنی با^{۲۱} این سخن آمدن و ما بنزدیک بیر شدیم والله
 و شمیر^{۲۲} و همه^{۲۳} این کلمه گفته چون بیر ابو الفضل ما را بدید گفت
 بو^{۲۴} سعید متنا شده می ندانی بس و بیش گفتیم^{۲۵} یا شیخ چه فرمایی
 گفت در آی و بنشین و این کلمه را باش که این کلمه با تو کارها دارد
 شیخ ما^{۲۶} گفت در بیش او صدتی^{۲۷} بگفتار حق گزار این کلمه بودیم
 روزی گفت یا با^{۲۸} سعید درها^{۲۹} حروف این کلمه بر تو بکشاند اکنون
 لشکرها سینه تو تا حقن آرد و ادبها^{۳۰} کونا کون بینی بس گفت ترا بردند

کلمه می گفتند و می گفتند تا همه (۱) on. (۲) on. (۳) دادند (۴) این کلمه را
 این گفتند چون همگی این را گفتند درین کلمه مستغرق شدند
 ابو (۵) خواستیم (۶) X. r. 204. (۷) امید (۸) on. (۹) on. (۱۰) on.
 (۱۱) on. (۱۲) on. (۱۳) فرا ستند (۱۴) من (۱۵) گفتیم
 گفتیم (۱۶) یا با (۱۷) on. (۱۸) باز (۱۹) کی (۲۰) بیر (۲۱)
 و ادبهای (۲۲) درهای (۲۳) این (۲۴) صدتی در بیش او (۲۵) on. (۲۶) on.

باره^۱ بر پوستین می دوخت^۲ و ما بوی نگرستیم و شیخ ما چنان ایستاده بود کی سایه وی بر پوستین لغمان افتاده بود چون باره بران پوستین دوخت^۳ گفت یا با سعید ما^۴ ترا با این باره برین^۵ پوستین دوختم پس بر خاست و دست ما بگرفت و می برد تا خانقاه پیر^۶ شهرستان و پیر بو الفضل حسن درین خانقاه بود بدر این^۷ خانقاه آواز داد ابو الفضل فراز آمد و وی دست ما بگرفته بود دست ما بدست^۸ پیر ابو الفضل^۹ حسن داد^{۱۰} و گفت یا ابا الحسن^{۱۱} این را نگاه دار که وی از شاست و پیر ابو الفضل حسن سخت بزرگوار بودست چنانک از شیخ^{۱۲} ما قدس الله روحه العزیز^{۱۳} سوال کردند دران وقت که حالت شیخ^{۱۴} بحکمال رسیده بود و پیر ابو الفضل حسن نمانده^{۱۵} که ای شیخ در زکار این روزگار^{۱۶} تو از کجا بدید آمد گفت از^{۱۷} نظر پیر ابو الفضل حسن ما بطالب^{۱۸} علی^{۱۹} بودیم بنزدیک بو^{۲۰} علی فقیه^{۲۱} روزی بر کنار جوی می رفتیم ازین جانب و پیر ابو الفضل ازان جانب می آمد بکوشه چشم با^{۲۲} در نگرست^{۲۳} ازان روز باز تا امروز هر چند داریم ازان داریم^{۲۴} و شیخ ما^{۲۵} گفت قدس الله روحه العزیز پیر ابو الفضل حسن دست ما بگرفت و در خانقاه برد دران صفا چون بنشتم پیر ابو الفضل جزوی^{۲۶} بر گرفت^{۲۷} و در وی^{۲۸} نظر می کرد^{۲۹} بر خاطر ما بگذشت چنانک عادت دانشندان بود^{۳۰} که آیا این^{۳۱} چه کتابست پیر بدانست گفت یا ابا سعید صد و بیست و چهار هزار بیضامبر که آمدند خود مقصود یک سخن بود گفتند فرا خلق

پیر بو (۱) آن (۲) بر (۳) R. ۳. 104. (۴) بر (۵) آن (۶) باره (۷)

قدس الله روحه العزیز (۸) بو (۹) بو (۱۰) نهاد (۱۱) فضل (۱۲) فرا دست (۱۳)

بطلب (۱۴) بیک (۱۵) از شیخ پرسیدند که این حالت (۱۶) روحه العزیز (۱۷)

علی (۱۸) R. ۳. 104. (۱۹) در ما (۲۰) و (۲۱) ابو (۲۲) علم (۲۳)

آن (۲۴) باشد (۲۵) و (۲۶) آن (۲۷) داشت (۲۸) آن (۲۹)

بیران صحبت شیخ ما قدس الله روحه العزیز تا بمصطفی صلوات الله و
سلامه علیه ابن بودند^۱ بس چون شیخ ما قدس الله روحه العزیز
با پیش بیر ابو الفضل حسن رحمة الله علیه شد بیر ابو الفضل اورا
در مقابله^۲ صومعه خویش خانه داد و بیوسته مراقب احوال او می بود
و آنج^۳ شرایط تهذیب اخلاق و ریاضت بود^۴ می فرمود و شبی در
شهرستان نشسته بود^۵ و ما با بیر ابو الفضل بر سر صفا نشسته
و سخن می رفت در معرفت مسئله مشکل شد^۶ لغمانرا دیدیم که از
بالای خانقاه در برید و در پیش ما بنشست و آن^۷ مسئله بحکمت و
جواب بداد^۸ چنانک مارا روشن شد و آن اشکال بر خاست و باز
بر^۹ برید و بیام بیرون^{۱۰} شد بیر ابو الفضل گفت یا با سعید^{۱۱} منزلت
این مرد می بینی^{۱۲} برین درگاه^{۱۳} گفتیم می بینم^{۱۴} گفت اقتدارا نشاید
گفتم^{۱۵} چرا گفت از انک علم ندارد چون شیخ ما مدتی دران خانقاه^{۱۶}
ریاضت کشید^{۱۷} بیر ابو الفضل فرمود^{۱۸} شیخ مارا^{۱۹} تا زاویه خویش در
صومعه بیر ابو الفضل در^{۲۰} آورد^{۲۱} مدتی با بیر بهم در یک صومعه^{۲۲}
بود^{۲۳} و روز مراقبت احوال شیخ ما می میکرد و اورا بانواع ریاضات
می فرمود^{۲۴} بس بیر ابو الفضل شیخ مارا^{۲۵} بیهنه باز^{۲۶} فرستاد و گفت
بخدمت والده مشغول باش^{۲۷} شیخ ما^{۲۸} بیهنه آمد و دران صومعه که
نشست او بودی^{۲۹} بنشست و قاعده زهد و زوریدن گرفت و بیوسته^{۳۰}

سید المرسلین علیه افضل الصلوة و اکمل التحیات (ص. ۲۱۵) ۱) بیران شیخ ما تا ۱)
برابر ۲) on. ۳) ۱۸۲۴ n. ۱۱ مصطفی علیه الصلوة و السلم این بودنداند
شیخ گفت یک شب جماعت خفته بودند و در ۴) on. ۵) آنچه ۶)
ابن ۷) و ۸) ۲۰۶. ۹) on. ۱۰) خانقاه بسته بود و درها شارستان بسته
گفتم ۱۱) K n. ۲۲۹. ۱۲) این ۱۳) ۲۰۶. ۱۴) بیرون ۱۵) on. ۱۶) داد ۱۷)
و ۱۸) ۲۰۶. ۱۹) on. ۲۰) شیخ را ۲۱) کرد ۲۲) خاده ۲۳) گفتیم ۲۴) می بینم
on. ۲۵) شوبس ۲۶) on. ۲۷) on. ۲۸) on. ۲۹) بودند ۳۰) موضع ۳۱)
on. ۳۲)

ترا بردند ترا بردند^۱ بر خیز و خلوتی طلب کن و جنانک^۲ از خود معرضی از خلق معرض باش و در کار با^۳ نظاره و تسلیم باش^۴ شیخ ما^۵ گفت ما آن علمها و طلبها فرو گذاشتیم و آمدیم بیهنه و دران کنج خانه شدیم در محراب آن زاویه و اشارت بجماعت خود^۶ می کرد و هفت سال بشنیم و می گفتیم الله الله الله^۷ هر وقت که نسی^۸ و^۹ با غفلتی از^{۱۰} بشریت با در آمدی مباحی با حربه آتشین از آن^{۱۱} بیش محراب ما^{۱۲} بدید آمدی با هیتی و سیاحتی هر چه تسلیمتر و بانک بر ما زدی و گفتی یا ابا^{۱۳} سعید قل^{۱۴} الله ما^{۱۵} شبانروزها از هول و سهم^{۱۶} آن سوزان و لرزان بودی و نیز بخواب^{۱۷} و غفلت نرسیدی تا آنکاه که در راه ما بانک در^{۱۸} گرفت که الله الله الله بس ما باز^{۱۹} بنزدیک میر ابو الفضل حسن آمدیم^{۲۰} و میر ابو الفضل^{۲۱} میر صحبت شیخ ما^{۲۲} بودست و میر بو الفضل بو نصر سراج بودست که او را طاوس الفقرا گفته اند و او را تصانیف است در علم طریقت و حقیقت و مسکن وی در طوس بودست و خاکش آنجاست^{۲۳} و او مرید ابو^{۲۴} محمد^{۲۵} عبد الله بن محمد المرتضی بودست و او سخت بزرگوار بودست و اتفاق وفات او بیضداد افتادست^{۲۶} و او مرید جنید بن محمد بغدادی بود^{۲۷} و جنید مرید سری سقطی و سری سقطی^{۲۸} مرید معروف کرخی و او^{۲۹} مرید داود طابری و او مرید حبیب عجمی و او^{۳۰} مرید حسن بصری و او^{۳۱} مرید امیر المومنین علی بن ابی طالب کرم الله وجهه و او^{۳۲} مرید و ابن عم و دایماد^{۳۳} مصطفی علی الله علیه وسلم

خوبش (۶) on. (۵) on. (۴) و بار (۳) جنان (۲) II n. 181^b بردند بردند (۱)
 با (۱۲) on. (۱۱) on. (۱۰) راه (۹) on. (۸) بس هر گاه نعتی (۷)
 on. (۱۷) با خواب (۱۶) شبانروزی از سهم و هول (۱۵) II n. 21^a (۱۴)
 on. (۲۳) و خاکش آنجا بودست (۲۲) on. (۲۱) حسن (۲۰) on. (۱۹) شدیم (۱۸)
 معروف (۳۱) on. (۳۰) بودست (۲۹) وفات وی بیضداد بودست (۲۸) بن (۲۷) on. (۲۶)
 رضی الله عنه و علی کرم الله وجهه (۳۳) حسن بصری (۳۲) حبیب (۳۱)

که بزراعت و بهیزم شدنی او را دیدندی و^۱ یا کاروانی که می آمدندی^۲
 شیخ ما را در راه^۳ جایی دیده بودندی پدرش را خبر دادندی تا برقی^۴
 و شیخ را باز آوردی و شیخ از برای رضاه^۵ بدر باز آمدی چون روزی
 چند مقام کردی طاقت زحمت^۶ خلق نداشتی بگریختی و بکوه و بیابان^۷
 با ییری^۸ سیدجامه^۹ مهیب او را بدیدندی^{۱۰} بعد از آنک^{۱۱} شیخ ما را^{۱۲} حالت
 بدان درجه رسید از وی^{۱۳} سوال کردند که ای شیخ ما ترا دران^{۱۴} وقت
 با ییری مهیب می دیدیم آن ییر که بود شیخ ما^{۱۵} گفت آن ییر خضر
 بود علیه الصلوة و السلام^{۱۶} بخط^{۱۷} شیخ ابو القاسم بن علی الشرمغانی
 دیدم که نوشته بود که من با شیخ بر سعید^{۱۸} قدس الله روحه العزيز
 می شدم^{۱۹} در^{۲۰} مینه و^{۲۱} در بر او می رخم^{۲۲} با این^{۲۳} سجاده گفت با^{۲۴} ابا
 القاسم^{۲۵} این کوه آنست که خداوند عز و جل ادویس را علیه السلام^{۲۶}
 از اینجا^{۲۷} باسان برد^{۲۸} و رضاه^{۲۹} مکانا علیما این کوهست و اشارت^{۳۰} بکوه
 هزار مسجد می کرد که در باری طوس است^{۳۱} بس شیخ گفت درین^{۳۲}
 کوه کسانی باشند کی از شرق و غرب بیایند و شب اینجا باشند و بسیاری
 سجدهاست^{۳۳} کرده و ما نیز^{۳۴} هم بس اینجا^{۳۵} بوده ایم و شبی ما برین
 کوه بودیم تکی است جناح باره^{۳۶} از کوه بیرون دارد جناح اگر کسی بر
 آنجا شود^{۳۷} و^{۳۸} فرو نکرد برسد از بیم^{۳۹} دوری^{۴۰} که باشد^{۴۱} آنگاه ما
 سجده^{۴۲} بران قل فرو کردیم شب و گفتیم با^{۴۳} نفس که^{۴۴} اگر در خواب

و ۲۰۶) ۵) رضای ۶) بجائی ۷) و ۲۰۶) ۸) رفته بودندی ۹) یا ۱) ۱۰) مهیب سیدجامه دیدندی ۱۱) او دیدندی ۱۲) ۲۰۶) و دیدار ۲۰۶) ۱۳) خضر بود علیه الصلوة و السلام ۱۴) ۱۵) ۱۶) ۱۷) ۱۸) ۱۹) ۲۰) ۲۱) ۲۲) ۲۳) ۲۴) بس باین ۲۵) ۲۶) راه ۲۷) ۲۸) ۲۹) می شنیدیم ۳۰) القسم ۳۱) ۳۲) ۳۳) ۳۴) ۳۵) ۳۶) ۳۷) ۳۸) ۳۹) ۴۰) ۴۱) ۴۲) ۴۳) ۴۴) بکوهی کرد که معروفست بصومعه ادویس بدو فرسنگی جرو و تاراست (۲) ۴۵) آن از ۲۰۶) ۳۱) ۳۲) ۳۳) ۳۴) ۳۵) ۳۶) ۳۷) ۳۸) ۳۹) ۴۰) ۴۱) ۴۲) ۴۳) ۴۴) ۴۵) ۴۶) ۴۷) ۴۸) ۴۹) ۵۰) ۵۱) ۵۲) ۵۳) ۵۴) ۵۵) ۵۶) ۵۷) ۵۸) ۵۹) ۶۰) ۶۱) ۶۲) ۶۳) ۶۴) ۶۵) ۶۶) ۶۷) ۶۸) ۶۹) ۷۰) ۷۱) ۷۲) ۷۳) ۷۴) ۷۵) ۷۶) ۷۷) ۷۸) ۷۹) ۸۰) ۸۱) ۸۲) ۸۳) ۸۴) ۸۵) ۸۶) ۸۷) ۸۸) ۸۹) ۹۰) ۹۱) ۹۲) ۹۳) ۹۴) ۹۵) ۹۶) ۹۷) ۹۸) ۹۹) ۱۰۰) ۱۰۱) ۱۰۲) ۱۰۳) ۱۰۴) ۱۰۵) ۱۰۶) ۱۰۷) ۱۰۸) ۱۰۹) ۱۱۰) ۱۱۱) ۱۱۲) ۱۱۳) ۱۱۴) ۱۱۵) ۱۱۶) ۱۱۷) ۱۱۸) ۱۱۹) ۱۲۰) ۱۲۱) ۱۲۲) ۱۲۳) ۱۲۴) ۱۲۵) ۱۲۶) ۱۲۷) ۱۲۸) ۱۲۹) ۱۳۰) ۱۳۱) ۱۳۲) ۱۳۳) ۱۳۴) ۱۳۵) ۱۳۶) ۱۳۷) ۱۳۸) ۱۳۹) ۱۴۰) ۱۴۱) ۱۴۲) ۱۴۳) ۱۴۴) ۱۴۵) ۱۴۶) ۱۴۷) ۱۴۸) ۱۴۹) ۱۵۰) ۱۵۱) ۱۵۲) ۱۵۳) ۱۵۴) ۱۵۵) ۱۵۶) ۱۵۷) ۱۵۸) ۱۵۹) ۱۶۰) ۱۶۱) ۱۶۲) ۱۶۳) ۱۶۴) ۱۶۵) ۱۶۶) ۱۶۷) ۱۶۸) ۱۶۹) ۱۷۰) ۱۷۱) ۱۷۲) ۱۷۳) ۱۷۴) ۱۷۵) ۱۷۶) ۱۷۷) ۱۷۸) ۱۷۹) ۱۸۰) ۱۸۱) ۱۸۲) ۱۸۳) ۱۸۴) ۱۸۵) ۱۸۶) ۱۸۷) ۱۸۸) ۱۸۹) ۱۹۰) ۱۹۱) ۱۹۲) ۱۹۳) ۱۹۴) ۱۹۵) ۱۹۶) ۱۹۷) ۱۹۸) ۱۹۹) ۲۰۰) ۲۰۱) ۲۰۲) ۲۰۳) ۲۰۴) ۲۰۵) ۲۰۶) ۲۰۷) ۲۰۸) ۲۰۹) ۲۱۰) ۲۱۱) ۲۱۲) ۲۱۳) ۲۱۴) ۲۱۵) ۲۱۶) ۲۱۷) ۲۱۸) ۲۱۹) ۲۲۰) ۲۲۱) ۲۲۲) ۲۲۳) ۲۲۴) ۲۲۵) ۲۲۶) ۲۲۷) ۲۲۸) ۲۲۹) ۲۳۰) ۲۳۱) ۲۳۲) ۲۳۳) ۲۳۴) ۲۳۵) ۲۳۶) ۲۳۷) ۲۳۸) ۲۳۹) ۲۴۰) ۲۴۱) ۲۴۲) ۲۴۳) ۲۴۴) ۲۴۵) ۲۴۶) ۲۴۷) ۲۴۸) ۲۴۹) ۲۵۰) ۲۵۱) ۲۵۲) ۲۵۳) ۲۵۴) ۲۵۵) ۲۵۶) ۲۵۷) ۲۵۸) ۲۵۹) ۲۶۰) ۲۶۱) ۲۶۲) ۲۶۳) ۲۶۴) ۲۶۵) ۲۶۶) ۲۶۷) ۲۶۸) ۲۶۹) ۲۷۰) ۲۷۱) ۲۷۲) ۲۷۳) ۲۷۴) ۲۷۵) ۲۷۶) ۲۷۷) ۲۷۸) ۲۷۹) ۲۸۰) ۲۸۱) ۲۸۲) ۲۸۳) ۲۸۴) ۲۸۵) ۲۸۶) ۲۸۷) ۲۸۸) ۲۸۹) ۲۹۰) ۲۹۱) ۲۹۲) ۲۹۳) ۲۹۴) ۲۹۵) ۲۹۶) ۲۹۷) ۲۹۸) ۲۹۹) ۳۰۰) ۳۰۱) ۳۰۲) ۳۰۳) ۳۰۴) ۳۰۵) ۳۰۶) ۳۰۷) ۳۰۸) ۳۰۹) ۳۱۰) ۳۱۱) ۳۱۲) ۳۱۳) ۳۱۴) ۳۱۵) ۳۱۶) ۳۱۷) ۳۱۸) ۳۱۹) ۳۲۰) ۳۲۱) ۳۲۲) ۳۲۳) ۳۲۴) ۳۲۵) ۳۲۶) ۳۲۷) ۳۲۸) ۳۲۹) ۳۳۰) ۳۳۱) ۳۳۲) ۳۳۳) ۳۳۴) ۳۳۵) ۳۳۶) ۳۳۷) ۳۳۸) ۳۳۹) ۳۴۰) ۳۴۱) ۳۴۲) ۳۴۳) ۳۴۴) ۳۴۵) ۳۴۶) ۳۴۷) ۳۴۸) ۳۴۹) ۳۵۰) ۳۵۱) ۳۵۲) ۳۵۳) ۳۵۴) ۳۵۵) ۳۵۶) ۳۵۷) ۳۵۸) ۳۵۹) ۳۶۰) ۳۶۱) ۳۶۲) ۳۶۳) ۳۶۴) ۳۶۵) ۳۶۶) ۳۶۷) ۳۶۸) ۳۶۹) ۳۷۰) ۳۷۱) ۳۷۲) ۳۷۳) ۳۷۴) ۳۷۵) ۳۷۶) ۳۷۷) ۳۷۸) ۳۷۹) ۳۸۰) ۳۸۱) ۳۸۲) ۳۸۳) ۳۸۴) ۳۸۵) ۳۸۶) ۳۸۷) ۳۸۸) ۳۸۹) ۳۹۰) ۳۹۱) ۳۹۲) ۳۹۳) ۳۹۴) ۳۹۵) ۳۹۶) ۳۹۷) ۳۹۸) ۳۹۹) ۴۰۰) ۴۰۱) ۴۰۲) ۴۰۳) ۴۰۴) ۴۰۵) ۴۰۶) ۴۰۷) ۴۰۸) ۴۰۹) ۴۱۰) ۴۱۱) ۴۱۲) ۴۱۳) ۴۱۴) ۴۱۵) ۴۱۶) ۴۱۷) ۴۱۸) ۴۱۹) ۴۲۰) ۴۲۱) ۴۲۲) ۴۲۳) ۴۲۴) ۴۲۵) ۴۲۶) ۴۲۷) ۴۲۸) ۴۲۹) ۴۳۰) ۴۳۱) ۴۳۲) ۴۳۳) ۴۳۴) ۴۳۵) ۴۳۶) ۴۳۷) ۴۳۸) ۴۳۹) ۴۴۰) ۴۴۱) ۴۴۲) ۴۴۳) ۴۴۴) ۴۴۵) ۴۴۶) ۴۴۷) ۴۴۸) ۴۴۹) ۴۵۰) ۴۵۱) ۴۵۲) ۴۵۳) ۴۵۴) ۴۵۵) ۴۵۶) ۴۵۷) ۴۵۸) ۴۵۹) ۴۶۰) ۴۶۱) ۴۶۲) ۴۶۳) ۴۶۴) ۴۶۵) ۴۶۶) ۴۶۷) ۴۶۸) ۴۶۹) ۴۷۰) ۴۷۱) ۴۷۲) ۴۷۳) ۴۷۴) ۴۷۵) ۴۷۶) ۴۷۷) ۴۷۸) ۴۷۹) ۴۸۰) ۴۸۱) ۴۸۲) ۴۸۳) ۴۸۴) ۴۸۵) ۴۸۶) ۴۸۷) ۴۸۸) ۴۸۹) ۴۹۰) ۴۹۱) ۴۹۲) ۴۹۳) ۴۹۴) ۴۹۵) ۴۹۶) ۴۹۷) ۴۹۸) ۴۹۹) ۵۰۰) ۵۰۱) ۵۰۲) ۵۰۳) ۵۰۴) ۵۰۵) ۵۰۶) ۵۰۷) ۵۰۸) ۵۰۹) ۵۱۰) ۵۱۱) ۵۱۲) ۵۱۳) ۵۱۴) ۵۱۵) ۵۱۶) ۵۱۷) ۵۱۸) ۵۱۹) ۵۲۰) ۵۲۱) ۵۲۲) ۵۲۳) ۵۲۴) ۵۲۵) ۵۲۶) ۵۲۷) ۵۲۸) ۵۲۹) ۵۳۰) ۵۳۱) ۵۳۲) ۵۳۳) ۵۳۴) ۵۳۵) ۵۳۶) ۵۳۷) ۵۳۸) ۵۳۹) ۵۴۰) ۵۴۱) ۵۴۲) ۵۴۳) ۵۴۴) ۵۴۵) ۵۴۶) ۵۴۷) ۵۴۸) ۵۴۹) ۵۵۰) ۵۵۱) ۵۵۲) ۵۵۳) ۵۵۴) ۵۵۵) ۵۵۶) ۵۵۷) ۵۵۸) ۵۵۹) ۵۶۰) ۵۶۱) ۵۶۲) ۵۶۳) ۵۶۴) ۵۶۵) ۵۶۶) ۵۶۷) ۵۶۸) ۵۶۹) ۵۷۰) ۵۷۱) ۵۷۲) ۵۷۳) ۵۷۴) ۵۷۵) ۵۷۶) ۵۷۷) ۵۷۸) ۵۷۹) ۵۸۰) ۵۸۱) ۵۸۲) ۵۸۳) ۵۸۴) ۵۸۵) ۵۸۶) ۵۸۷) ۵۸۸) ۵۸۹) ۵۹۰) ۵۹۱) ۵۹۲) ۵۹۳) ۵۹۴) ۵۹۵) ۵۹۶) ۵۹۷) ۵۹۸) ۵۹۹) ۶۰۰) ۶۰۱) ۶۰۲) ۶۰۳) ۶۰۴) ۶۰۵) ۶۰۶) ۶۰۷) ۶۰۸) ۶۰۹) ۶۱۰) ۶۱۱) ۶۱۲) ۶۱۳) ۶۱۴) ۶۱۵) ۶۱۶) ۶۱۷) ۶۱۸) ۶۱۹) ۶۲۰) ۶۲۱) ۶۲۲) ۶۲۳) ۶۲۴) ۶۲۵) ۶۲۶) ۶۲۷) ۶۲۸) ۶۲۹) ۶۳۰) ۶۳۱) ۶۳۲) ۶۳۳) ۶۳۴) ۶۳۵) ۶۳۶) ۶۳۷) ۶۳۸) ۶۳۹) ۶۴۰) ۶۴۱) ۶۴۲) ۶۴۳) ۶۴۴) ۶۴۵) ۶۴۶) ۶۴۷) ۶۴۸) ۶۴۹) ۶۵۰) ۶۵۱) ۶۵۲) ۶۵۳) ۶۵۴) ۶۵۵) ۶۵۶) ۶۵۷) ۶۵۸) ۶۵۹) ۶۶۰) ۶۶۱) ۶۶۲) ۶۶۳) ۶۶۴) ۶۶۵) ۶۶۶) ۶۶۷) ۶۶۸) ۶۶۹) ۶۷۰) ۶۷۱) ۶۷۲) ۶۷۳) ۶۷۴) ۶۷۵) ۶۷۶) ۶۷۷) ۶۷۸) ۶۷۹) ۶۸۰) ۶۸۱) ۶۸۲) ۶۸۳) ۶۸۴) ۶۸۵) ۶۸۶) ۶۸۷) ۶۸۸) ۶۸۹) ۶۹۰) ۶۹۱) ۶۹۲) ۶۹۳) ۶۹۴) ۶۹۵) ۶۹۶) ۶۹۷) ۶۹۸) ۶۹۹) ۷۰۰) ۷۰۱) ۷۰۲) ۷۰۳) ۷۰۴) ۷۰۵) ۷۰۶) ۷۰۷) ۷۰۸) ۷۰۹) ۷۱۰) ۷۱۱) ۷۱۲) ۷۱۳) ۷۱۴) ۷۱۵) ۷۱۶) ۷۱۷) ۷۱۸) ۷۱۹) ۷۲۰) ۷۲۱) ۷۲۲) ۷۲۳) ۷۲۴) ۷۲۵) ۷۲۶) ۷۲۷) ۷۲۸) ۷۲۹) ۷۳۰) ۷۳۱) ۷۳۲) ۷۳۳) ۷۳۴) ۷۳۵) ۷۳۶) ۷۳۷) ۷۳۸) ۷۳۹) ۷۴۰) ۷۴۱) ۷۴۲) ۷۴۳) ۷۴۴) ۷۴۵) ۷۴۶) ۷۴۷) ۷۴۸) ۷۴۹) ۷۵۰) ۷۵۱) ۷۵۲) ۷۵۳) ۷۵۴) ۷۵۵) ۷۵۶) ۷۵۷) ۷۵۸) ۷۵۹) ۷۶۰) ۷۶۱) ۷۶۲) ۷۶۳) ۷۶۴) ۷۶۵) ۷۶۶) ۷۶۷) ۷۶۸) ۷۶۹) ۷۷۰) ۷۷۱) ۷۷۲) ۷۷۳) ۷۷۴) ۷۷۵) ۷۷۶) ۷۷۷) ۷۷۸) ۷۷۹) ۷۸۰) ۷۸۱) ۷۸۲) ۷۸۳) ۷۸۴) ۷۸۵) ۷۸۶) ۷۸۷) ۷۸۸) ۷۸۹) ۷۹۰) ۷۹۱) ۷۹۲) ۷۹۳) ۷۹۴) ۷۹۵) ۷۹۶) ۷۹۷) ۷۹۸) ۷۹۹) ۸۰۰) ۸۰۱) ۸۰۲) ۸۰۳) ۸۰۴) ۸۰۵) ۸۰۶) ۸۰۷) ۸۰۸) ۸۰۹) ۸۱۰) ۸۱۱) ۸۱۲) ۸۱۳) ۸۱۴) ۸۱۵) ۸۱۶) ۸۱۷) ۸۱۸) ۸۱۹) ۸۲۰) ۸۲۱) ۸۲۲) ۸۲۳) ۸۲۴) ۸۲۵) ۸۲۶) ۸۲۷) ۸۲۸) ۸۲۹) ۸۳۰) ۸۳۱) ۸۳۲) ۸۳۳) ۸۳۴) ۸۳۵) ۸۳۶) ۸۳۷) ۸۳۸) ۸۳۹) ۸۴۰) ۸۴۱) ۸۴۲) ۸۴۳) ۸۴۴) ۸۴۵) ۸۴۶) ۸۴۷) ۸۴۸) ۸۴۹) ۸۵۰) ۸۵۱) ۸۵۲) ۸۵۳) ۸۵۴) ۸۵۵) ۸۵۶) ۸۵۷) ۸۵۸) ۸۵۹) ۸۶۰) ۸۶۱) ۸۶۲) ۸۶۳) ۸۶۴) ۸۶۵) ۸۶۶) ۸۶۷) ۸۶۸) ۸۶۹) ۸۷۰) ۸۷۱) ۸۷۲) ۸۷۳) ۸۷۴) ۸۷۵) ۸۷۶) ۸۷۷) ۸۷۸) ۸۷۹) ۸۸۰) ۸۸۱) ۸۸۲) ۸۸۳) ۸۸۴) ۸۸۵) ۸۸۶) ۸۸۷) ۸۸۸) ۸۸۹) ۸۹۰) ۸۹۱) ۸۹۲) ۸۹۳) ۸۹۴) ۸۹۵) ۸۹۶) ۸۹۷) ۸۹۸) ۸۹۹) ۹۰۰) ۹۰۱) ۹۰۲) ۹۰۳) ۹۰۴) ۹۰۵) ۹۰۶) ۹۰۷) ۹۰۸) ۹۰۹) ۹۱۰) ۹۱۱) ۹۱۲) ۹۱۳) ۹۱۴) ۹۱۵) ۹۱۶) ۹۱۷) ۹۱۸) ۹۱۹) ۹۲۰) ۹۲۱) ۹۲۲) ۹۲۳) ۹۲۴) ۹۲۵) ۹۲۶) ۹۲۷) ۹۲۸) ۹۲۹) ۹۳۰) ۹۳۱) ۹۳۲) ۹۳۳) ۹۳۴) ۹۳۵) ۹۳۶) ۹۳۷) ۹۳۸) ۹۳۹) ۹۴۰) ۹۴۱) ۹۴۲) ۹۴۳) ۹۴۴) ۹۴۵) ۹۴۶) ۹۴۷) ۹۴۸) ۹۴۹) ۹۵۰) ۹۵۱) ۹۵۲) ۹۵۳) ۹۵۴) ۹۵۵) ۹۵۶) ۹۵۷) ۹۵۸) ۹۵۹) ۹۶۰) ۹۶۱) ۹۶۲) ۹۶۳) ۹۶۴) ۹۶۵) ۹۶۶) ۹۶۷) ۹۶۸) ۹۶۹) ۹۷۰) ۹۷۱) ۹۷۲) ۹۷۳) ۹۷۴) ۹۷۵) ۹۷۶) ۹۷۷) ۹۷۸) ۹۷۹) ۹۸۰) ۹۸۱) ۹۸۲) ۹۸۳) ۹۸۴) ۹۸۵) ۹۸۶) ۹۸۷) ۹۸۸) ۹۸۹) ۹۹۰) ۹۹۱) ۹۹۲) ۹۹۳) ۹۹۴) ۹۹۵) ۹۹۶) ۹۹۷) ۹۹۸) ۹۹۹) ۱۰۰۰)

در دیوار^۱ می شتی و او را^۲ وسواسی عظیم بدید آمد^۳ چنانک^۴ بهر
وضوئی چندانی^۵ آفتاب^۶ آب برینختی و بهر نمازی غسلی صغری
و هرگز بر هیچ در و دیوار و جوب^۷ و بالس^۸ تکیه نکردی و بهلو
بر هیچ فراش^۹ نهادی و درین مدت^{۱۰} حجامه^{۱۱} او^{۱۲} بیراهنی بود که^{۱۳} بهر
وقت که بدریدی باره^{۱۴} بر وی درختی تا جان شد که آن بیراهن پست
من کشته^{۱۵} بود و هرگز با هیچ کس خصومت نکرد^{۱۶} الا بوقت
ضرورت و^{۱۷} با کس سخن نکفت^{۱۸} و درین مدت بروز هیچ چیز^{۱۹} نخورد
و جز^{۲۰} یک تایی^{۲۱} نان روز^{۲۲} نکشاد و شب و روز نخت و در صومعه^{۲۳}
خوبش در میان^{۲۴} دیوار بقدر بالایی و بنهایی از برای خوبش جایگاهی^{۲۵}
ساخت و دری بر وی نهاد و چون در آنجا شدی در سرای و در
آن^{۲۶} خانه و در آن موضع^{۲۷} بستی و بذکر مشغول شدی و گوشه^{۲۸}
خوبش ببند^{۲۹} سخت استوار^{۳۰} کردی تا هیچ آواز نشنود^{۳۱} که خاطر او
بشورد و بر هم زند و همت او جمع بماند^{۳۲} و بیوسته مراقبت^{۳۳} سر خوبش
می کرد تا جز حق سبحانه و تعالی بر^{۳۴} خاطر او^{۳۵} نکند و بگلی^{۳۶} از
خلق اعراض کرد و چون مدتی^{۳۷} برین بگذشت^{۳۸} طاقت صحبت خلق^{۳۹}
نداشت^{۴۰} و دیدار خلق نیز زحمت راه او می آمد بیوسته بصرا می شد^{۴۱}
و تنها در بیابان و کوه^{۴۲} می گشتی و از مباحث صرا^{۴۳} می خوردی و یک
ماه و بیست روز در صرا کم شدی که کس او را ندیدی و بدوش بیوسته
طلب او می کردی تا ناگاه بدو^{۴۴} باز افتادی با کسی از مردمان میهند را^{۴۵}

۱) ۸۰۶. ۲) و درخت ۳) ۸۰۶. ۴) و بوضوئی چند ۵) ۸۰۶. ۶) و ۷) غیر آن
۸) ۸۰۶. ۹) و ۱۰) و ۱۱) ۸۰۶. ۱۲) و ۱۳) و ۱۴) ۸۰۶. ۱۵) و ۱۶) و ۱۷) و ۱۸) و ۱۹) و ۲۰) و ۲۱) و ۲۲) و ۲۳) و ۲۴) و ۲۵) و ۲۶) و ۲۷) و ۲۸) و ۲۹) و ۳۰) و ۳۱) و ۳۲) و ۳۳) و ۳۴) و ۳۵) و ۳۶) و ۳۷) و ۳۸) و ۳۹) و ۴۰) و ۴۱) و ۴۲) و ۴۳) و ۴۴) و ۴۵)

و کفش در پای کردیم و در بزدم^۱ رباط بان فراز^۲ آمد و در بکشاد
و بدان کفش ما می نگریست و می گفت این چنین روزی با^۳ این
کل و وحل و کفش وی خشن است و بر ما عجب می آمد ازان ما در
شدیم خاشاکی بودی در آنجا شدیم^۴ و جو یکی فراز آن^۵ بس در
نهادیم^۶ و می عفتیم با بار خدای یا خداوند بحق تو و
بیار خدایی تو^۷ و بخداوندی تو و بحق تو بر تو و بعظمت^۸ تو و بکبریایی
تو و بسلطانی تو و بسجانی تو و بکامرانی تو که هر چه ایشان خواسته اند
و تو ایشانرا بداده^۹ و هر چه نخواستند و فهم ایشان بدان نرسیده است
و تو ایشانرا بدان^{۱۰} مخصوص کرده و هر چه در علم مخزون و مکنون
تست که^{۱۱} کس را بران^{۱۲} اطلاع نیست و کس را بدان راه نیست و کس آنرا^{۱۳}
شناخته است و ندانسته است مگر تو که آن ازین بنده دریغ نداری و مقصودها
حاصل کنی چون این دعا بگردیم باز بیرون^{۱۴} آمدیم و برای^{۱۵} آمدیم^{۱۶}
این مواضع که یاد کرده آمد عبادتگاه شیخ^{۱۷} ما بوده است که^{۱۸} چون در میهنه
بودی بیشتر درین مواضع بودی و آنجا فرار گرفتی و بسیار مواضع دیگر
هست که اگر ذکر آن کرده^{۱۹} شود دراز گردد و از^{۲۰} ذکر آن فایده بیش
ازین^{۲۱} نبود که اگر حق سبحانه و تعالی کسی را توفیق رسیدن بدان
مواضع^{۲۲} ارزانی دارد از زیارت آن^{۲۳} بقاع مبارک محروم نماند و داند که
آن^{۲۴} مواضع قدمگاه و مقصد آن بزرگ^{۲۵} دین و یگانه جهان
بودست بس شیخ^{۲۶} بیوسته از بخلق می گریختی^{۲۷} و دران^{۲۸}

۱) K. n. 264. ۲) فرا ۳) on. ۴) on. ۵) on. ۶) فرود ۷) و ۸) 206. ۹)

۱۰) on. ۱۱) و جلال ۱۲) 206. ۱۳) on. ۱۴) on. ۱۵) افکنده ۱۶) آن ۱۷) 206. ۱۸)

۱۹) با سرای ۲۰) بیرون ۲۱) on. ۲۲) بدان ۲۳) تو است کی ۲۴) 206. ۲۵) و

۲۶) باین ۲۷) بیشتر ۲۸) در ۲۹) K. n. 264. ۳۰) بو دست ۳۱) و ۳۲) 206. ۳۳)

می گریخت ۳۴) ما ۳۵) 206. ۳۶) بزرگوار ۳۷) این ۳۸) این ۳۹) موضع

۴۰) H. n. 184.

شوی فرو افندی و باره باره کردی سجاده بر آنجا فرو انداختیم^۱ و قرآن
ابتدا کردیم^۲ گفتیم که^۳ در دو رکعت نماز^۴ بنویس ختم کنیم چون
باره قرآن بر خواندیم و بسجود رقیب خواب^۵ بر ما غلبه کرد
و بخواب^۶ رفتیم و در وقت فرو افتادیم^۷ چون از خواب بیدار شدیم
خود را دیدیم در هوا زینهار خواستیم خداوند عز و جل بفضل کامل
و قدرت شامل خویش^۸ ما را از میان^۹ هوا بر^{۱۰} سر کوه باز^{۱۱} آورد^{۱۲}
و بیشتر نشست شیخ ما^{۱۳} بر رباط کهن بودی و آن رباطیست^{۱۴} بر مسکانه
مینه^{۱۵} بر^{۱۶} راه مرو^{۱۷} بدروازه مینه^{۱۸} نزدیک^{۱۹} آنرا زعقل^{۲۰} گویند و رباط^{۲۱}
دیگرس^{۲۲} بر راه^{۲۳} طوس از مینه^{۲۴} تا آنجا دو فرسنگ باشد بر^{۲۵} دامن کوه
آنرا^{۲۶} رباط سرکلده گویند و بر در دروازه مینه^{۲۷} که بکورستان شوند
رباط^{۲۸} دیگرس^{۲۹} که شیخ ما^{۳۰} گفت^{۳۱} یک روز^{۳۲} کلی بود نیرو و بقوت^{۳۳} و
ما را دل تنگ^{۳۴} بود^{۳۵} و وقت تنگ بود ما^{۳۶} بیامدیم و بدین^{۳۷}
در سرای بشتم^{۳۸} والدۀ ما در آمد و می گفت^{۳۹} باز^{۴۰} در آی و از
در باید آمد و^{۴۱} ما جوابی نیکو باز می دادیم چون دانستیم^{۴۲} که او^{۴۳}
بنست ما بر خاستیم و کفش در^{۴۴} دست گرفتیم^{۴۵} و می رفتیم تا بدان
رباط کورستان چون آنجا^{۴۶} رسیدیم آنکی^{۴۷} بود که^{۴۸} می رفت بای بشتم

۱) ۲۰۶. ۲) و گفتیم K ; گفتیم بود که ۳) Рукоп. ۴) افکندیم ۵) ما ۶) ۲۰۶. ۷) باز ۸) ۲۰۶. ۹) تعالی ۱۰) ۲۰۶. ۱۱) افندیم ۱۲) در خواب ۱۳) ۲۰۶. ۱۴) بود که
کنار مینه ۱۵) ۲۰۶. ۱۶) رباطی است ۱۷) ۲۰۶. ۱۸) بفضل خویش ۱۹) ۲۰۶. ۲۰) بر سر راه لیورد و شیخ ما بسیار ریاضت و مجاهدت در آنجا کرده بود و بالایست
رباطی ۲۱) ۲۰۶. ۲۲) زعقل ۲۳) K. ۲۴) مینه ۲۵) و ۲۶) ۲۰۶. ۲۷) سر ۲۸) ۲۰۶. ۲۹) ۲۰۶. ۳۰) رباطی ۳۱) مینه ۳۲) آن ۳۳) در ۳۴) مینه ۳۵) بر راه ۳۶) ۲۰۶.
والده فرا در آمد ۳۷) بر ۳۸) ۲۰۶. ۳۹) تنگی ۴۰) ۲۰۶. ۴۱) کی ۴۲) ۲۰۶. ۴۳) کی وی ۴۴) ۲۰۶. ۴۵) ۲۰۶. ۴۶) ۲۰۶. ۴۷) ۲۰۶. ۴۸) ۲۰۶.
۲۰) ۲۰۶. انکشت افکندیم K ; انکشت انداختیم ۲۱) ۲۰۶. ۲۲) بای کردیم
۲۳) ۲۰۶. ۲۴) ۲۰۶.

بر خاستم و بر اثر او بیرون شدم و چندانک او می رفت من از دور^۱
 بر اثر او می رفتم و چشم بر وی می داشتم چنانک او را از
 من خبر نبود بو سعید می رفت تا بریاط صکهن رسید و در
 رباط شد و در^۲ از بس^۳ بیست^۴ من بر بام رباط شدم^۵ و او
 در مسجدخانه شد که دران رباط بود و در فراز کرد وجوبی در
 بس^۶ آن در نهاد^۷ و من بروزن آن خانه مراقبت احوال او می کردم او
 فراز شد و در گوشه^۸ آن مسجد جویبی نهاده بود و رسی در وی بسته آن
 جوب بر گرفت و در گوشه^۹ آن مسجد جاهی بود بر آن جاه شد و آن
 رسی بر^{۱۰} بلی خود بیست^{۱۱} و آن^{۱۲} جوب که^{۱۳} رسی بر وی^{۱۴} بسته بود بر سر
 جاه فراز^{۱۵} نهاد و خوبتن را^{۱۶} دران جاه بیارینخت^{۱۷} سرزیر^{۱۸} و قرار گرفت^{۱۹}
 و قرآن ابتدا^{۲۰} کرد و من کوش می داشتم^{۲۱} سحرگاه را قرآن ختم^{۲۲} کرده بود
 چون قرآن را^{۲۳} بآخر رسانید خوبتن از^{۲۴} جاه بر کشید وجوب را^{۲۵} هم
 بران قرار نهاد و در خانه باز کرد و بیرون^{۲۶} آمد و در میان رباط بوضو
 مشغول گشت من از بام فرود آمدم و بتعمیل بخانه باز آمدم و بر^{۲۷}
 قرار بیختم تا او در آمد و چنانک^{۲۸} هر شب بود^{۲۹} سر باز نهاد وقت آن
 بود که^{۳۰} هر شب^{۳۱} بر خاستی من^{۳۲} بر خاستم و خوبتن^{۳۳} ازان دور
 داشتم و چنانک بیوسته معهود بود او را بیدار کردم و بجماعت رقیم^{۳۴} بعد
 ازان چند شها^{۳۵} او را نگاه^{۳۶} داشتم هر شب همچنین می صعد^{۳۷} مدتی
 برین^{۳۸} ریاضت مواظبت می نمود و بیوسته جاروبی بر گرفته بود^{۳۹} و ما بعد

بست ۱) در ۲) افکنند ۳) 1846. ۴) و ۵) ۶) ۷) ۸) ۹) ۱۰) ۱۱) ۱۲) ۱۳) ۱۴) ۱۵) ۱۶) ۱۷) ۱۸) ۱۹) ۲۰) ۲۱) ۲۲) ۲۳) ۲۴) ۲۵) ۲۶) ۲۷) ۲۸) ۲۹) ۳۰) ۳۱) ۳۲) ۳۳) ۳۴) ۳۵) ۳۶) ۳۷) ۳۸) ۳۹)

مواضع تنها بعبادت و مجاهدت^۱ و ریاضت^۲ مشغول می بودی و بدر شیخ
 ما^۳ بیوسته او را می جنتی تا بعد از يك ماه با^۴ بیشتر او را^۵ باز باقی و
 بطلب او را بیبند باز آوردی^۶ و در مهینه بیوسته مراقبت او می کردی و
 چشم بر وی می داشتی تا ناگاه بنگریزد و بدر شیخ ما^۷ حکایت کرد که
 هر شب چون از نماز خفتن فارغ شدی و بسرای^۸ آمدی من در
 سرای زنجیر کردم^۹ و کوش می داشتی تا بو سعید^{۱۰} بجهتد چون او^{۱۱} سر
 باز^{۱۲} نهادی^{۱۳} کمان بردی که او^{۱۴} در خواب شد^{۱۵} من بختی شبی در
 نیه شب از خواب در آمدم نگاه کردم بو سعید را بر^{۱۶} جامه خواب^{۱۷}
 ندیدم بر خامتم و در سرای طلب کردم نیاتم بدر سرای شدم زنجیر
 نبود باز آمدم و بختم و کوش می داشتم بوقت بانك نماز از در سرای
 آهسته^{۱۸} در آمد و در سرای زنجیر کرد و بهجامه خواب^{۱۹} شد و بخت
 هجین شبی چند^{۲۰} کوش داشتم^{۲۱} هر شب هجین^{۲۲} می کرد و من آن
 حدیث بر وی بدید نکردم و خویشی را^{۲۳} ازان غافل می نمودم^{۲۴} اما هر
 شب او را کوش می داشتم^{۲۵} چون هر شب هجین بیرون^{۲۶} می شد مرا
 جنلك شفت بدران^{۲۷} باشد دل^{۲۸} باندیشهاه مختلف سفر^{۲۹} می کرد که^{۳۰}
 الصدیق مَوْلَعٌ بِنَوْه الظن^{۳۱} با خود می حکتم که او خوانات نباید که
 بحکم الشباب شعبة من الجنون از شیاطین است^{۳۲} با جن یکی راه او^{۳۳}
 بزند^{۳۴} خاطر من^{۳۵} بران قرار گرفت که يك شب او را کوش دارم تا کجا
 می رود و در چه کارست يك شب چون^{۳۶} بر خامت و بیرون^{۳۷} شد من

۱) ON. ۲) ON. ۳) ON. ۴) ON. ۵) ON. ۶) بلطفی یا مهینه آوردی
 ۷) ON. ۸) و ۹) K. a. 282. ۱۰) ON. ۱۱) ON. ۱۲) ON. ۱۳) ON. ۱۴) ON. ۱۵) ON. ۱۶) ON. ۱۷) ON. ۱۸) ON. ۱۹) ON. ۲۰) ON. ۲۱) ON. ۲۲) ON. ۲۳) ON. ۲۴) ON. ۲۵) ON. ۲۶) ON. ۲۷) ON. ۲۸) ON. ۲۹) ON. ۳۰) ON. ۳۱) ON. ۳۲) ON. ۳۳) ON. ۳۴) ON. ۳۵) ON. ۳۶) ON. ۳۷) ON.

بسر آخر این^۱ چه گویند گفتیم^۲ تو مدان مینگی^۳ بس شیخ^۴ ما بیوسته
 مساجد بدست خویش^۵ می رفت و جاه خویش^۶ برای^۷ درویشان
 و برای همه^۸ خلق بذل می کرد و اگر همه بکرده^۹ نان و یا لقمه^{۱۰}
 بود و چون چیزی بر وی مشکل شدی بای برهنه بنزدیک پیر ابو
 الفضل حسن شدی سرخس^{۱۱} و واقعه عرضه کردی^{۱۲} و اشکال بر داشتی
 و باز آمدی و از شیخ عبد الصمد که^{۱۳} از بزرگان^{۱۴} مریدان شیخ بود^{۱۵}
 بروایتی درست آمده است که^{۱۶} بیشتر اوقات که شیخ ما^{۱۷} درین حالت^{۱۸}
 بود و^{۱۹} سرخس می شدی در هوا معلق می رفتی^{۲۰} میان آسمان و زمین
 و لکن^{۲۱} جز ارباب بصیرت ندیدندی^{۲۲} پیر ابو الفضل حسن مریدی
 داشت احمد نام روزی شیخ ما را^{۲۳} دید که در هوا می آمد بنزدیک پیر
 ابو الفضل حسن^{۲۴} در شد و گفت بو سعید مینگی^{۲۵} می آید و در^{۲۶} میان
 آسمان و زمین بر هوا معلق می رود^{۲۷} پیر ابو الفضل گفت تو آن
 دیدی^{۲۸} گفت دیدم گفت از دنیا بیرون نشوی تا^{۲۹} نایبنا نگریدی^{۳۰} شیخ
 عبد الصمد گفت^{۳۱} احمد در آخر عمر نایبنا شد چنانکه پیر ابو الفضل
 اشارت کرده بود چون شیخ ما مدتی برین صفت مجاهدت کرد^{۳۲} بیش
 شیخ ابو الفضل حسن شد سرخس و بکمال دیگر بیش او^{۳۳} بود ویرا^{۳۴}
 بانواع ریاضتها فرمود بس^{۳۵} پیر ابو الفضل حسن^{۳۶} شیخ ما را اشارت فرمود
 تا بنزدیک شیخ ابو عبد الرحمن سلسی شد و خرقه از وی گرفت و شیخ

۱) on. ۲) گفت. ۳) مینگی. ۴) این را. ۵) on. ۶) بلقمه نان. ۷) خود. ۸) جامه. ۹) داندی. ۱۰) on. ۱۱) بلقمه نان. ۱۲) خود. ۱۳) K. z. 28b. ۱۴) جامه. ۱۵) مهالت. ۱۶) on. ۱۷) و. ۱۸) on. ۱۹) و. ۲۰) on. ۲۱) کی. ۲۲) مهالت. ۲۳) II z. 186b. ۲۴) و. ۲۵) on. ۲۶) و لیکن. ۲۷) می شدی. ۲۸) on. ۲۹) ندیدی. ۳۰) معلق در هوا. ۳۱) on. ۳۲) on. ۳۳) on. ۳۴) شیخ را. ۳۵) ویر. ۳۶) وی. ۳۷) کشید با. ۳۸) کی. ۳۹) و. ۴۰) on. ۴۱) K. z. 28a. ۴۲) و. ۴۳) on. ۴۴) او را.

می روفتا^۱ و ضحفا را بر صکارها معونت می کرد^۲ و بیشتر شبها^۳ در^۴
میان آن درخت نشدی که^۵ بر در مسجد^۶ مقدس است و خوبتن^۷ بر شاخی
از آن درخت افکندی و بذکر مشغول بودی^۸ در کل احوال و در
سرماها^۹ سخت بآب سرد غسل کردی و خدمت درویشان^{۱۰} بن خویس
کردی و در میان سخن روزی^{۱۱} بر لفظ^{۱۲} شیخ ما رفتی است که روزی^{۱۳} با
خود می گفت^{۱۴} که علم و عمل و مراقبت^{۱۵} حاصل آمد اکنون عینی
می باید ازین همه در^{۱۶} نگریم این معنی در هیچ چیز نیافتم^{۱۷} مگر در
خدمت درویشان که اذا اراد الله بعد خیراً دله^{۱۸} علی ذل نفسه پس
بخدمت درویشان^{۱۹} مشغول شدیم و جایگاه نشست و مبرز و متوضاء ایشان
باک می کردیم^{۲۰} چون مدتی برین مواظبت کردیم و^{۲۱} این سَلَكه کشت از
جهت درویشان بسؤال مشغول شدیم که^{۲۲} هیچ چیز سخت^{۲۳} ازین^{۲۴} ندیدیم
بر نفس هر که مارا می دید بابتدا دیناری^{۲۵} می داد چون مدتی بر آمد
کتر می^{۲۶} شد تا بدانکه باز آمد و فروتر می آمد تا یک مویز^{۲۷} و یک
جوز^{۲۸} باز آمد^{۲۹} چنان شد که^{۳۰} بیش ازین نمی دادند^{۳۱} تا چنان شد
که این نیز نمی دادند^{۳۲} پس روزی جمعی بودند و هیچ چیز کشاده
نمی شد^{۳۳} ما^{۳۴} دستارکی بر^{۳۵} سر داشتیم در راه ایشان نهادیم و بعد از آن
کفش بفروختیم پس آستر جبه خرج کردیم پس ابره^{۳۶} بس بنه بدر^{۳۷}
مارا روزی بدید^{۳۸} سر برهنه و پای برهنه^{۳۹} اورا طاقت نماید گفت^{۴۰} ای

مشهد (۱) کی (۲) H. n. 277b. (۳) شبها بیشتر (۴) می کردی (۵) می رفتی (۶)
بزیان (۷) H. n. (۸) سرمای (۹) H. n. (۱۰) شندی و (۱۱) خونرا (۱۲)
آذاه (۱۳) نیافتم (۱۴) کدشتم و (۱۵) H. n. 185a. (۱۶) کی ما می گفتیم (۱۷)
و زنبیلی بر گرفتیم و بدین مهسات قیام می (۱۸) H. n. 206. (۱۹) ایشان (۲۰)
H. n. 208. (۲۱) نمودیم و خالک و خاشاک بدان زنبیل برون می بردیم
دانه میوز (۲۲) H. n. (۲۳) یک دینار (۲۴) از آن (۲۵) سخت تر (۲۶) کی (۲۷)
تا (۲۸) نمی کشت (۲۹) و آن نیز در باقی کردند (۳۰) کی (۳۱) و (۳۲)
برسید (۳۳) برهنه سر و پای (۳۴) ما (۳۵) H. n. 206. (۳۶) اوره (۳۷) در (۳۸)

این آیت روحانیان را درست آید و آن مقام باز بین است پس آن همه
 جهدها و طاعتها^۱ و عبادتها^۲ و سفرها و خطرهای^۳ و رنجها^۴ و رسوایها
 و مذلتها این همه یگان یگان بدید می آید و بدان گذرش می دهند اول
 بدر توبه اش در آوند تا توبه کند و خصم را بخشود گرداند^۵ و بذلت
 نفس مشغول شود همه رنجها^۶ در بدید و بدان قدر^۷ که می تواند^۸
 راحتی بخلق می^۹ رساند پس بانواع طاعات^{۱۰} مشغول شود شب بیدار
 و روز کزنده^{۱۱} حق گزار شریعت^{۱۲} گردد و هر روز جهدی دیگر پیش
 گیرد^{۱۳} و بر خود چیزها^{۱۴} واجب کند^{۱۵} و ما^{۱۶} این همه کردیم و^{۱۷} در ابتدا^{۱۸}
 کار هتده چیز بر خود واجب کردیم و^{۱۹} بدان هتده وضعیت^{۲۰} هتده
 هزار عالم از خود بچشم^{۲۱} روزه^{۲۲} بر^{۲۳} دوام داشتیم و از لقمه حرام برهیز
 کردیم ذکر بر دوام گفتیم شب بیدار بودیم و^{۲۴} بهلو بر زمین نهادیم خواب
 جز^{۲۵} نشنه نکردیم و^{۲۶} روی بقبله نشینیم و^{۲۷} تکبیر نزدیم و^{۲۸} در هیچ
 کودک آمد^{۲۹} ننکرینیم و^{۳۰} در محرمات ننکرینیم^{۳۱} خلق انسان بستیم
 و^{۳۲} کدایی نکردیم^{۳۳} فایع بودیم و^{۳۴} در تسلیم و^{۳۵} نظاره بودیم بیوسته در
 مسجد نشینیم و^{۳۶} در بازارها نشدیم که رسول صلی الله علیه و سلم گفته
 بود^{۳۷} بلیدترین مواضع^{۳۸} بازارست و باکترین جایها مسجدست و^{۳۹} هر چه
 می کردیم در آن منابع رسول^{۴۰} صلی الله علیه و سلم بودیم و هر^{۴۱}
 شباروزی ختم^{۴۲} کردیم در بینایی کور بودیم^{۴۳} و^{۴۴} در شنوایی کر بودیم

۱) او. ۲) حضرها ۳) دورها ۴) کنز ۵) درو ۶) تواند ۷) همه روز جهد دیگرش گیرد ۸) او. ۹) طاعتها ۱۰) او. ۱۱) ج. ۳۰۰. ۱۲) بیداز ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او. ۳۸) او. ۳۹) او. ۴۰) او. ۴۱) او. ۴۲) او. ۴۳) او. ۴۴) او.

ما خرقه از دست ابو عبد الرحمن سلی دارد و او از دست ابو القاسم^۱
 نصرآبادی و او از دست سلی^۲ و سلی^۳ از دست جنید و او از دست
 سری سقطی و او از دست معروف کرخی و او از دست جعفر صادق
 و او از دست بدر خویش محمد باقر و او از دست بدر خویش
 علی بن المحمّد^۴ زین العابدین^۵ و او از دست بدر خویش امیر
 المؤمنین حسین و او از دست بدر خویش امیر المؤمنین علی بن
 ابی طالب رضی الله عنهم اجمعین^۶ و او از دست مبارک مصطفی صلوات
 الله و سلامه علیه^۷ چون شیخ ما خرقه فرا گرفت تا^۸ بیش بیر ابو
 الفضل حسن^۹ آمد^{۱۰} ابو الفضل گفت اکنون نام شد با مینه باید
 شد و خلق را بخدای خواندن و بند دامن^{۱۱} و براه حق^{۱۲} دلالت کردن^{۱۳}
 شیخ ما^{۱۴} بحکم اشارت بیر بمینه^{۱۵} آمد و دران ریاضتها و مجاهدتها بیفزود
 و بدانک بیر گفته بود تمام شد بنده نکرد^{۱۶} و هر روز در مجاهدت
 و عبادت می افزود^{۱۷} و درین کت شیخ را قبول خلق^{۱۸} بدید آمد
 چنان که^{۱۹} بر لفظ مبارک او^{۲۰} رفته است ذکر بعضی ازان در مجلسی^{۲۱} و آن
 اینست که روزی شیخ ما را قدس الله روحه العزیز^{۲۲} سؤال کردند ازین
 آیت که ثم^{۲۳} ردوا الی الله مولیهم الحق شیخ ما^{۲۴} گفت قدس الله روحه^{۲۵}

شیخ را خرقه بوشد و این روایت ضعیف است و روایت درست آنست (۱)
 که شیخ قدس الله روحه العزیز در مدّت حیوة بیر ابو الفضل بر ریاضت
 و مجاهدت مشغول بود و خرقه فرا نگرفت چون بیر ابو الفضل بر رحمت
 حق تعالی بیوست شیخ ما بیش عبد الرحمن سلی شد و خرقه از وی
 او (۲) K. z. 206. (۳) ز (۴) القسم (۵) او. (۶) فرا گرفت پس شیخ
 صلی الله علیه و سلم (۷) او. (۸) او. (۹) او. (۱۰) H. z. 1894. (۱۱) H. z. 500. (۱۲) H. z. 1894. (۱۳) H. z. 1894. (۱۴) H. z. 1894. (۱۵) H. z. 1894. (۱۶) H. z. 1894. (۱۷) H. z. 1894. (۱۸) H. z. 1894. (۱۹) H. z. 1894. (۲۰) H. z. 1894. (۲۱) H. z. 1894. (۲۲) H. z. 1894. (۲۳) H. z. 1894. (۲۴) H. z. 1894. (۲۵) H. z. 1894.

بود از حق تعالی ولیکن^۱ بنداشتم که آن جمله^۲ ما می کنیم فضل او آشکارا گشت و^۳ بها نمود که آن نه جانت و آن همه توفیق حقست و فضل او از آن توبه کردیم و معلوم ما گشت که آن همه محض بندار بودست^۴ اکنون اگر تو کویی که من این راه نروم که بندارست کویم^۵ این ناکردنت بندارست^۶ تا این همه بر تو کفر نکند آن^۷ بندار بتو نماید تا شرع را سبزی نکنی^۸ بنداشت بدید نباید که بنداشت در دین بود^۹ و دین از شرع بود^{۱۰} ناکردن کفرست و کردن و دیدن شرک تو هست و او هست دو هست^{۱۱} شرک بود خود را از میان بر باید^{۱۲} گرفت مارا نشستی بود^{۱۳} و از آن^{۱۴} نشست عاشق فناء خود بودیم^{۱۵} نوری بدید آمد که ظلمت هستی مارا ناجیز کرد خدای عز و جل^{۱۶} مارا^{۱۷} بها نمود که^{۱۸} آن نه تو بودی و این نه تویی آن^{۱۹} توفیق ما بود و این^{۲۰} فضل ماست همه خداوندی و نظر عنایت ماست تا^{۲۱} جان شدیم^{۲۲} که می^{۲۳} حصفیم بیت

همه جمال تو نیم جو چشم^{۲۴} باز کنم * همه تنم دل گردد جری با تو راز کنم حرام دارم با دیگران سخن حصفن * کجا حدیث تو آمد سخن دراز کنم بس^{۲۵} چندان قبول بدید آمد از خلق که مریدان می آمدند و توبه می کردند و همسایگان نیز از حرمت ما خسر نمی نمودند و کار^{۲۶} بجایی رسید که پوست خربزه^{۲۷} که^{۲۸} از دست بیفکنند بی^{۲۹} بد بیست دینار می خریدند و بکروز ما می رفتیم^{۳۰} بر شور نشسته^{۳۱} آن شور نجاست افکند مردمان^{۳۲} از راه تبرک^{۳۳} فراز آمدند و آن نجاست^{۳۴} بر داشتند و در^{۳۵} سر

۱) 167^a. ۲) و بداشتم که آن همه بنده را بوده است ۳) on. ۴) ما ۵) ۳۰۵. ۶) است ۷) بس از شروع ۸) تکریدی ۹) این ۱۰) R. a. 32^a. ۱۱) on. ۱۲) تویی این ۱۳) کی ۱۴) غرا ما ۱۵) ۳۰۵. ۱۶) شذیم ۱۷) دران ۱۸) on. ۱۹) ما ۲۰) ۳۰۵. ۲۱) on. ۲۲) K. a. 32^b. ۲۳) دیده ۲۴) کی هستی ۲۵) ما ۲۶) آن ۲۷) بر ۲۸) آرا ۲۹) on. ۳۰) و ۳۱) ۳۰۵. ۳۲) می شذیم ۳۳) می افکندیم ۳۴)

و در گویایی کنک بودیم یکسال^۱ با کس سخن^۲ نکفتیم نام دیوانگی بر
 ما نهادند^۳ و ما^۴ روا داشتیم حکم این خبر را که لا یکل^۵ ایسان العبد
 حَتَّى یُظَنَّ أَنَّهُ مَجْنُونٌ هرچه نبشته بودیم یا شونده که مصطفی
 صلی الله علیه و سلم^۶ آن کردست^۷ با فرموده همه بجای آوردیم تا آنجا^۸
 که نبشته بود^۹ که در حرب احد^{۱۰} مصطفی را صلی الله علیه و سلم بر
 پای^{۱۱} جراحتی رسیده بود وی^{۱۲} بر سر انگشتان پای بایستاد و اوراد بگزارد
 که^{۱۳} قدم بر زمین نتوانست نهاد ما بحکم متابعت بر سر انگشتان پای
 بایستادیم و چهارصد رکعت نماز بگزاردیم و حرکات ظاهر و باطن را
 بر حکم^{۱۴} سنت راست کردیم چنانکه عادت طبیعت کشت و هرچه شنیده
 بودیم و در کتابها دیده که^{۱۵} فرشتگان آن^{۱۶} کنند^{۱۷} و یا درانند^{۱۸} جمله
 بکردیم تا شنیده بودیم و در کتب یافته که خدای تعالی را^{۱۹} فرشتگانند^{۲۰}
 که^{۲۱} سرنگون عبادت کنند ما نیز موافقت ایشانرا^{۲۲} سر بر زمین نهادیم
 و آن موفقه^{۲۳} مادر ابو^{۲۴} ظاهر را کفیم^{۲۵} تا برشته انگشت پای^{۲۶} ما بسجی
 باز بست و در خانه بر^{۲۷} ما نیست^{۲۸} ما می کفیم بار خدایا^{۲۹} مارا ما نمی
 باید^{۳۰} مارا از ما نجات ده و خشن ابتدا کردیم^{۳۱} چون بدین آیت رسیدیم
 که فسیکفیکم الله و هو السميع العليم^{۳۲} خون از جشماه^{۳۳} ما بیرون
 آمد و نیز از خود خبر نداشتیم بس کارها^{۳۴} بدل کشت و ازین^{۳۵} جنس
 ریاضها که ازان عبادت بتوان کرد^{۳۶} بر ما گذر کرد^{۳۷} و دران تأییدها و توفیها

کرده (۱) لا یعلم: И на волю: کمال (۲) (۳) (۴) (۵) (۶) (۷) (۸) (۹) (۱۰) (۱۱) (۱۲) (۱۳) (۱۴) (۱۵) (۱۶) (۱۷) (۱۸) (۱۹) (۲۰) (۲۱) (۲۲) (۲۳) (۲۴) (۲۵) (۲۶) (۲۷) (۲۸) (۲۹) (۳۰) (۳۱) (۳۲) (۳۳) (۳۴) (۳۵) (۳۶) (۳۷)

شیخ ما^۱ بجزار رحمت^۲ حق سبحانه^۳ و تعالی انتقال کردند و شیخ را
 بندی که از جهت رضای ایشان بر راه بود^۴ بر خاست^۵ روی بیابانی^۶
 که میان مینه و باورد^۷ و مرو و سرخس است فرو نهاد^۸ و مدت هفت
 سال در آن بجاهدت و ریاضت مشغول بود^۹ کی هیچ کس او را ندید الا
 ما شاء الله تعالی و هیچ کس ندانست کی درین هفت سال طعام او چه
 بود و ما از میران خویش^{۱۰} شنیده ایم و در افواه خاص و عام^{۱۱} ولایت ما
 معروف گشته بود^{۱۲} کی^{۱۳} درین هفت سال شیخ ما^{۱۴} قدس الله روحه
 العزیز^{۱۵} دران بیابان سرگر و طاق^{۱۶} و خار می خورده است^{۱۷} و آورده اند
 که روزی شیخ ما^{۱۸} قدس الله روحه العزیز^{۱۹} بعد از آنک حالت او^{۲۰} بدان
 درجه رسیده بود که مشهورست بر در مشهد مقدس^{۲۱} عمره^{۲۲} الله نشسته بود و
 مریدی از مردان شیخ سر خربزه شیرین بگارد^{۲۳} بر می گرفت و در شکر
 سوده^{۲۴} می گردانید تا شیخ می خورد^{۲۵} یکی از منکران این حدیث بر^{۲۶} آنچه
 بگذشت گفت ای شیخ^{۲۷} این که این ساعت می خوری چه طعم می^{۲۸}
 دارد و آن سرگر و طاق و خار که می خوردی هفت سال دران بیابان^{۲۹}
 چه طعم داشت^{۳۰} و کدام خوشترست شیخ ما^{۳۱} گفت قدس الله روحه العزیز^{۳۲}
 که هر دو طعم وقت دارد یعنی که^{۳۳} اگر وقت را صفت بسط بود آن سرگر
 و خار^{۳۴} ازین خوشتر^{۳۵} باشد و اگر حالت را صورت قبض باشد که^{۳۶} الله
 یقبض^{۳۷} و بیبط و آنچه^{۳۸} مطلوبست در حجاب این شکر ناخوشتر از^{۳۹} خار
 بود و شیخ ما^{۴۰} قدس الله روحه العزیز^{۴۱} از اینجا گفته است که هر که باول

است (۱) نهاد (۲) در (۳) و (۴) شیخ (۵) باری (۶) است (۷) طاق (۸) سر. II ج. ۱. ۱۸۸۹. (۹) که (۱۰) عوام (۱۱) خود (۱۲) که (۱۳)
 می خورده و (۱۴) سرگارد (۱۵) سر. II ج. ۱. ۸۴۸. (۱۶) می خورد (۱۷) سر. (۱۸) سر. (۱۹) سر. (۲۰) سر. (۲۱) سر. (۲۲) سر. (۲۳) سر. (۲۴) سر. (۲۵) سر. (۲۶) سر. (۲۷) سر. (۲۸) سر. (۲۹) سر. (۳۰) سر. (۳۱) سر. (۳۲) سر. (۳۳) سر. (۳۴) سر. (۳۵) سر. (۳۶) سر. (۳۷) سر. (۳۸) سر. (۳۹) سر. (۴۰) سر. (۴۱) سر.

و روی می مالیدند پس ازان ^۱بیا نمودند که آن ^۲ما نبودیم ^۳آواز آمد
از گوشه مسجد که اولم بکف بریک ^۴نوری در سینه ما بدید آمد و بیشتر
همچابها بر خاست هرکه مارا قبول کرده بود از خلق رد کرد تا بدانجا
که بقاضی شدند و بکافری بر ما گواهی دادند و بهر زمین که ^۵ما در
شدیم ^۶گفتندی از شومی این مردست که ^۷درین زمین نبات نس روید
تا روزی در مسجد نشسته بودیم ^۸زنان بر بام آمدند و نجاست بر ما بلشیدند
و آواز می آمد که اولم بکف بریک ^۹و تا ^{۱۰}جماعتیان از جماعت ^{۱۱}باز
ایستادند ^{۱۲}که تا این مرد دیوانه در مسجد باشد ما بجماعت نشویم ^{۱۳} و ما ^{۱۴}

می گفتیم بیت

تا شیر بدم شکار من بود بلند * بیروز بدم بهره کردم آهنگ

تا عشق ترا ببر در آوردم تنک ^{۱۵} * ازیشه برون کرد مرا روبه تنک

با این همه ازان ^{۱۶}حالت قبضی ^{۱۷}بیا ^{۱۸}در آمد بران نیت جامع قرآن باز
کردیم ^{۱۹}این آیت بر آمد که ^{۲۰}وَنبَلِّغُكُمْ بِالرَّحْمَةِ وَالتَّحْيِيرِ قِتْنَةً وَ الِنَا تُرْجَعُونَ
گفت این همه بلاست که ^{۲۱}در راه تو می آیم اگر خیرست بلاست و اگر
شرست بلاست بخیر و شر غرو ^{۲۲}مآی و با ما ^{۲۳}صعود ^{۲۴}بس ازان ^{۲۵}بیز ما ^{۲۶}
در میان نبودیم همه فضل از بود ^{۲۷}بیت ^{۲۸}

امروز بهر ^{۲۹}حال که بغداد بخاراست * کجا میر خراسانست بیروزی آنجاست
و صلی الله علی محمد و آله اجمعین ^{۳۰}این فصل در اثنای مجلسی ^{۳۱}بر
لفظ مبارک ^{۳۲}شیخ ^{۳۳}ما رفت ^{۳۴}و در اثنای آن احوال ^{۳۵}بدر و مادر ^{۳۶}

در شدم (۱) رسید (۲) سورة 41, آیه 58. (۳) آوازی (۴) نمودگی (۵)

بایستادند (۶) جماعتی از مسجد (۷) E. x. 884. (۸) II x. 187b. (۹) نروید (۱۰) ع. (۱۱)

Другом, поод- (۱۲) ع. (۱۳) نیایم و نماز درین مسجد تکراریم (۱۴) وی گفتند
سورة 21, آیه 66. (۱۵) من (۱۶) بر ما (۱۷) کوفتیم و (۱۸)

مجلس (۱۹) بس (۲۰) K. x. 88b. (۲۱) ع. (۲۲) ما نیز (۲۳) ع. (۲۴) کی (۲۵)

مادر و بدر (۲۶) حال (۲۷) رفت است (۲۸) زبان (۲۹)

حاصل^۱ آمد بسیار خدمتها^۲ بندیده باید کرد^۳ و خطر جان ارتکاب^۴ نمود^۵ تا بادشاه^۶ بر وی اعتماد افتد چون بادشاه بر وی اعتماد فرمود و محلّ قربت و منزلت^۷ صاحب سړی اوزانی داشت اکنون آن همه خدمتها^۸ سخت^۹ و خطرهای جان^{۱۰} در باقی شد اکنون همه کرامت^{۱۱} و نصبت^{۱۲} و قربت و آسایش بود و انواع لذت و راحت روی نابد و این شخص را هیچ خدمت نماند الا ملازمت حضرت بادشاه که البته بک طرفه العین شب و روز^{۱۳} از درگاه غایب نتواند بود تا بهر^{۱۴} وقت که^{۱۵} بادشاه او را طلب فرماید یا سړی گوید یا شرف مجاوره اوزانی دارد او^{۱۶} حاضر باشد و این مراتب سخت روشنست و قیلس برین عظیم ظاهر و شیخ^{۱۷} "ما قدس الله^{۱۸} روحه العزيز^{۱۹}" گفت بهر وقت که مارا اشکالی بودی در شب بنزدیک میر^{۲۰} ابو الفضل حسن شدیدی^{۲۱} و آن اشکال^{۲۲} حل کردی و هم در شب بجایگاه خویش^{۲۳} آمدی چون هفت سال برین صفت دران بیابان مقام کرد بعد ازان بهینه^{۲۴} آمد شیخ ما^{۲۵} گفت قدس الله روحه العزيز^{۲۶} بعد ازان مارا^{۲۷} تقاضا شیخ ابو العباس قصاب بدید آمد که بقیّت مشایخ بود و میر ابو الفضل حسن^{۲۸} رحمة الله علیه^{۲۹} مرحمة خدای رسیده بود^{۳۰} و مارا^{۳۱} در مدت حیات میر هر اشکالی^{۳۲} کی بودی^{۳۳} با وی رجوع کردی چون وی در نقاب خالک^{۳۴} شد اشکال مارا^{۳۵} هیچ کس معین^{۳۶} نبود الا شیخ ابو العباس قصاب و شیخ ما^{۳۷} ابو سعید^{۳۸} قدس الله روحه العزيز^{۳۹} هیچ کس را از مشایخ^{۴۰} مطلق نخواندی^{۴۱} الا شیخ ابو العباس قصاب را^{۴۲} و ابو الفضل

۱) حاصل ۲) او. ۳) او. ۴) ارتکابها باید بود ۵) او. ۶) بادشاه

۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او. ۳۸) او. ۳۹) او. ۴۰) او. ۴۱) او. ۴۲) او.

۴) او. ۵) او. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او. ۳۸) او. ۳۹) او. ۴۰) او. ۴۱) او. ۴۲) او.

۴) او. ۵) او. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او. ۳۸) او. ۳۹) او. ۴۰) او. ۴۱) او. ۴۲) او.

۴) او. ۵) او. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او. ۳۸) او. ۳۹) او. ۴۰) او. ۴۱) او. ۴۲) او.

۴) او. ۵) او. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او. ۳۸) او. ۳۹) او. ۴۰) او. ۴۱) او. ۴۲) او.

۴) او. ۵) او. ۶) او. ۷) او. ۸) او. ۹) او. ۱۰) او. ۱۱) او. ۱۲) او. ۱۳) او. ۱۴) او. ۱۵) او. ۱۶) او. ۱۷) او. ۱۸) او. ۱۹) او. ۲۰) او. ۲۱) او. ۲۲) او. ۲۳) او. ۲۴) او. ۲۵) او. ۲۶) او. ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. ۳۰) او. ۳۱) او. ۳۲) او. ۳۳) او. ۳۴) او. ۳۵) او. ۳۶) او. ۳۷) او. ۳۸) او. ۳۹) او. ۴۰) او. ۴۱) او. ۴۲) او.

مارا^۱ دید صدیقی گشت و هر که باختر^۲ دید زندیقی گشت^۳ یعنی که^۴ در اول
حالت مجاهدت و رباط بود و چون مردمان بیشتر ظاهرین و صورت برستند
آن^۵ و ندکانی می دیدند و آن جهدها در راه حق مشاهده می کردند
صدفشان^۶ درین راه زیادت می گشت و درجه صدیقان می یافتند و
در آخر روزگار مشاهده بود و وقت آنک^۷ ثمره آن مجاهدتها حاصل
آمده باشد و کشف تمام^۸ روی نموده که بزرگان گفته اند المشاهدات^۹
مؤاریث الجهادات و هراینه اینجا^{۱۰} حالت رفاهیت و نعم بود^{۱۱} هر که این
حالت می دید و^{۱۲} ازان حالت اول بی خبر بود انکاری کرد بر آنچه^{۱۳} حق
بود و هر که حق را منکر بود زندیق باشد و در شاهد این را دلایل
بسیارست و ازان جمله یکی آنست که کسی^{۱۴} قصد خدمت^{۱۵} پادشاهی کند و
از وی قربت و همیشی و صاحب سرب^{۱۶} آن پادشاه در دل او متعین^{۱۷}
گردد هراینه تا بدان مرتبه رسد انواع مشقتها^{۱۸} تحمل باید کرد و بر^{۱۹} آن
درگاه^{۲۰} بلاها و رنجها^{۲۱} باید دید^{۲۲} و کرسکیها^{۲۳} و سرما و گرمای سفر و حضر
کشید^{۲۴} و از کس و از^{۲۵} ناکس^{۲۶} اینها^{۲۷} و جفاها^{۲۸} شنید و برین^{۲۹} همه
صبر باید کرد و ثابت نمود و این همه مشقتها^{۳۰} و رنجها^{۳۱} بروی^{۳۲} تازه و
طبع خوش^{۳۳} فرا ستند^{۳۴} و در برابر هر جفایی خدمتی کرد و دشمنی را
به دعا و ثنا بگفت^{۳۵} تا وقتی که بدان مرتبه بزرگ^{۳۶} و آن منصب رفیع رسد^{۳۷}
و چون بشریف قبول پادشاه مشرف گشت و شرف^{۳۸} و قربت دران حضرت

صدفهاشان (۱) K. 1. 84b. (۲) ON. (۳) شد (۴) مارا (۵) ۲۰۶. (۶) ما (۷)
ON. (۸) II. 1. 188b. (۹) آنچه (۱۰) المشاهدة (۱۱) ON. (۱۲) ON. (۱۳)
K. 1. 55a. (۱۴) در (۱۵) مشقتها (۱۶) مکن (۱۷) چون (۱۸) ۲۰۶. (۱۹) آنچه (۲۰)
ON. (۲۱) حضر و سفر (۲۲) برهنگیها (۲۳) ۲۰۶. (۲۴) کشید (۲۵) رنجها و بلاها (۲۶)
باید ستند (۲۷) خوش طبعی (۲۸) ON. (۲۹) بدین (۳۰) باید (۳۱) ۲۰۶. (۳۲) ON. (۳۳)
باید و از هزار هزار کس که این همه بجای آورد بکن (۳۴) برسد (۳۵) ۲۰۶. (۳۶) ON. (۳۷)
ON. (۳۸) عکس بدین مرتبه برسد یا ند

حسن را شیر خواندی چه^۱ او بپر صحبت شیخ^۲ ما بودست^۳ و شیخ ما^۴
 گفت بس ما^۵ قصد آمدن کردیم بجانب باورد و نسا بیرون^۶ شدیم که
 اندیشه زیارت تربت مشایخ می بود و احمد بنجار و محمد فضل با ما بودند
 و محمد فضل از اول تا آخر مرید و رفیق شیخ ما^۷ بودست و در
 صحبت وی و خاکس نزدیک^۸ خاک بپر^۹ ابو الفضل حسن^{۱۰} است برخص
 شیخ ما^{۱۱} گفت هر سه رفیق تا^{۱۲} باورد و از آنجا از سوی دره کز قصد
 شاه مینه^{۱۳} کردیم و آن دیهراست^{۱۴} از روستای دره کز باوردیان آنرا^{۱۵}
 شامینه گفتندی بیش ازین چون شیخ ما آنجا رسید و زیارت بپر ابو
 علی جوحی^{۱۶} که خاکس آنجاست بجای آورد برسد که^{۱۷} این دهرا^{۱۸} چه
 گویند گفتند^{۱۹} شامینه شیخ^{۲۰} گفت این ده را^{۲۱} شاه مینه^{۲۲} باید خوانند از آن
 وقت باز آن دهرا^{۲۳} شاه مینه خوانند تبرک لفظ شیخ را^{۲۴} و اشارت شریف
 او را و شیخ ما گفت قدس الله روحه العزیز^{۲۵} قصد زیارت تربت بپر بو^{۲۶}
 علی^{۲۷} کردیم و اندیشه در بیش بود چون بنزدیک تربت وی رسیدیم جویی
 آب بود و سنگی بر لب آن جوی بران سنگ وضو ساختیم و دو رکعت
 نماز بگزاردیم^{۲۸} کودکی دیدیم^{۲۹} که گاوی راند^{۳۰} و زمین هم شورید و بیری
 با کناری اوزن نیم می باشد چون مدهوشی و هر ساعتی روی سوی این
 تربت کردی و نعره بزدی ما را در سینه اضطرابی^{۳۱} بدید آمد از آن بپر
 بس^{۳۲} آن بپر^{۳۳} بیامد و بر ما سلام کرد و گفت باری ازین^{۳۴} بر نتوانی داشت
 کفیم^{۳۵} انشاء الله تعالی^{۳۶} گفت^{۳۷} این ساعت بردل ما گذرد^{۳۸} که اگر^{۳۹}

۱) سن. ۲) بوذ ۳) سن. ۴) سن. ۵) سن. ۶) بیرون ۷) سن.
 ۸) دهیت ۹) مینه ۱۰) سن. ۱۱) سن. ۱۲) سن. ۱۳) سن. ۱۴) سن. ۱۵) سن.
 ۱۶) گفت ۱۷) دیهرا ۱۸) گفت ۱۹) ? Тога на рук. ۲۰) و آبورد را ۲۱) سن.
 ۲۲) سن. ۲۳) سن. ۲۴) سن. ۲۵) شاه مینه ۲۶) سن. ۲۷) سن. ۲۸) سن.
 ۲۹) سن. ۳۰) سن. ۳۱) سن. ۳۲) سن. ۳۳) سن. ۳۴) سن. ۳۵) سن.
 ۳۶) سن. ۳۷) سن. ۳۸) سن. ۳۹) سن.

و کرم خویش و ببرکات^۱ تربتهام^۲ مشایخ ماضی قدس الله ارواحهم و بهمتهم^۳
 مشایخ و عزیزان مانده کشرهم^۴ الله و ادام برکاتهم آن بلا دفع شدست^۵
 هنوز درین خاک^۶ درین عهد که^۷ قحط دین و نایافتن مسلماتین^۸ خاصه^۹
 در خراسان و از تصوف و طریقت نه اسم مانده است^{۱۰} و نه رسم^{۱۱} و نه
 ۵ قال اینجا مشایخ نیکو روزگار و صوفیان آراسته باوقات و حالات سخت بسیار
 باقی اند^{۱۲} کی باقی مانند انشاء الله سالهاه^{۱۳} بسیار^{۱۴} لاجرم اثر بهم برزقون^{۱۵}
 و بهم یفطرون^{۱۶} هر چه ظاهرتر بدید می آید و بسیار عزیزان پوشیده درین
 ولایت مفیم اند که در بسیار^{۱۷} ولاینها یکی ازان یافته نشود اگر چه بیشتر
 اولیایی تحت قبایی لا بعرفهم^{۱۸} غیر می محجب اند از ابصار عوام^{۱۹} لما آثار روزگار
 ۱۰ و برکات انفس ایشان سخت بسیارست و ظاهر بس شیخ احمد نصر
 که^{۲۰} در خانقاه سرلوی بود^{۲۱} و صومعه^{۲۲} داشت درین خانقاه که آنرا امروز
 خانه شیخ می گویند سر ازان^{۲۳} صومعه بیرون صگرد^{۲۴} و جع متصوفه
 در صفة^{۲۵} که^{۲۶} در این صومعه^{۲۷} است نشسته بودند گفت هر که را^{۲۸} می باید که
 شاهباز طریقت را در باید^{۲۹} اینک می گذرد بیسه^{۳۰} باید شد تا^{۳۱} او را اینجا
 ۱۵ در باید^{۳۲} شیخ ما^{۳۳} گفت قدس الله روحه العزیز که چون^{۳۴} بنا رسیدیم^{۳۵}
 قصد بیسه^{۳۶} کردیم^{۳۷} که زیارت تربت^{۳۸} احمد علی^{۳۹} بود بر پیش^{۴۰} و این
 بیسه^{۴۱} دهی است بر دوفرستی شهر^{۴۲} نسا و این^{۴۳} تربت شیخ احمد^{۴۴}
 علی نسوی^{۴۵} آنجاست و او از مشایخ^{۴۶} خراسان بودست و مرید شیخ ابو^{۴۷}

مانده (۶) E. n. ۱۹۹^a (۷) عهد ۱۰۰۶ (۸) حال (۹) کرده است جده (۱۰) برکات (۱)
 کی (۱۲) او. (۱۳) بیشتر (۱۴) یفطرون (۱۵) او. (۱۶) و نه حال ۱۰۰۶ (۱۷)
 دران صفة: K صفة; Надъ строковъ, другою рукою: کی (۱۸) (۱۹) П. л. ۱۹۱^a.
 او. (۲۱) به بند (۲۲) E. n. ۳۹^b (۲۳) بیسه (۲۴) به بند (۲۵) هر که را (۲۶)
 تربتس اینجا بود (۲۷) زیارت (۲۸) بیسه (۲۹) و ۱۰۰۶ (۳۰) رحمة الله علیه (۳۱)
 Надъ строковъ: (۳۲) او. (۳۳) بن ۱۰۰۶ (۳۴) او. (۳۵) بیسه (۳۶)
 بو (۳۷) مشایخ K: مشایخ

موضع که اکنون خانقاه است اشارت فرمود و خطی کرد آن در کشید که
 چندین باید ساخت دیگر روز بامداد^۱ استاد یو^۲ علی بر خاست و بدان
 موضع آمد آن خط که مصطفی صلوات الله علیه در^۳ کشیده بود
 بر زمین همچنان^۴ ظاهر بود و همکنان بدیدند و استاد هم بران خط
 که مصطفی صلوات الله علیه در کشیده بود دیوار خانقاه و آن بقعه^۵
 متبرک بنا نهاد^۶ و تمام کرد و بعد از آن اقدام مبارک^۷ بسیار مشایخ و عزیزان
 بدان بقعه^۸ رسید و اساس^۹ آن امروز باقیست و ظاهر و در کورستان
 بر آن^{۱۰} کوه که بهلوی آن^{۱۱} خانقاه است تربت چهارصد بیرست که^{۱۲} از کبار
 مشایخ بوده اند^{۱۳} و مشاهیر اولیا و بدین سبب صوفیان نارا شام کوچک
 گویند^{۱۴} یعنی چندانگ بشام تربت انبیاست صلوات الله علیهم اجمعین^{۱۵}
 بنا تربت اولیاست قدس^{۱۶} الله ارواحهم و خاک نا خاکی^{۱۷} سخت^{۱۸}
 عزیز^{۱۹} و بزرگوار و بیوسته^{۲۰} بوجود مشایخ کبار و اصحاب کرامات و ارباب
 مقامات آراسته و مشایخ گفته اند^{۲۱} می باید که هر کجا که^{۲۲} در خراسان بلایی
 و فتنه باشد و خواهد بود روی بنا نهاد^{۲۳} و چون^{۲۴} بنا رسد هر آن
 منفع شود^{۲۵} و در^{۲۶} عهد ما بکرات^{۲۷} برای العین^{۲۸} این معنی^{۲۹} مشاهده کردیم^{۳۰}
 که درین مدت سی و اند سال که این فتنها و غارات و تاراج و کشتن
 و سوختن بوده است در خراسان^{۳۱} و هست هر بلا و فتنه که روی بنا
 نهاده است چون آنجا رسیده است حق سبحانه و^{۳۲} تعالی بکمال فضل

رسول علیه الصلوة (۱) on. (۲) ابو (۳) on. (۴) هم چنان بر زمین (۵) و السلام
 مشایخ بسیار (۶) نهاد (۷) on. (۸) بسیار (۹) on. (۱۰) در بقعه

on. (۱۱) این (۱۲) برابر K; برآ. P. (۱۳) آسایش (۱۴) در بقعه
 بس (۱۵) II n. 190b. (۱۶) K n. 88b. (۱۷) علیهم السلام (۱۸) گفته اند (۱۹)
 K; atomy slovy (۲۰) کجمن (۲۱) on. (۲۲) که (۲۳) on. (۲۴) است. (۲۵) on. (۲۶) است. (۲۷) on. (۲۸) on. (۲۹) on. (۳۰) on. (۳۱) on. (۳۲) on.

آنجا رسد البته نرسد و درین (۳۰) و برسد (۳۱) II n. 190b, drugoy rukon: (۳۲) on. (۳۳) کرده ایم (۳۴) on. (۳۵) این کرامات (۳۶) on.

خاک احمد علی مقام کرد و^۱ دیگر روز را^۲ حق تعالی شفا داده بود
و^۳ آنج رنج بود از وی بکلی^۴ زایل گشته بود^۵ چنانک در راه شهر بیای
خوبش بسیار رفت و بشهر آمد شیخ ما^۶ گفت زیارت تربت احمد علی^۷
بکردیم واقعه در پیش بود^۸ بدیه^۹ در شدیم تا بدیگر سوی^{۱۰} بیرون^{۱۱} شویم
بیری قصاب بر دوکالی^{۱۲} نشسته بود با بوستینی و گوشت بیش وی^{۱۳} آویخته
بیش ما باز آمد و مارا سلام گفت و شاگردی بر اثر ما بفرستاد تا بدید
که^{۱۴} کجا منزل کردیم^{۱۵} بر کنار آب مسجدی بود آنجا نزول کردیم و وضو
ساختیم و دو رکعت نماز کردیم^{۱۶} آن بیر آمد^{۱۷} و طعامی آورد^{۱۸} بنگار بردیم
چون فارغ شدیم آن بیر قصاب^{۱۹} گفت کسی هست که مسئله را^{۲۰} جواب
کرید با اشارت کردند برسید که شرط بندی چیست و شرط مزدوری
چست ما از^{۲۱} علم^{۲۲} جواب دادیم^{۲۳} گفت هیچ چیز دیگر^{۲۴} هست ما^{۲۵}
خاموش می نگریم آن بیر بهیست در ما^{۲۶} نظر کرد^{۲۷} و گفت با مطلقه
صحت مدار^{۲۸} یعنی که^{۲۹} علم ظاهر را طلاق داده^{۳۰} و^{۳۱} چون از تو سوال^{۳۲}
کردم^{۳۳} نخست از شرع جواب دادی چون آن علم را طلاق داده^{۳۴} باز
کرد آن^{۳۵} مکرد و آن حال چنان بود که^{۳۶} چون شیخ مارا^{۳۷} لقمان بیش
بیر ابو الفضل حسن برد^{۳۸} و^{۳۹} بیر^{۴۰} ابو الفضل حسن^{۴۱} شیخ را آن^{۴۲}
بجاهدتها و ریاضتها فرمود و^{۴۳} شیخ را از علم قال روی سوی حال^{۴۴} آورد
در اثناء آن^{۴۵} مجاهدات و ریاضات^{۴۶} چون شیخ را آن حالت روی نمود

علی بن احمد (۱) on. (۲) روز (۳) آن رنج بکلی (۴) on. (۵) در دوکان خود (۶) بیرون (۷) E. a. 40b. (۸) بدیه (۹) و 305. (۱۰) یامد (۱۱) و 306. (۱۲) معلوم کرد کی ما (۱۳) در پیش خود (۱۴) 306. (۱۵) شریعت 306. (۱۶) سر 306. (۱۷) مسئله (۱۸) on. (۱۹) بی آورد و (۲۰) on. (۲۱) دیگر چیزی هست از طریقت و سخن مشایخ جواب دادیم دیگر (۲۲) سوال (۲۳) E. a. 41b. (۲۴) on. (۲۵) مکن (۲۶) نگریم (۲۷) on. (۲۸) شیخ مارا چون (۲۹) با آن (۳۰) شیخ از عالم قالت روی بعالم حالت (۳۱) ریاضتها و حالتها (۳۲) on. (۳۳) 306. (۳۴) شیخ از عالم قالت روی بعالم حالت (۳۵) on. (۳۶) 306.

عشان حیری^۱ و شیخ ابو عبد الرحمن صلی در کتاب طبقات ائمه الصوفیه نام او محمد علیان نسوی می آرد لما در ولایت نسا با محمد علی معروفست^۲ و اورا حالات شریف و کرامات ظاهر بودست و ازان جمله یکی آنست کی چون^۳ شیخ ما^۴ قدس الله روحه العزیز ازان^۵ سفر باز آمد و اورا آن کارها بدید آمد بعد آن بدانی^۶ خواجه ابو طاهر را که مهین اولاد^۷ شیخ ما^۸ بود از جهت فام^۹ صوفیان بنا فرستاد چون خواجه ابو^{۱۰} طاهر بنا رسید^{۱۱} دردی در پای او بدید آمد^{۱۲} چنانک حرکت نی توانست کرد و شیخ مارا^{۱۳} در غیبت او در میهنه^{۱۴} سری در وجود آمد شیخ^{۱۵} اورا مظفر نام کرد و بحکم فراست و کرامت از درد پای خواجه ابو^{۱۶} طاهر باخبر بود^{۱۷} درویشی را بخواند و گفت بنا می^{۱۸} باید شد نزدیک^{۱۹} ابو^{۲۰} طاهر و شیخ بخواجه ابو^{۲۱} طاهر نامه نوشت^{۲۲} چنین بسم الله الرحمن الرحیم سَنَدُ عَضُدِكَ بِأَخِيكَ بَارِسِيهَ اسْتِ كَمَا وَبِرَا^{۲۳} رَجِي مِي بَاشِدْ اَزْ دَرْدِ بَای بِرْ خَلَاكْ اَحْمَدْ عَلِي بَایِدْ شَدْ بِيَسِهْ تَا اَنْ رَجْعْ زَايِلْ كَرْدَدْ اِنْشَاءَ اللّٰه تَعَالٰی^{۲۴} چون نامه شیخ^{۲۵} بخواجه ابو طاهر رسید قصد زیارت یسید^{۲۶} کرد و اورا^{۲۷} از شهر نسا^{۲۸} بحقه^{۲۹} بردند تا یسید^{۳۰} و يك شب بر سر

(۱) حیری (۲) Протезъ аткъа строзъ, на обрѣзанномъ волѣ, другою рукою,

безъ диакритическихъ точекъ: ذکر فی الطبقة الرابعة و منهم محمد بن علی

النسوی المعروف محمد بن علیان من كبار مشايخ نسا من قرية یسید من

جبله اصحاب... ابی عشان من اعلا المشايخ همة... الكرامات الظاهرة كان محفوظ...

ازین (۵) او. (۶) کجمن (۷) بقول محمد بن علیان امام اهل المعاص...

آمد (۱۱) بو (۱۲) اوام (۱۳) او. (۱۴) بو طاهر کی فرزند مهین (۱۵) مدتی (۱۶)

او. (۱۷) و (۱۸) بو (۱۹) و (۲۰) E. 2. 408. (۲۱) شیخ را (۲۲) او. (۲۳)

و السلم و (۲۴) کی لو (۲۵) نوشت (۲۶) بو (۲۷) بو نزدیک (۲۸)

بسید بردند (۲۹) او. (۳۰) P. 1. 191b. (۳۱) بحقه (۳۲) یسید (۳۳) او.

بافتیم^۱ تا بتفسیر حقائق رسیدیم^۲ آن زمان آنچه^۳ می خوانندیم از فاتحه
 کتاب در آمدیم بالبقرة^۴ وآل عمران و السآ و البآیة^۵ و الانصام رسیدیم
 اینجا که فل الله ثم ذرهم فی خوضهم بلبصون^۶ آنچه^۷ کتاب از دست بنهادیم
 هر چند ~~مکشیدیم~~ تا^۸ يك آیت دیگر^۹ بیش رویم^{۱۰} راه نیافتیم آن نیز از
 بیش بر گرفتیم و در آن^{۱۱} وقت که^{۱۲} شیخ ما^{۱۳} قدس الله روحه العزیز^{۱۴} کتابها
 دفن می کرد و^{۱۵} آن دوکان بر آورده بود و^{۱۶} کتب در آنجا نهاده و خالک
 بر زیر آن کتابها^{۱۷} می کرد بدر شیخ بابو ابو الخیر را خبر دادند^{۱۸} که^{۱۹} بیا که
 ابو سعید^{۲۰} هر چه از کتب تا این غایت نبشته بود و حاصل کرده و تعلیقاتها
 و هر چه آموخته است همه در زیر زمین می کند^{۲۱} و آب بر زیر^{۲۲} آن می راند
 بدر شیخ بیامد و گفت ای ابو سعید آخر این چیست که تو می کنی
 شیخ گفت یاد داری که آن روز^{۲۳} در دوکان تو آمدیم و سوال کردیم که
 درین خربطها چیست و درین ابانها چه در کرده^{۲۴} تو گفتی این^{۲۵} تو میدان
 بلخی^{۲۶} شیخ گفت^{۲۷} این تو مبائس مینگی است و در آن حال^{۲۸} که کتابها را
 در زیر خالک می کرد^{۲۹} روی بکتابها^{۳۰} کرد^{۳۱} و گفت^{۳۲} نعم الدلیل انت^{۳۳} و الاشتغال^{۳۴}
 بالدلیل بعد الوصول بحال و در میان سخن بعد از آن مدتی^{۳۵} بر زبان مبارک
 شیخ رفته است^{۳۶} رأس هذا الامر کس^{۳۷} الجبار^{۳۸} و خرق^{۳۹} الدفاتیر و نسیان
 العلوم و چون شیخ ما آن کتب دفن کرد و آن شاخ مورد بوی فرو برد
 و آب داد جمعی از بندگان شیخ ما را^{۴۰} گفتند ای شیخ اگر این کتابها^{۴۱}

۱) بافتیم ۲) رسیدیم ۳) آنچه ۴) البقرة ۵) السآ و البآیة ۶) بلبصون ۷) آنچه ۸) تا ۹) دیگر ۱۰) بیش رویم ۱۱) در آن ۱۲) وقت که ۱۳) ما ۱۴) قدس الله روحه العزیز ۱۵) و ۱۶) کتب در آنجا نهاده ۱۷) کتابها ۱۸) خبر دادند ۱۹) که ۲۰) ابو سعید ۲۱) می کند ۲۲) بر زیر ۲۳) در آن روز ۲۴) در کرده ۲۵) تو گفتی این ۲۶) بلخی ۲۷) گفت ۲۸) حال ۲۹) می کرد ۳۰) روی بکتابها ۳۱) کرد ۳۲) و گفت ۳۳) نعم الدلیل انت ۳۴) الاشتغال ۳۵) مدتی ۳۶) رفته است ۳۷) کس ۳۸) الجبار ۳۹) خرق ۴۰) ما را ۴۱) کتابها

۱) Оставилъ первоначальное зачирнутое членѣ, ۲) въ место котораго теперь поставлено только: ۳) آن مان ۴) K ۵) و آنک ۶) K ۷) آن مان ۸) K ۹) K ۱۰) K ۱۱) K ۱۲) K ۱۳) K ۱۴) K ۱۵) K ۱۶) K ۱۷) K ۱۸) K ۱۹) K ۲۰) K ۲۱) K ۲۲) K ۲۳) K ۲۴) K ۲۵) K ۲۶) K ۲۷) K ۲۸) K ۲۹) K ۳۰) K ۳۱) K ۳۲) K ۳۳) K ۳۴) K ۳۵) K ۳۶) K ۳۷) K ۳۸) K ۳۹) K ۴۰) K ۴۱) K

کی ۱) درین ۲) فرا بیش شویم ۳) که ۴) اینجا ۵) ما بده ۶) کس ۷) درین ۸) کس ۹) کس ۱۰) کس ۱۱) کس ۱۲) کس ۱۳) کس ۱۴) کس ۱۵) کس ۱۶) کس ۱۷) کس ۱۸) کس ۱۹) کس ۲۰) کس ۲۱) کس ۲۲) کس ۲۳) کس ۲۴) کس ۲۵) کس ۲۶) کس ۲۷) کس ۲۸) کس ۲۹) کس ۳۰) کس ۳۱) کس ۳۲) کس ۳۳) کس ۳۴) کس ۳۵) کس ۳۶) کس ۳۷) کس ۳۸) کس ۳۹) کس ۴۰) کس ۴۱) کس

۱۰) оп. ۱۱) оп. ۱۲) оп. ۱۳) доб. ۱۴) آن ۱۵) کردند ۱۶) بو ۱۷) II n. 192b. ۱۸) کس ۱۹) کس ۲۰) کس ۲۱) کس ۲۲) کس ۲۳) کس ۲۴) کس ۲۵) کس ۲۶) کس ۲۷) کس ۲۸) کس ۲۹) کس ۳۰) کس ۳۱) کس ۳۲) کس ۳۳) کس ۳۴) کس ۳۵) کس ۳۶) کس ۳۷) کس ۳۸) کس ۳۹) کس ۴۰) کس ۴۱) کس

۱۲) K n. 42b. ۱۳) оп. ۱۴) доб. ۱۵) کس ۱۶) کس ۱۷) کس ۱۸) کس ۱۹) کس ۲۰) کس ۲۱) کس ۲۲) کس ۲۳) کس ۲۴) کس ۲۵) کس ۲۶) کس ۲۷) کس ۲۸) کس ۲۹) کس ۳۰) کس ۳۱) کس ۳۲) کس ۳۳) کس ۳۴) کس ۳۵) کس ۳۶) کس ۳۷) کس ۳۸) کس ۳۹) کس ۴۰) کس ۴۱) کس

بدتی ۱) الاشتغال ۲) شیخ ۳) فرو کتابها ۴) در دکان بودی و ۵) کتابها ۶) حرف ۷) الجبار ۸) کس ۹) کس ۱۰) کس ۱۱) کس ۱۲) کس ۱۳) کس ۱۴) کس ۱۵) کس ۱۶) کس ۱۷) کس ۱۸) کس ۱۹) کس ۲۰) کس ۲۱) کس ۲۲) کس ۲۳) کس ۲۴) کس ۲۵) کس ۲۶) کس ۲۷) کس ۲۸) کس ۲۹) کس ۳۰) کس ۳۱) کس ۳۲) کس ۳۳) کس ۳۴) کس ۳۵) کس ۳۶) کس ۳۷) کس ۳۸) کس ۳۹) کس ۴۰) کس ۴۱) کس

۳۲) доб. ۳۳) оп. ۳۴) حرف ۳۵) الجبار ۳۶) کس ۳۷) کس ۳۸) کس ۳۹) کس ۴۰) کس ۴۱) کس

و لذت حالت بیافت هر چه از کتب خوانده بود و بنشده و جمع کرده
 جمله در زیر زمین بکرد و بر زیر آن^۱ دوکانی ساخت^۲ و شاخی مورد
 بدست مبارک خورش باز کرد و بر آن دوکان بر زیر آن کتابها^۳ فرو برد
 و آن شاخ بدنی اندک بگرفت و سبز گشت و درختی بزرگ شد با شاخه‌ها
 بسیار و از جهت تبرک^۴ دست مبارک^۵ شیخ^۶ اهل ولایت ما از جهت اطفال
 بوقت ولادت و از جهت^۷ گذشتگان بوقت تجهیز^۸ و تکفین^۹ بکار داشتندی
 و بولایتهای دور بردندی و بزرگان^{۱۰} عالم که بحکم زیارت^{۱۱} بینه آمدندی^{۱۲}
 از آن تبرک^{۱۳} زلفه کردند^{۱۴} و در عهد ما همچنان سبز و نیکو بود^{۱۵} تا بوقت
 این حادثه خراسان و قزرت غز^{۱۶} بر جلی بود و چون این واقعه بیفتاد
 و^{۱۷} سی و اند^{۱۸} سال شد^{۱۹} که هر روز برست^{۲۰} و هنوز تا کی بخواهد ماند^{۲۱}
 آن نیز^{۲۲} چون دیگر آثار مبارک^{۲۳} او^{۲۴} نماید و مندرس گشت و شیخ^{۲۵} مارا^{۲۶}
 در اثنای مجلس درین معنی کلمه^{۲۷} رفته است^{۲۸} شیخ^{۲۹} گفت بابتدا^{۳۰} که^{۳۱} این
 حالت مارا روی نمود^{۳۲} و^{۳۳} این حدیث بر ما کشاده گشت کتابها داشتیم^{۳۴}
 و جزوها داشتیم^{۳۵} و یک یک می کردانیدیم و می خواندیم و هیچ راحت
 نمی یافتیم از خدای عز و جل^{۳۶} درخواستیم که^{۳۷} یا رب^{۳۸} مارا از خواندن
 این علما^{۳۹} کشادگی نباشد^{۴۰} در باطن و بخواندن این^{۴۱} از تو خداوند^{۴۲} باز
 می مانم^{۴۳} مرا^{۴۴} سختی کن بجزی که در آن چیز ترا^{۴۵} باز یابم^{۴۶} تا ازین
 همه یاسام^{۴۷} با ما فضلی کرد^{۴۸} و آن کتابها از پیش بر گرفتیم و فراغتی

می بردند و (۵) بمده (۴) II n. 1928. (۳) بساخت (۲) کتابها (۱) ۱) ۲) ۳) ۴) ۵) ۶) ۷) ۸) ۹) ۱۰) ۱۱) ۱۲) ۱۳) ۱۴) ۱۵) ۱۶) ۱۷) ۱۸) ۱۹) ۲۰) ۲۱) ۲۲) ۲۳) ۲۴) ۲۵) ۲۶) ۲۷) ۲۸) ۲۹) ۳۰) ۳۱) ۳۲) ۳۳) ۳۴) ۳۵) ۳۶) ۳۷) ۳۸) ۳۹) ۴۰) ۴۱) ۴۲) ۴۳) ۴۴) ۴۵) ۴۶) ۴۷) ۴۸)

و شیخ ابو العباس را^۱ در خانقاه او^۲ در جماعت خانده^۳ در میان^۴ صوفیان زاویه کاهی بودست^۵ چون حظیره^۶ جهل و یکسال^۷ در آنجا نشسته بود در میان^۸ جمع و اگر شب^۹ درویشی نماز^{۱۰} افزودنی کردی گفتی ای بر تو بخصب که این^{۱۱} هر چه می کند برای شامی کند^{۱۲} چه او را این هیچ کار^{۱۳} نیست و بدین حاجتی ندارد و هرگز در آن^{۱۴} مدت که شیخ ما^{۱۵} پیش او بود ۵
 او را^{۱۶} این نکفت^{۱۷} و شیخ هر شب تا روز نماز کردی و بروز بیوسته روزه داشتی و شیخ ما^{۱۸} گفت هرگز ما را این^{۱۹} نکفت^{۲۰} که^{۲۱} بخصب و نماز مکن^{۲۲} چنانکه دیگرانرا گفتی و چون شیخ ما^{۲۳} پیش شیخ ابو العباس رسید شیخ ابو العباس شیخ ما را زاویه^{۲۴} خانه داد^{۲۵} برابر حظیره خویش و شیخ^{۲۶} شب در آنجا بودی و^{۲۷} بجاهدت مشغول بودی^{۲۸} و عواره چشم بر شکاف ۱۰
 در می داشتی و مراقبت احوال^{۲۹} شیخ ابو العباس می کردی یک روز شیخ ابو العباس قصد کرده بود و آن شب رک^{۳۰} بند از دستش باز شد و رکس کشاده گشت و دست و جامه^{۳۱} ابو العباس آلوده شد^{۳۲} از آن^{۳۳} حظیره بیرون^{۳۴} آمد و چون شیخ ما^{۳۵} ابو سعید بیوسته مترصد بودی خدمت ۱۵
 شیخ ابو العباس را^{۳۶} و متخصص احوال و مراقب^{۳۷} اوقات او بود^{۳۸} حالی بیرون دوید و پیش شیخ ابو العباس آمد^{۳۹} و دست او بشت و بست و جامه^{۴۰} شیخ ابو العباس از وی^{۴۱} ستد و جامه خویش^{۴۲} پیش شیخ ابو العباس داشت^{۴۳} شیخ در بوشید و با^{۴۴} سر زاویه آمد^{۴۵} و شیخ ابو

آنجا (۱) و ۲۰۶ (۲) بوده است (۳) ON. (۴) ON. (۵) العباس قصاب را (۶) که او این (۷) H. n. 448. (۸) بزر (۹) نمازی (۱۰) در شب (۱۱) نشست کی (۱۲) ON. (۱۳) ON. (۱۴) نک گفت (۱۵) ON. (۱۶) درین (۱۷) هیچ بکار بیوسته ۲۰۶ (۱۸) ما ۲۰۶ (۱۹) در ۲۰۶ (۲۰) او را (۲۱) ON. (۲۲) ON. (۲۳) برون (۲۴) ON. (۲۵) کشت (۲۶) ON. (۲۷) شیخ (۲۸) ON. (۲۹) ON. (۳۰) ON. (۳۱) پیش او دوید (۳۲) H. n. 41b. (۳۳) H. n. 108b. (۳۴) ON. (۳۵) بوزی (۳۶) شد (۳۷) باز (۳۸) نهاد و (۳۹) خورد (۴۰) ON. (۴۱) جامه از (۴۲)

بکسی دادی که او^۱ از آن فایده می‌گرفتی همانا^۲ بهتر بودی شیخ^۳ ما^۴ گفت
 آرَدْنَا فِرَاعَةَ الْقَلْبِ بِالْكَلْبَةِ^۵ مِنْ رُؤْيَةِ الْيَمِّ^۶ وَذِكْرِ الْهَيْبَةِ عِنْدَ الرُّؤْيَةِ وَهَمَّ
 بِرِزْبَانٍ^۷ مِبَارَكِ شَيْخٍ مَا قَدَسَ اللَّهُ رُوحَهُ الْعَزِيزِ رَفَعَهَا سِتُّ^۸ رُوزِي
 بِجَزْوِي^۹ اِزَانِ خُزَاجِهِ اِمَامٍ^{۱۰} مَظْفَرِ حَمْدَانِ فَرُو^{۱۱} مِي نَكْرِي سَمَ مَارَا كَفْتُنْدَ كَه^{۱۲}
 بَا^{۱۳} سَرِ جَزْوِي سُوِي^{۱۴} خَوَاهِي كَه^{۱۵} يَا سَرِ^{۱۶} جَزْوَتِ فَرَسِي سَمَ^{۱۷} تَا^{۱۸} تُوْبِدَ كَرْدِي مِ
 وَبِيَارِ اسْتَفْطَارِ نَجْمِي^{۱۹} آوَرْدِي مِ^{۲۰} تَا اِز مَا دَرِ كَذَشْتُنْدَ^{۲۱} وَ اِز اِصْحَابِ شَيْخِ
 مَا^{۲۲} كِي رَوَايَتِ كَنْدَ^{۲۳} كَه يَكِ شَبِ شَيْخِ^{۲۴} مَا قَدَسَ اللَّهُ رُوحَهُ الْعَزِيزِ^{۲۵} دَرِ
 صَوْمَعَةِ خَوِي سِي مِي نَالِي دَا بَلَمَدَادِ^{۲۶} وَ مَن هَمَّ شَبِ اِزَانِ^{۲۷} سَبَبِ رَنَجُورِ وَ كُوفَتِ
 بُوْدِمِ وَ اِزَانِ تَفَكَّرِ تَا بَلَمَدَادِ^{۲۸} دَرِ خَوَابِ نَشْدَمِ دِيكِرِ رُوزِ حَمْنِ شَيْخِ بِيروُنِ^{۲۹}
 اَمَدِ مَن^{۳۰} اِز وِي سَوَالِ كَرْدِمِ^{۳۱} كَه اِي شَيْخِ سَبَبِ نَالِ دُوشِي نِدَه جِهَ بُوْدَ^{۳۲}
 كَفْتِ دِي^{۳۳} دَرِ دَسْتِ دَانَشْمَنْدِي جَزْوِي دِيْدِمِ^{۳۴} اِز وِي بَسْتَمِ^{۳۵} وَ فَرُو
 نَكْرِي سَمَ دُوشِ هَمَّ^{۳۶} شَبِ^{۳۷} بَدَرِ دَنْدَانِ مَارَا عَقُوبَتِ مِي كَرْدِنْدَ وَ مِي كَفْتُنْدَ
 جِرَا تَجِ^{۳۸} طَلَاقِ دَادَةُ^{۳۹} بَارِ اَنِ^{۴۰} مِي كَرْدِي شَيْخِ مَا^{۴۱} كَفْتِ^{۴۲} كَه اَنِ^{۴۳} بِيَرِ قَصَابِ
 كَفْتِ تَا اَرَادِ نَبَاشِي بِنْدَه نَكْرِي^{۴۴} وَ تَا مَزْدُورِي نَاصِحِ وَ مُضَلِحِ نَبَاشِي^{۴۵}
 بَهْتِ نِيَابِي جِرَاءِ^{۴۶} نَبَا كَانُوا يَعْمَلُونَ^{۴۷} شَيْخِ مَا^{۴۸} كَفْتِ اَشْكَالِ^{۴۹} وَاقِعَةُ مَا
 اِزِ كَفْتِ اَنِ بِيَرِحَلِ شُدِ بَسِ شَيْخِ مَا^{۵۰} اِز اَنْجَا بَاسَلِ شُدِ بِيَشِ شَيْخِ^{۵۱} اَبُو
 الْعَبَّاسِ قَصَابِ وَ يَكِ سَالِ بِيَشِ وِي بُوْدِ يَكِ رَوَايَتِ وَ اَيْنِ رَوَايَتِ دَرِ سِتْرَسْتِ^{۵۲}
 وَ بَرِوَايَتِي دِيكِرِ دُو سَالِ وَ نِيَمِ^{۵۳} اَنْجَا مِقَامِ كَرْدِ وَ اَيْنِ رَوَايَتِ ضَعِيْفَتْرَسْتِ^{۵۴}

شیخ (۱) الهیة (۲) on. (۳) K a. 438. (۴) on. (۵) on. (۶) روی (۷) کی (۸) روی (۹) کی (۱۰) روی (۱۱) کی (۱۲) کی (۱۳) کی (۱۴) کی (۱۵) کی (۱۶) کی (۱۷) کی (۱۸) کی (۱۹) کی (۲۰) کی (۲۱) کی (۲۲) کی (۲۳) کی (۲۴) کی (۲۵) کی (۲۶) کی (۲۷) کی (۲۸) کی (۲۹) کی (۳۰) کی (۳۱) کی (۳۲) کی (۳۳) کی (۳۴) کی (۳۵) کی (۳۶) کی (۳۷) کی (۳۸) کی (۳۹) کی (۴۰) کی (۴۱) کی (۴۲) کی (۴۳) کی (۴۴) کی (۴۵) کی (۴۶) کی (۴۷) کی (۴۸) کی (۴۹) کی (۵۰) کی (۵۱) کی (۵۲) کی (۵۳) کی (۵۴) کی

آن استعداد حاصل کرد که^۱ از درجهٔ ریاضت و مجاهدت^۲ بیشترش آورد^۳ تا یکی ازین جمع باشد و این اهلیت^۴ با بسبب^۵ پرورش این پیر باشد با بسبب پرورش و ارشاد^۶ و هدایت پیری^۷ دیگر که استحقاق مرید پروردن دارد پس آن پیر بدانک دست^۸ بر سر او نهاد و خرقه در وی پوشد بخلق می نابد که استحقاق این شخص صحبت و مرافقت این طایفه را معلوم و محقق من گشته است و چون آن پیر در میان این طایفه مقبول القول و مشار الیه باشد همگان بران اعتماد کنند همچون شهادت کواه عدل و حکم قاضی ثابت حکم در شریعت و از نجاست که صوفیان درویشان را که ندانند چون در خانقاهی آید^۹ یا خواهد که با^{۱۰} جمعی از درویشان^{۱۱} هم صحبت شود از وی پرسند که پیر صحبت تو که بوده است و خرقه از دست که داری و این دو نسب در میان این طایفه نیک معتبر بود و خود در طریقت نسب این هر دو^{۱۲} بیش نیست و هرکرا این دو نسب پیری که^{۱۳} مقتدا بود درست نشود او را از خوبستن^{۱۴} برانند و بخود^{۱۵} راه ندهند و مراتب پیری^{۱۶} و مریدی و خرقه و صحبت را شرایط و دقائق بیارست^{۱۷} که این مجموع فصل^{۱۸} شرح آن نکند و ما را غرض ازین تالیف ذکر آن نیست و اگر کسی از راه زندگانی^{۱۹} و ریاضت بدرجهٔ بلذ و مرتبهٔ شکر و رسیده باشد که او را^{۲۰} پیری و مقتدایی نباشد این طایفه او را از خود ندانند چه گفتهٔ شیخ ماست^{۲۱} من لم یناد ببلتاذ فهو بطل و او آن رجلاً ینبغ اعلی الراتب و المقامات حتی ینکشف له من الضیب اشباه و لا یكون له مقدم و^{۲۲} اسناد فلا یجی البتة^{۲۳} منه شیء^{۲۴}

دستی (۱) پیر (۲) و ۲۰۶ (۳) فرا بیشتر آورد (۴) مجاهدت را (۵) کی (۱)
 این هر دو نسب (۱۱) جمع درویشان (۱۲) و ۲۰۶ (۱۳) کی (۱۴) ۴۸۹ ج ۱ (۱۵)
 بیارست (۱۶) میراث پیری (۱۷) ندانند و بخوبستن (۱۸) پیزی کی (۱۹)
 الیه (۲۰) لا ۲۰۶ (۲۱) است (۲۲) به ۲۰۶ (۲۳) مجاهدت (۲۴) K. n. 489 (۱۵)
 21) II n. 184b.

سعید خینی داشت^۱ در بوشید و جامه^۲ شیخ ابو العباس را بشت و نمازی کرد و بر حبل افکند و هم در شب خشک شد^۳ نماید و در نوردید و^۴ پیش شیخ ابو العباس^۵ بود شیخ ابو العباس اشارت کرد که^۶ ترا^۷ در باید بوشید شیخ ابو سعید گفت^۸ بدست مبارک خویش در ما بوشند^۹ شیخ ابو العباس براهن خویش^{۱۰} بدست مبارک خود در شیخ ما^{۱۱} بوشید و این دوم خرقه بود کی^{۱۲} شیخ مارا^{۱۳} فرا گرفت و تا کسی را^{۱۴} گمان نیفتد کی چون^{۱۵} از بیری خرقه بوشیدی از بیری دیگر خرقه^{۱۶} نشاید گرفت چه سر خرقه بوشیدن آنست^{۱۷} کی چون^{۱۸} بیری از مشایخ^{۱۹} طریقت که او را دست خرقه باشد اعنی^{۲۰} اقتدارا شاید که هم علم شریعت داند و هم علم حقیقت و هم علم طریقت و عمل این هر سه علم تمام و کمال بجای آورده باشد و کیفیت آن مقامات و چگونگی^{۲۱} منازل و مراحل این راهها دیده و آزموده و از صفات بشریت^{۲۲} پاک کشته و از نفس^{۲۳} با وی^{۲۴} هیچ چیز نمانده چنانکه شیخ ابو الحسن خرقانی رحمه الله علیه در حق شیخ ما فرمود^{۲۵} بوقتی که شیخ اینجا رسید گفت اینجا^{۲۶} بشریت نمانده اینجا نفس نمانده^{۲۷} اینجا همه حتی^{۲۸} اینجا همه حتی^{۲۹} این خود بجای خویش آورده شود غرض استشهادی بود^{۳۰} چون چنین بیری بر احوال مریدی^{۳۱} با صحتی^{۳۲} واقف گشت و سر و علانیة او^{۳۳} از راه^{۳۴} تجربت و اختیار معلوم گردانید و بدیده بصیرت^{۳۵} شایستگی این شخص بدید و بدانست که او را استحقاق آن بدید آمد کی^{۳۶} از مقام خدمت قدمش فراتر آرد^{۳۷} تا در میان این^{۳۸} طایفه بتواند نشست و بدید که

بوشاند (۱) که شیخ (۲) تو آنرا (۳) کی (۴) on. (۵) و در (۶) و ۲۰۶ (۷) K. x. 45a. نبرد کجور (۸) کی (۹) on. (۱۰) که (۱۱) on. (۱۲) on. (۱۳) آن (۱۴) ۲۰۶. یعنی (۱۵) بیران (۱۶) کجور (۱۷) دیگر فرا (۱۸) ۲۰۶. (۱۹) on. (۲۰) K. v. 45b. نمادی (۲۱) آنجا (۲۲) گفته است (۲۳) on. (۲۴) آورد (۲۵) II. x. 104a. و بصر (۲۶) ۲۰۶. (۲۷) on. (۲۸) او را (۲۹) آن (۳۰) آن

و يك نفس در^۱ موافقت نفس^۲ نزد^۳ و سفر جهان^۴ کردم^۵ که هر چه از عرش تا ثری هست^۶ مرا یکی قدم کردند چون عشق^۷ صادق بود و ارادت خالص نوره زندگانی چنین بود و در میان مشایخ این طایفه^۸ اصلی بزرگت که این طایفه همه یکی باشد و یکی همه میان جمله صوفیان عالم هیچ مضاللت^۹ و مباحث نیست و خود دویی^{۱۰} در نباشد^{۱۱} هر که صوفیت^{۱۲} که صوفی^{۱۳} تمامی بی^{۱۴} معنی درین داخل نباشد و اگر^{۱۵} صور الفاظ مشایخ از راه عبارت تفاوتی نباید معانی همه یکی باشد پس چون چنین باشد اگر کسی از پیری خرقه بپوشد آنرا خرقه^{۱۶} اصل دانند^{۱۷} و دیگرانرا خرقه تبرک نام کنند و چون از راه معنی نگرند^{۱۸} چون همه یکی اند همه دستها يك دست بود و همه نظرها یکی بود^{۱۹} و خرقها همین حکم دارد و هر که مقبول یکی بود مقبول جمله بود و آملن^{۲۰} مردود یکی آمد^{۲۱} و الصیاد بالله^{۲۲} همچنین بود^{۲۳} و آنکس که دو خرقه می پوشد کوی^{۲۴} جانشنی که بر اهلیت خویش از خرقه مشایخ و تبرک دست ایشان^{۲۵} دو کواه عدل می آرد^{۲۶} و درین معنی تحقیقی نیکو بشنو^{۲۷} که چون^{۲۸} آن تحقیق تمام ادراک کنی هیچ شبهت نماند^{۲۹} که پیران عالم و همه صوفیان^{۳۰} حقیقی یکی اند که هیچ^{۳۱} صفت ایشانرا دویی^{۳۲} نیست بدانک آغاز همه ادیان^{۳۳} و مذاهب^{۳۴} و بنزدیک همه عقلا معلوم و محقق است^{۳۵} صکه^{۳۶} مقصود و مقصود یکیست و آن حق^{۳۷} جل جلاله و تقدست اسماؤه^{۳۸} است که^{۳۹} واحد من کل^{۴۰} و جهت^{۴۱} که هیچ تاویل

1958. II 8) عاشق 9) است 10) گردید 11) نزیتم او در 12) بر 1)

نمائی فی 11) K. n. 488. صوفی است و 10) میان 9) دویی 8) مضارت 7)

ON. 18) بود 17) هر که 16) يك 14) در نگرند 13) دانند 12) در 11) 10)

می آرد بر اهلیت خویش از خرقه مشایخ و تبرک دست ایشان 20) ON. 19)

دوستی 28) هیچ 23) K. n. 488. همه 24) بنماند 22) همچون 21)

مقصود یکیست و مقصود یکی و او 30) ON. 29) است 28) آدمیان 27)

و جهت است 31) ON. 31)

و مدار طریقت بر بیروست که الشیخ فی فومه کاتبی فی امته و محقق
 و مبرهن است که بخویشتن هیچ جای نتوان رسید و مشایخ را درین^۱ کلمات
 بسیارست و در هر یکی ازین کلمات فواید بی شمار^۲ خاصه شیخ ما^۳ ابو سعید را^۴
 قدس الله روحه العزیز جنانک بعضی ازین بجای خود آورده شود
 "انشاء الله" و اگر کسی را گرفت^۵ آن بدید آید^۶ و سوز این حدیث
 دامن گیر^۷ او شود^۸ آن درد او را بران دارد که^۹ درگاه مشایخ را ملازم
 باشد و غنیه^{۱۰} بیرانرا معتکف^{۱۱} تا آن فواید کسب کند چون^{۱۲} این علم جز
 از راه عشق حاصل نشود لیس الدین بالتینی ولا بالصلی ولکن^{۱۳} بشی^{۱۴} و قر
 فی القلب و صدقه العمل^{۱۵} بیت

ای بی خبر از سوخته و سوختنی * عشق آمدنی بود نه آموختنی
 و تا کسی خویشتن را باین^{۱۶} کلمه عذر نهد و بهانه نجوید که^{۱۷} درین عهد
 چنین ببری که شرطت^{۱۸} و از مشایخ جنان^{۱۹} مقتدایان^{۲۰} که^{۲۱} بیش ازین
 بوده اند کسی معین نه که^{۲۲} این سخن تسویل^{۲۳} نفس است و بهانه کاهلی
 هرگز برك این حدیث و عشق این راه بود جنانک^{۲۴} شیخ ابو الحسن خرقانی^{۲۵}
 می گوید^{۲۶} قدس الله روحه که^{۲۷} در ابتدا دو چیز بایست^{۲۸} کرد یکی سفر^{۲۹}
 یکی^{۳۰} استادی بایست گرفت^{۳۱} درین اندیشه می کردیم و بر من سخت بود
 خدای تعالی جنان کرد که هر چه^{۳۲} مسئله در ماند^{۳۳} عالی از مذهب شافعی
 مطلبی بیورد^{۳۴} تا با من آن مسئله بگفت و گفت^{۳۵} هفتاد و سه سال باحق^{۳۶}
 زندگانی کردم که يك^{۳۷} سجده در مخالفت شرع^{۳۸} از من در وجود نیامد^{۳۹}

1) 478. R. 2. 478. 2) خویش 3) او. 4) بسیار است 5) باب 206. 6) نتواند 7) چه 8) کرد. 9) 206. 10) کی 11) 206. 12) عشق و 206. 13) کرامت 14) 206. 15) کی 16) بدین 17) و قد القلب و صدق العمل 18) ولکن 19) 478. R. 2. 478. 20) جنان بود که 21) تسویل 22) کی 23) مقتدایان کی 24) نیست 25) هرگاه که من 26) استاذ 27) و 206. 28) و ایست 29) کی 30) 206. 31) بگفتی 32) بیوردی 33) در ماندمی 34) نکردم 35) 206. 36) تعالی 37) بگفتی 38) بیوردی 39) در ماندمی

کردد مگر کسی که بدین سخن آن خواهد که نخواهد^۱ خرقه^۲ دوم گرفتن^۳ نیت بطلان^۴ خرقه^۵ اول را که این سخن راست باشد و بدین نیت البته نشاید که هر که چنین کند^۶ خرقه^۷ اول که پوشیده دارد باطل گردد و دوم حرام گردد^۸ پوشیدن و از^۹ هر دو خرقه^{۱۰} در میان^{۱۱} جمع محروم و^{۱۲} مجبور گردد بدین سبب و العباد بالله من ذلك والله اعلم و شیخ ابو العباس قصاب خرقه^{۱۳} از دست محمد بن عبد الله الطبری^{۱۴} داشت و او از دست^{۱۵} ابو محمد جریری و او از^{۱۶} دست سید الطایفه^{۱۷} جنید و او از دست^{۱۸} سری سقطی و او از دست^{۱۹} معروف کرخی و او از دست^{۲۰} داود طایی و او از دست^{۲۱} حبيب عجمی و او از دست^{۲۲} حسن بصری و او از دست^{۲۳} امیر المؤمنین علی بن ابی طالب^{۲۴} رضی الله عنهم اجمعین^{۲۵} و او از مصطفی صلوات الله وسلامه علیه^{۲۶} بس شیخ ما ابوسعید با^{۲۷} زاویه^{۲۸} خویش شد چون^{۲۹} بامداد نماز^{۳۰} سلام^{۳۱} دادند جماعت می نگرستند شیخ ابو العباس را دیدند^{۳۲} جامعه^{۳۳} شیخ ابو سعید پوشیده و شیخ^{۳۴} ابوسعید جامعه^{۳۵} شیخ ابو العباس پوشیده همه^{۳۶} جمع^{۳۷} تعجب می کردند و می اندیشیدند که این چه حالت تواند بود شیخ ابو العباس بفرست بر اندیشه^{۳۸} جمع و غوف یافت و^{۳۹} گفت آری دوش نتارها^{۴۰} جمله نصیب این جوان مبهی آمد مبارکش یاد بس^{۴۱} شیخ ابو العباس روی شیخ ما کرد و گفت باز کرد و^{۴۲} با مبهنه^{۴۳} شوکه^{۴۴} ترا^{۴۵} روزی چند این علم بدر^{۴۶} سرای تو زتند^{۴۷} شیخ ما^{۴۸} گفت قدس الله روحه العزيز^{۴۹} ما بحکم اشارت او باز آمدم با صد هزار خلعت و فتوح و مریدان جمع آمدند و کارها بدرد

بود ۱) ۲) ۳) ۴) ۵) ۶) ۷) ۸) ۹) ۱۰) ۱۱) ۱۲) ۱۳) ۱۴) ۱۵) ۱۶) ۱۷) ۱۸) ۱۹) ۲۰) ۲۱) ۲۲) ۲۳) ۲۴) ۲۵) ۲۶) ۲۷) ۲۸) ۲۹) ۳۰) ۳۱) ۳۲) ۳۳) ۳۴) ۳۵) ۳۶) ۳۷) ۳۸) ۳۹) ۴۰) ۴۱) ۴۲) ۴۳) ۴۴) ۴۵) ۴۶) ۴۷) ۴۸) ۴۹)

دویی را^۱ آنجا مجال نیست و اگر در رونده با در راه تفاوتی با اختلافی
 هست از راه صورت چون بمقصود رسید^۲ آن اختلاف و تفاوت برخاست
 و همه بوحده بدل شد که تا هیچیز^۳ از صفات بشریت با^۴ رونده باقیست
 هنوز بمقصود نرسیده است و تلوون حالات راه^۵ رونده را در^۶ رفتن بدید
 آید چون بطلوب و مقصود رسید از آن همه باوی هیچ چیز نماند^۷ همه
 وحدت مجرد گردد و از اینجاست که^۸ از مشایخ بگو^۹ می گوید سبحانی
 و دیگری می گوید انا الحق^{۱۰} و شیخ مامی گوید لیس فی جتی سوی اللہ^{۱۱}
 چون محقق شد که رونده^{۱۲} چون بمقصود رسید همه وحدت گشت اکنون
 بدانکه تا رونده در راهت^{۱۳} و بمقصود نرسیده است بیری را شاید زیرا که
 او هنوز محتاج بیریست^{۱۴} که او را بر راه^{۱۵} دلالت کند^{۱۶} و بمقصود رساند او
 درین حالت بیری دیگری تواند کرد و چون بمقصود رسید و شایسته بیری
 شد بعالم وحدت رسید و^{۱۷} از^{۱۸} دویی با وی هیچ چیز نماند^{۱۹} پس سخن
 مشایخ بیرهان درست گشت که آنچه^{۲۰} ایشان گفته اند^{۲۱} همه یکی و یکی همه
 از وصول بمقصود خبر باز داده اند و درین هیچ شبهت نماند که چون همه
 یکی باشند و یکی همه^{۲۲} دستها و خرقهها^{۲۳} ایشان^{۲۴} همه یکی باشد و^{۲۵} همین
 حکم دارد و آنکه می گوید از دو بیر خرقه نشاید پوشید او از حالت خود^{۲۶}
 خبر باز می دهد او^{۲۷} هنوز در عالم دویست^{۲۸} تا ایشانرا دومی بیند و می داند
 و^{۲۹} همچون آحوال است و از^{۳۰} مقام مشایخ و حالت^{۳۱} ایشان هیچ خبر ندارد
 و چون جنمش باز شود و نظرش برین عالم افودد^{۳۲} این شخص محقق

بمقصود (۱) با بنده و (۲) هیچ چیز (۳) بمقصود رسد (۴) هیچ وجه دویی را (۱)
 یکی از مشایخ (۵) بنماند و (۶) راه (۷) برسیده است و تگون حالت
 بر راه (۸) بیراست (۹) او. (۱۰) او. (۱۱) او. (۱۲) او. (۱۳) او. (۱۴) او. (۱۵) او. (۱۶) او. (۱۷) او. (۱۸) او. (۱۹) او. (۲۰) او. (۲۱) او. (۲۲) او. (۲۳) او. (۲۴) او. (۲۵) او. (۲۶) او. (۲۷) او. (۲۸) او. (۲۹) او. (۳۰) او. (۳۱) او. (۳۲) او.

ابوالباس در میان جمع می گفت کی ابو سعید نازنین ملک است و شیخ
 الاسلام ابوسعید جد ابن دعاوری جنین آورده است که کشف ابن معنی
 شیخ را بجهل سالکی افتاده است^۱ و خود جز جنین نتواند بود^۲ چه او را
 که نواب انبیا اند بیش از جهل سالکی بیلافت درجه^۳ ولایت و کرامت
 نرسیده اند و همچنین^۴ از صد و بیست و چهار هزار پیغمبر که بلوغ نبوت
 ایشان جهل سالکی بودست^۵ حتی اذا بلغ لثده و بلغ اربعین سنة^۶ الا
 یحیی بن زکریا و عیسی بن^۷ مریم را صلوات الله علیهما و علیهم اجمعین^۸
 بیش از جهل سالکی^۹ وحی آمدست^{۱۰} چنانکه در حق یحیی فرمود یا یحیی
 خذ الكتاب بقوة و آتیناهم حکم صیبا^{۱۱} و در حق عیسی فرمود^{۱۲} قالوا کیف نکلّم
 من کان فی الہد صیبا قال لنی عبد اللہ آتانی الكتاب و جعلنی نیا و جعلنی
 مبارکا^{۱۳} اینها کنت^{۱۴} و شیخ ما^{۱۵} قدس الله روحه العزیز^{۱۶} جهل سال تمام
 ریاضت و مجاهدت کرده است و اگر چه حالت و کشف^{۱۷} بیش از آن^{۱۸} بدید
 آمده بود ولیکن برای تمام^{۱۹} و دوام آن حالت بجای آورده است چنانکه^{۲۰}
 بر زبان مبارک او رفته است در مجلس^{۲۱} که از وی پرسیدند^{۲۲} ازین آیت که^{۲۳}
 بسم الله الرحمن الرحیم هل آتی علی الانسان حین من الدهر لم یکن شیئا مذکورا
 شیخ ما^{۲۴} گفت قالب آدم جهل سال میان معصوم و طائف افکنده بود
 انا خلقنا الانسان من نطفة امشاج نبتلیه^{۲۵} اخلاط درو نهادیم اخلاطها^{۲۶}
 ابتلا و بلا^{۲۷} این شرکها و شکها^{۲۸} و منیها و داوری^{۲۹} و انکار

جمعی (۱) K. a. 51^b. (۲) بوذه است (۳) سخن گفت که بو (۱)
 بجز (۴) سورة 48, آیت 14. (۵) بوذه است (۶) هم جنین (۷) بدرجه (۸)
 نیامده (۹) نبوت (۱۰) 206. (۱۱) مریم علیهم السلام (۱۲) 001. (۱۳) یحیی
 001. سورة 19, آیت 19. (۱۴) از حالت عیسی خبر داد (۱۵) سورة 19,
 آیت 90. (۱۶) 001. (۱۷) 001. (۱۸) 001. (۱۹) تمامی (۲۰) K. a. 52^a.
 سورة 76, آیت 1. (۲۱) 001. (۲۲) سورة 76,
 آیت 2. (۲۳) شکها (۲۴) بلا او را (۲۵) حین من الدهر (۲۶) مجلس (۲۷)
 197^a. (۲۸) 001.

آمد و شیخ ما^۱ گفت^۲ در آن وقت که ما^۳ بآمل بودیم یک روز پیش
 شیخ ابوالعباس نشسته بودیم^۴ دو شخص^۵ درآمدند و پیش وی بنشستند
 و گفتند یا شیخ ما را با یکدیگر^۶ سخن رفته است^۷ یکی می گوید اندوه ازل
 و ابد تا مژ و دیگری می گوید شادی ازل و ابد تا مژ اکنون شیخ چه
 می گوید^۸ شیخ ابو^۹ العباس دست بروی فرود آورد و گفت الحمد لله که
 منزلگاه بر قصاب نه اندوهست و نه شادی لیس عند ربکم^{۱۰} صباح^{۱۱} و لا مساء^{۱۲}
 اندوه و شادی صفت تست^{۱۳} و هر چه صفت تست محدثست و محدث را بقدم^{۱۴}
 راه نیست پس گفت بر قصاب بنده خدایت^{۱۵} و رهی مصطفاست^{۱۶} در
 متابعت سنت^{۱۷} و اگر کسی دعوی راه جوانمردان کند^{۱۸} کواهنش اینست
 و اینک کفتم^{۱۹} آلت نه^{۲۰} بیرون زانست^{۲۱} و لکن مصاف گاه^{۲۲} جوانمردان است
 چون هر دو بیرون شدند برسیدیم^{۲۳} که این هر دو کی^{۲۴} بودند گفتند^{۲۵}
 یکی ابوالحسن خرقانی بود و دیگری^{۲۶} ابو^{۲۷} عبد الله داستانی و شیخ ما^{۲۸} گفت
 روزی پیش شیخ ابوالعباس قصاب^{۲۹} بودیم^{۳۰} او^{۳۱} در میان سخن صحبت
 اشارت و عبارت نصیب تست از توحید تو و^{۳۲} وجود حق^{۳۳} تعالی را^{۳۴} اشارت
 و عبارت نیست پس روی بها کرد و گفت یا ابا سعید اگر ترا برسند که خدا برا^{۳۵}
 شناسی مگوی^{۳۶} شناسم که آن شرکست و مگوی^{۳۷} که^{۳۸} شناسم که آن کفرست و لکن
 بگوی عرفا^{۳۹} الله ذاته و الهیته بفضله^{۴۰} و شیخ ما^{۴۱} گفت کی یک روز شیخ^{۴۲}

و چون بامهینه رسید شیخ ابوالعباس را وفات رسید. ۱) ۲۰۶
 سخن ۲) K. n. 50^b ۳) کس ۴) و ۲۰۶ ۵) او. ۶) که ۲۰۶ ۷) او. ۸) فرماید ۹) می رفت
 ۱۰) ۲۰۶ ۱۱) بقدم ۱۲) نواست ۱۳) لا ۲۰۶ ۱۴) بو ۱۵) فرماید ۱۶) می رفت
 می کند ۱۷) و منت ۱۸) مصطفی علیه الصلوة والسلام ۱۹) در امر و نهی
 که ۲۰) برسیدیم ۲۱) و لکن بمصاف گاه ۲۲) K. n. ? ۲۳) این را گفتیم ۲۴)
 K. n. 51^a ۲۵) گفت ۲۶) یکی ۲۷) او. ۲۸) او. ۲۹) او. II. n. 190^b
 خداوند تعالی را ۳۰) او. ۳۱) حق را ۳۲) او. ۳۳) و ۳۴) بوزم ۳۵)
 او. ۳۶) او. ۳۷) او. ۳۸) او. ۳۹) او. ۴۰) او. ۴۱) او. ۴۲) مگو ۴۳) مگو ۴۴)

۱ ما را قدس الله روحه العزيز قضی^۱ بود^۲ هر کس را طلب می فرمود^۳ و
 سخن می برسد و کشایشی نمی نمود^۴ و خادم خود را^۵ فرمود^۶ باین^۷
 در بیرون شو هر کرا بینی در آور^۸ خادم بیرون^۹ شد بکسی^{۱۰} می گذشت
 گفت ترا شیخ می خواند آن مرد پیش شیخ در آمد^{۱۱} و سلام^{۱۲} گفت شیخ
 ما^{۱۳} گفت ما را صفی بگوی گفت ای شیخ سخن من^{۱۴} سع مبارک^{۱۵} شمارا^{۱۶}
 نشاید و من سخنی ندانم^{۱۷} که شمارا توانم^{۱۸} گفت شیخ ما بگفت هر چه
 فراز^{۱۹} آید بگوی آن مرد گفت از حالت خود حکایتی بگویم وقتی مرا در
 خاطر افتاد که این شیخ بو^{۲۰} سعید همچون ما آدمی است این کف و حالت
 کی اورا بدید آمده است نتیجه^{۲۱} مجاهدت و عبادت است اکنون من نیز
 روی بعبادت^{۲۲} و ریاضت آرم^{۲۳} تا مرا نیز آن^{۲۴} حالت و وقت بدید آید
 مدتی^{۲۵} عبادت می کردم و انواع^{۲۶} ریاضتها و مجاهدت^{۲۷} بجای می آوردم
 بس در خیال من متکبر شد^{۲۸} که من بنامی رسیده ام^{۲۹} که هرابنه هرابنه^{۳۰} دعای
 من اجابت باشد و بهیچ نوع^{۳۱} رد نکردد باخود اندیشه^{۳۲} کردم که از حق
 جل و علا^{۳۳} در خواهم تا از جهت من سنک را زر گرداند تا من باقی
 عمر در فراغت^{۳۴} و رفاهیت^{۳۵} بگذرانم^{۳۶} و مرادها و مقاصد باتمام رسانم
 برقم و مبلغی سنک بیاوردم و در گوشه خانه که درو^{۳۷} عبادت می کردم فرو
 ریختم^{۳۸} و شبی بزرگوار اختیار^{۳۹} کردم و غلی بجای آوردم^{۴۰} و همه شب
 تا سحرگاه نماز گزاردم بوقت اسفار کی هنگام^{۴۱} اجابت دعا باشد دست

۱) on. ۲) کشایشی نمی بود^۳ ۳) میکرد ۴) و ۵) Kof. ۶) در قبض ۷) ۱)
 یکی را دید^{۱۱} بیرون^{۱۰} در آر^۹ ۸) on. ۹) که ۱۰) Kof. ۱۱) کرد^{۱۳} آمد^{۱۲}
 کی در خدمت^{۱۸} شیخ را^{۱۷} ۱۲) K. J. 59b. ۱۳) ما^{۱۴} ۱۴) on. ۱۵) سعید ۱۶) شمارا
 همان^{۲۳} آوردم^{۲۲} به نتیجه^{۲۱} ابو^{۲۰} گفت هر جت بر^{۱۹} شما توان
 وجه^{۳۸} on. ۳۷) رسیدم^{۳۶} کشت^{۳۵} ریاضت^{۳۴} ۳۳) on. ۳۲)
 دران^{۳۱} گذرانم^{۳۰} و نعمت روز^{۲۹} K. J. 54b. ۲۸) on. ۲۷) سبحانه و تعالی^{۲۶}
 نماز کردم تا سحرگاه که وقت^{۳۹} غسل کردم^{۳۸} احتیاط^{۳۷} بر ریختم^{۳۶}

و خصوصیت و وحشت و حدیث خلق و عن و تو در سنه او نهادیم
 حين من الدهر بجهل سال نهادیم اکنون بلغ آمده و بلغ اربعین سنه
 بجهل سالگی بیرون کنیم از سنه دوستان خویش تا ایشانرا باک
 گردانیم و این معاملات خود بجهل سال تمام شود و هر یانی که جز
 چنین باشد که کفتم^۵ درست^۶ نباشد و هر که کم از^۷ جهل سال بجهادت
 کند^۸ این معنی ویرا تمام نباشد بدان قدر که ریاضت می کند حجاب
 بر می خیزد و این حدیث روی می نماید اما باز در حجاب می شود و
 هر چه باز در حجاب شد^۹ هنوز تمام نبود و ما این سخن نه از شنوده می گویم
 یا از دیده از آزموده می گویم و در حکایات شیخ ما^{۱۰} درست گفته است
 که در آن وقت که شیخ ما^{۱۱} ابو سعید استاد ابو علی دقان را بدید^{۱۲} نور الله
 ضریحها^{۱۳} بک روز با هم^{۱۴} نشسته بودند شیخ ما^{۱۵} از استاد ابو علی سوال
 کرد که ای استاد این حدیث بر دوام بود استاد گفت نه شیخ ما^{۱۶} سر^{۱۷}
 در پیش افکند ساعتی بود سر بر آورد و دیگر بار گفت ای استاد این
 حدیث بر دوام بود استاد گفت نه شیخ ما^{۱۸} دیگر بار سر در پیش افکند
 چون ساعتی بگذشت باز سر بر آورد و سدیکر بار سوال کرد که ای استاد
 این حدیث بر دوام بود^{۱۹} استاد ابو علی^{۲۰} گفت اگر بود نادر بود شیخ
 ما^{۲۱} دست بر هم زد و می^{۲۲} گفت این ازان نادرهاست^{۲۳} این ازان نادرهاست^{۲۴}
 و گاه گاه که شیخ ما را بعد از این حالات قبضی بیدی نه از راه حجاب
 بلك از راه قبض بشریت هر کسی را طلب می کردی^{۲۵} و از هر يك سخنی می
 بریدی تا بر کدام سخن آن ببط بدید آمدی چنانك آورده اند که وقتی شیخ

گذا ۵) ON. ۶) K. A. 59^b. ۷) کفتم ۸) کی ۹) بجهل سال ورا ۱) ۲) ON. ۳) ON. ۴) بهم ۵) قدس الله روحه ۶) ON. ۷) ON. ۸) ON. ۹) ON. ۱۰) ON. ۱۱) ON. ۱۲) ON. ۱۳) ON. ۱۴) ON. ۱۵) ON. ۱۶) ON. ۱۷) ON. ۱۸) ON. ۱۹) ON. ۲۰) ON. ۲۱) ON. ۲۲) ON. ۲۳) ON. ۲۴) ON. ۲۵) ON.

قوال^۱ ابن بیت می گفت^۲ و شیخ را دست فرو^۳ گرفته بودند و او^۴ کرد
 خاک بیر^۵ ابو الفضل طواف می کرد و نعره می زد^۶ و درویشان سرو
 پای برهنه در خاک می کتند چون آرامی بدید آمد شیخ ما^۷ گفت ابن
 روزرا فارسی^۸ سازیت^۹ که نیز این روزرا نبیند^{۱۰} و بعد از آن هر مرید^{۱۱}
 که از آن شیخ ما بود چون^{۱۲} اندیشه حج کردی^{۱۳} شیخ ما^{۱۴} او را بسر خاک
 بیر ابو الفضل حسن^{۱۵} فرستادی و گفتی آنرا^{۱۶} زیارت باید کرد^{۱۷} و هفت
 بار کرد^{۱۸} آن خاک طواف^{۱۹} بجای آورد^{۲۰} تا مقصود حاصل شود و بعد
 از آنک شیخ ما ازین^{۲۱} ریاضتها و مجاهدتها فارغ گشته بود و حالت و کشف
 بسامی حاصل آمده^{۲۲} اصحاب وی^{۲۳} گفتند که هرگز هیچ سنت از سنن
 و هیچ ادب از آداب مصطفی صلوات الله و سلامه علیه در سفر و حضر
 از وی فوت نشدی^{۲۴} و همگی وی عبادت گشته^{۲۵} بود چنانکه^{۲۶} اگر
 بختی^{۲۷} از اقصی خلق او^{۲۸} آواز آمدی^{۲۹} کی^{۳۰} الله الله الله و خلق را^{۳۱} بر
 ریاضت و مجاهدت شیخ ما^{۳۲} قدس الله روحه العزیز^{۳۳} کتر اطلاع بوده است
 و شیخ آن حال^{۳۴} از خلق پوشیده داشته است^{۳۵} و نگفته و روا نداشته که
 ظاهر گردد مگر آنچه^{۳۶} در میان مجلس بوجه استشهاد یا در اثنای سخن از
 جهت هدایت و ترغیب مریدان بر زبان مبارک وی رفته است و روزی
 در میان مجلس^{۳۷} بر زبان شیخ ما^{۳۸} رفت که هر چه بیاید گفت ما آن همه
 کرده باشیم و جمله اولیا قدس الله ارواحهم همچنین حالات و حکایات
 خویش از خلق پوشیده داشته اند مگر آنچه^{۳۹} بی قصد ایشان ظاهر شده

مارا (۷) می زدند (۶) on. (۵) K. n. 552. (۴) on. (۳) می گفتند (۲) قوالان (۱)
 on. (۱۲) مریدی (۱۱) بهترین این روز را نبیند (۱۰) سازید (۹) تاریخ (۸)
 بر کرد (۱۰۶) کن (۱۷) آن خاک را (۱۶) on. (۱۵) on. (۱۴) بیوی (۱۳)
 1986. II. 7. (۲۴) K. n. 552. (۲۳) نشد (۲۲) on. (۲۱) از (۲۰) باید کرد (۱۹)
 روحه الله (۳۷) خلق (۳۶) می آمدی که (۳۵) on. (۳۴) از وی فوت نشدی و (۳۳) 106. (۳۲)
 آنچه (۳۱) سخن (۳۰) آنچه کی (۲۹) داشته بود (۲۸) حالت (۲۷)

برداشتم و با اعتقادی و بقینی هر چه صادق تر گفتم خداوند این سنگها را زر
 گردان چون چند بار بگفتم از گوشه خانه آوازی شنیدم کی نهار بروتش
 ری چون آن مرد این کلمه بگفت^۱ شیخ ما را^۲ بطلی بدید آمد^۳ و وقت
 خوش گشت^۴ و بر بلی خاست و آستین می جنباید و می گفت نهار
 بروتش ری نهار بروتش ری نهار بروتش ری^۵ حالتی خوش بدید
 آمد^۶ و آن قبض^۷ با بسط بدل شد^۸ و هر وقت که قبض زیادت بودی^۹
 قصد خاگد بیر ابو الفضل حسن^{۱۰} کردی بر رخس^{۱۱} خواجد^{۱۲} ابو^{۱۳} طاهر
 بر مہین شیخ ما^{۱۴} قدس اللہ روحہ العزیز گفت^{۱۵} روزی^{۱۶} شیخ ما مجلس
 می گفت و آن روز^{۱۷} درو قبضی^{۱۸} بود^{۱۹} شیخ در میان مجلس^{۲۰} کریان شد و
 جمله جمع کریان گشتند^{۲۱} شیخ ما^{۲۲} گفت که^{۲۳} هر گاه که ما را قبضی^{۲۴} باشد
 بخاگد بیر ابو الفضل حسن^{۲۵} تمنا کنیم^{۲۶} تا بسط^{۲۷} بدل^{۲۸} گردد سنور
 زین بکنید^{۲۹} اسب شیخ بیاوردند و شیخ ما^{۳۰} بر نشست و جمله جمع با وی
 برفتند چون بصحرا شدند شیخ را بطلی بدید آمد^{۳۱} و وقت را صفت
 بدل^{۳۲} شد و شیخ را^{۳۳} سخن می رفت و جمع^{۳۴} نیکبار بنعوه در آمدند و فریاد
 می کردند^{۳۵} چون بر رخس رسیدند شیخ از راه بسر خاگد بیر ابو الفضل
 حسن^{۳۶} شد و از قوال این بیت در خواست^{۳۷} بیت

معدن شادبیت این معدن جود و کرم

قبله ما روی دوست قبله هر کس^{۳۸} حرم

آمدش (۶) و (۷) O.P. (۸) از آن (۹) KOG. (۱۰) کی (۱) K. A. 1964. (۱۲) و (۱۱) O.P. (۱۳) شدی (۱۴) گشت (۱۵) قبض (۱۶) و (۱۷) K. A. 64b. (۱۸) بود (۱۹) O.P. (۲۰) گفت (۲۱) در قبض (۲۲) KOG. (۲۳) بازیم (۲۴) O.P. (۲۵) قبض (۲۶) O.P. (۲۷) شدند (۲۸) سخن (۲۹) شیخ صفازه گشت (۳۰) O.P. (۳۱) بر نهید (۳۲) O.P. (۳۳) بسط (۳۴) بخواست (۳۵) O.P. (۳۶) نعوه می زدند (۳۷) O.P. (۳۸) بدل صفت (۳۹) هر گاه (۳۸)

